

Музика — вчора, сьогодні, назавжди ^{mf}

1(4)'97

OZZY

ГРІХИ БАТЬКІВ

РОК-Н-РОЛ & ГЕРОЇН
жертви і зірки

ТАНЦМАЙДАН 90-х

ЕДІПОВ КОМПЛЕКС
у Славутичі

ГАЛАС-ШОУ

Олег
Скрипка:

СВЯТО
ЯКЕ
ЗАВЖДИ
З ТОБОЮ

МІСЦЯМИ
RAIN

РАДИТЬ

STEREO BAZA

FREDDIE

50 років з дня народження
5 років...

9 вересня 1946
24 листопада 1991

*"Let us cling together as a years
go by..."*

Чи варто щось казати
окрім...

"Ми пам'ятаємо і любимо тебе"

Адреса:
253094, Київ-94
вул. Попудренка, 52, офіс 710
тел. 551.63.00
тел./факс 554.71.16
E-mail (Relcom) spiridon@km.kiev.ua

Засновник
Компанія «КМ-Мультимедіа»

Видавець
Віктор Спіридонов

Керівник проекту
Олег Удовенко

Головний редактор
Олександр Євтушенко

Заступник головного редактора
Андрій Белаї

Літературний редактор та коректор
Тетяна Дрожаж

Дизайн та макетування:
Світлана Поповська

Реклама та маркетинг:
Анна Серебренікова
Ігор Хлопячий

Розповсюдження та реалізація
Ніна Головата
Костянтин Сорока

Автори:
Оксана Цеацура
Понт і Лімон Куліш
Ігор Федоренко
Сергій Лунін
Андрій Білоусов
Олександра Ветка
Дмитро Гальона
Ангела Залевська
Ігор Пяковський
Світлана Фісенко
Марія Прокопчук
Ганна Меньшикова
Володимир Новіков
13

Фотографи:
Олександр Іванов
Віктор Марчук
Валерій Крей
Оксана Цеацура

Технічна підтримка та виготовлення фотоформ
Видавничо-поліграфічний центр «Поліграф-Колегіум»
Директор: Юрій Федорюк
тел./факс 276.80.63

Особлива подяка
корпорації «Квазар-Мікро»

Свідоцтво:
серія KB №1925
від 25.03.96р.

Друк:
Чеська республіка

Наклад:
30 000 прим.

© 1997, журнал "Галас".

Всі права застережені. Жодна частина цього журналу не може бути відтворена без попереднього письмового дозволу редакції.

Відповідальність за достовірність фактів несуть автори публікацій

Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець

Ваші пропозиції та зауваження надсилайте за адресою:
Україна, 253094, Київ
вул. Попудренка, 52-б.
Редакція журналу «Галас».

передплатний індекс 40289

З М І С Т

- 1-8 Музаїка
- 9-10 Хохмографія
- 11 Рекорди
- 12 Лілія Писанко
- 13 Музаїка
- 14-17 В.В
- 19 Музаїка
- 20-23 LP/CD
- 24 "Митом по культурі"
- 25 Музаїка
- 26-27 Презентація журналу ГАЛАС
- 28 Авторська пісня
- 30 Алла Попова
- 31-34 Постери
- 35-40 СТЕРЕОБАЗА, №1
- 41-42 Новини-захід
- 43 Боб Марлі
- 44-46 DOORS
- 47-49 Boy George
- 50-51 Новини LP/CD захід
- 52 Аудіо-ревію
- 53-55 Так званий джаз
- 56 Героїні і рок-н-рол
- 57 Cure
- 58-59 Rave-ревію
- 60 Ozzy + Type-O-Negative
- 61 Японський NOISE
- 62 THE THE + S.Wonder
- 63 Музика, електрика, комп'ютер
- 64 Філармонія

РОК

ВСЯК ВИПАДОК

оторошно підсвічені "шедеври" архітектурні сталінської епохи відсилають вас до античного Риму, або до Третього Рейху. Ви знаходитесь на гігантській площі Національного виставочного центру, притиснуті до залізної огорожі, яка захищає зелений газон від багатотисячної юрби, що прийшла на концептуальне шоу "Рок-екзистенція". Концептуально прив'язане до Другого Міжнародного музичного ярмарку, дводенне рок-шоу мало здоровий глузд, зібрані на відкритій сцені команди, а точніше — особистості, дійсно екзистенційно змістовні і повністю відповідають високим намірам мистецького центру "АРТ-ВЕЛЕС" зібрати в жменю найсвоєрідніший матеріал. Схоже на те, що "АРТ-ВЕЛЕСу" це вдалося. Чого вартий живий класик Рік Вейкман з власною групою і сином Адамом, схожим на білокурого ангела, який шпарить на клавішах не гірше за батька. Вейкман дав два півторигодинних концерти. Звук-бальзам на рани. Матеріал — виключно платиновий, подекуди золотий. Себто, попури — подібний виступ маестро містив хітові композиції з найбільш відомих сольних альбомів, які розбавлялися "ексцентричними двобоями" батька й сина на тих самих KORG-ах. Це були показові виступи віртуозів екстра-класу.

Звісно, нашим музикантам було нелегко, адже обидві імпрези розпочинали британські зірки. ВСЯК ВИПАДОК, як завжди, балагурили і кокетували з публікою перед тим, як увійти у звичайну для них атмосферу примхливо-винахідливої напівімпровізаційної гри. ВСЯК ВИПАДОК — група несподівана. Якщо Путятину і Джеку вдається потрапити в свій контекст місця, часу і настрою, вони грають як боги. Якщо ні — усе розвалюється. На "Рок-екзистенції" вони почувалися у своїй тарілці, оскільки все, що зроблено ними (а особливо в кліпах та музичних відеофільмах) — то чистої води екзистенція. У світ гіпнозично-монотонних ритмів, настояних на ворожбі і магії, одразу занурилися усі присутні.

Дмитро Добрийвечір зі своїм ВІЄМ. На сцені, як завжди, купа перкусії і людей їм записно, але вони поринають у вир музично-поганського культу і вже не помічають дискомфорту. Ритм і дух Дмитро незворушний, як Гуру. Час — зупинився. Піпл — у транс. Відомо до нестями квієську добірочку Діма цього разу розбавив новими речами, такими, як "Між небом і землею", "Пісня про жидів". Нині команда готує до друку свій дебютний CD. Приємно. На десерт того вечора (або тієї ночі...) залишили КОМУ ВНИЗ. Золотий

КОМУ ВНИЗ

рекламний голос України Андрій Соловей (Середа) у тривалих паузах між піснями (ремонтували бас-бочку) розповів стільки прикольно-похабних віршиків, що стало ясно: пропав артист оригінального жанру Вітм, КОМУ ВНИЗ відбувся. Більше того новий матеріал виявився крутішим за IN CASTUS, хоча перше враження могло виявитися оманливим. Не дивлячись на статистику, музиканти КОМУ ВНИЗ ще раз довели, що вони — найкращі. Щодо віршиків — то був вияв супер-екзистенції. Наступного дня, після повторного триумфу Вейкмана, одразу ж розпочався триумфальний камбек ВВ у класичному складі. Ніби і не було років розлуки, бо команда працювала злагоджено і весело. Щоправда, звуковики щось перемудрили з перекомутацією після Ріка Вейкмана, тому спочатку, окрім невиразних "бу-бу-бу", ніхто нічого не почув. У цьому плані більше повезло ПЛАЧУ ЕРЕМІЇ, який було визвучено майже ідеально. Досить часті ввізти до Києва львівського ПЛАЧУ таки дали ефект: половину пісень піпл проспівав разом з Тарасом Чубаєм. Можна сказати, що "Вона" стала суперхітом "Рок-екзистенції", а взагалі виступ ПЛАЧУ ЕРЕМІЇ був, певно, найсильнішим серед наших команд. На жаль, не виправдав сподівань АКТУС, який від початку виступу просто музично роз'їхався на всі боки. Вони були не в найкращій формі, внаслідок чого натовп перед

ВІЙ

сценою швидко розтанув.

Однак не таке гарна ідея самої "Рок-екзистенції", імпрези, влаштовані спільними зусиллями "АРТ-ВЕЛЕСу", СП "Комора", корпорації "Іріс" та НВЦ. Згідно заяви творчої групи "АРТ-ВЕЛЕСу", вони розробили чітку концепцію з трьох положень. По-перше, участь беруть групи, музика яких не є вторинною і яка містить свій неповторний імідж, по-друге, то професійний рівень, по-третє, зв'язок їх творчості з національною культурою — сучасною або традиційною. Схоже на те, що "АРТ-ВЕЛЕСу" по силах і не такі за розмахом акції, якщо пригадаємо постановку "Царя Едіпа" у Славутичі, де було задіяно близько 600 осіб. А ще "АРТ-ВЕЛЕС" обіцяє, що у 1997 році географія "Рок-екзистенції" буде значно розширена і збагачена світовими рок-зірками.

О. Євтушенко
Фото: О. Іванов

Нам дорікають, що часопис повівся неетично, коли надрукував огляд "Київ in rock" у номері третьому поточного року. А саме стосовно деяких реплік, що вжила наш кор. Єва Луговець.

Шкода, але я персонально не можу відповісти на питання чи вислів стосовно слухачів під час виступу Путятна ("що він тут робить, у натовпі невміючих грати ублюдків"), дійсно використаний як пряма мова зі слів одного з організаторів концерту, про який ідеться, чи може це — "гарячковість" самого автора. На жаль, Єва, залякана ситуацією, що виникла, не тільки не з'явилася в нашій редакції, а навіть не передала матеріал на цей номер, який планувалося зробити постійною рубрикою. Натомість, маємо погляд з приводу цієї проблеми самого Олега Путятна. Олег вперше про інцидент дізнався від заступника головного редактора нашого видання. Ніякої конфліктної ситуації на концерті він не відчув. Не чув ані подібного висловлення від організатора чи ведучого, ані проходило з боку аудиторії. Настрій після концерту був у всієї групи гарний, і вони навіть залишилися після виступу на спонтанний банкет. До речі, Олег підкреслив, що в звіті про концерт автор статті об'єднав одразу дві події і два виступи "Всяк Випадок" в один.

В цій ситуації ми можемо тільки побідкатися, що Єва використала неперевірену інформацію і пообіцяти намагатися більш ретельно перевіряти матеріали, що виходять до друку.

Стосовно заклику того ж автора не відвідувати концерти M.F.T.S., моя персональна думка така: кожен музичний критик чи оглядач має повне право рекомендувати чи не рекомендувати своїм читачам відвідувати той чи інший культурний захід (я сподіваюсь, концертні виступи вищезазначеної групи можна вважати такими заходами). На те вони й критики, щоб висловлювати свої погляди та надавати поради.

І останнє. Якщо якась профспілкова організація намагається втрутитися у справу захисту музикантів та виконавців, найпростішим тлом для цього, звичайно, є скандал. Значно складніше вести кропітку роботу, яка б дійсно могла допомогти музикантам-початківцям.

Ми ж з свого боку можемо тільки подякувати нашим опонентам за безкоштовну скандальну рекламу. Просимо вибачити — ми не можемо віддячити тим самим.

Віктор Спірідонов, видавець.

НАШ

ЦЕ МУЗИКА ЖИТТЯ!

Найкращі виконавці української та російської естради на ліцензійних аудіокасетах 443-01-12

компакт-дисках 444-61-53

класика вітчизняного відеопроката у великому асортименті та з відмінною якістю 452-06-12

дельта-макс: аудіо- і відеокасети в різноманітному виконанні, "BULK"

аудіо-відеокасети всесвітньо відомих фірм TDK, SONY, BASF, 443-75-79

торгове представництво 449-12-53

професійна студія звукозапису, виготовлення аудіороликів 442-86-85

І буде ще одним хіт-парадом більше. Від інших він відрізняється тим, що це, по-перше, НАШ хіт-парад, по-друге, це ВАЩ хіт-парад. Тобто кожен читач має можливість у ньому взяти участь. Не питаєте "навіщо", адже з таким питанням взагалі нічого робити і не треба. Поки що хіт-парад у такому вигляді — скоріше список найкращих виконавців на думку нашої редакції. Але ми сподіваємось, що невдовзі він стане читачьким. І це не менш важливо за чарти, які побудовано на інформації про продаж музичної продукції. Отже, якщо ви бажаєте взяти участь у хіт-параді "ГАЛАСу", надсилайте свої варіанти на адресу редакції. Щоб запобігти накопиченню макулатури, наполегливе прохання: надсилайте власні списки на поштових картках. Якщо вже дуже коротітиме — шліть факсом, але пізно вночі. Ось і номер 554-71-16.

ВИКОНАВЦІ

ПІСНІ

1	В.В.	39	1	"Весна"	В.В.
2	Ірина Білик	31			
3	СКРЯБІН	29	2	"Train"	СКРЯБІН
4	ТАБУЛА РАСА	22			
5	КОМУ ВНИЗ	20	3	"Гей, Любо"	В.В.
6	ВСЯК ВИПАДОК	19			
7	Аша	17	4	"Дженіфер"	LOONY PELEN
8	LOONY PELEN	17			
9	ПЛАЧ ЄРЕМІЇ	13	5	"До смерті і довше"	СКРЯБІН
10	Катя Чілі	11			
11	О. Пономарьов	9	6	"Ай Сей"	ВСЯК ВИПАДОК
12	ГРІН ГРЕЙ	8			
13	ВІЙ	7	7	"Сон"	КАРЕ
14	НОВИЙ СВІТ	7			
15	КАРЕ	6	8	"Забула"	І. Білик
16	Т. Повалій	6			
17	INNERCELL	6	9	"Майстер з міста Hameln"	КОМУ ВНИЗ
18	М. Одольська	6			
19	МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ	6	10	"Песня про май"	ТАБУЛА РАСА
20	El. Кравчук	3			

"CAMEL ROCK"

Жовте і синє. Синьо-жовтими барвами був тотально уквітчаний гігантський інтер'єр київського клубу "Голівуд". Вперше тут "відв'язалися" на повний зріст та на живому саунді одні з кращих незалежних груп України. Свято незалежного рок-н-ролу в столиці України вибухнуло під красномовною маркою "Camel Rock". Отож, фірмові кольори марки "Camel" якнайкраще відповідали ситуації в країні та на інді-сцені. Хоча вибір місця для проведення акції ніби не в'яжеться з ідеєю фестивалів "Camel Rock", які тяжіють до проведення акцій на великих майданчиках, натомість найбільш престижним шоу-майданчиком у місті залишається все ж таки клуб "Голівуд". Того вечора прихильники "живої музики" і енергійного рок-н-ролу отримали максимальну сатисфакцію: поміж виступами рок-команд нон-стопом йшла хардова дискотека, прикрашена довгоногими красунями з команди підтримки. Особливе захоплення публіки викликав конкурс танцюристів, адже головними призами були туристичні подорожі до Італії та Іспанії. А лотерейні квитки всередині фірмових повітряних кульок викликали загальний ажіотаж. Втім, цвяхом імпрези був рок-марафон, який відкрили київські БРАТИ КАРАМАЗОВИ. Група традиційно утримує пальму першості серед столичного рок-мейнстріму. Фронтмен Олег Кармазов і компанія продемонстрували (нарешті) щільний саунд і кілька нових речей, що не поступаються "хітовістю" таким пісням, як "Маленькая стая". Приємно, що ані відвертий нонконформізм, ані сувора "чоловіча" лірика, притаманні БРАТАМ, не зникли з порядку денного. Так тримати! Фактично вперше на доброму звуці звучав львівський ОКЕАН ЕЛЬЗИ. На "Таврійських Іграх" і "Осінньому рок-марафоні" вони мали значно менш переконливий вигляд. Тепер був і драйв, і експресія, і слова було чути усі до останнього. А це — сильний бік цієї молоді і амбітної групи, яка нині дуже активно штурмує концертні майданчики і хіт-паради. Нещодавно вони повернулися із Франції, де мали 8 концертів у різних

містах. Повернулися в чудовому настрої, але шкодують, що не мали на руках своїх компактів, адже попиту на них міг би бути чималим. До речі: команді виповнилося два роки, вони відмітають будь-які неетичні порівняння з BLUR і мріють про запис повноцінного альбому. Максималізм і щирість у пошуках свого лише вигідно вирізняють ОКЕАН з інших молодих команд львівської сцени. У рідному Івано-Франківську групу МОРРА вважають такою, що не існує, тим часом МОРРА демонструє чудовий рівень в Києві на акції "Camel Rock". Дійсно, тривалий час група перебувала ніби у підвішеному стані, а зараз — після оновлення складу — вони валять жорстокий нью-вейв з українськими текстами. Цей стан появи другого дихання наштотував МОРРУ до запису нового — цього разу повністю україномовного альбому. На відміну від МОРРИ, харківський ДОЩ — активно концертує команда. У себе вдома вони бажані гості на різноманітних вечірках. Окрім того — ДОЩ — одна з небагатьох харківських груп, що стабільно збирають публіку на своїх сольних концертах. Це — якісний ритм-енд-блюз, талановито інтерпретований у площині сучасного звучання. За плечима ДОЩу — чималий досвід виступів на блюзових фестів Польщі і Росії. На превеликий жаль, єдиний

БРАТИ КАРАМАЗОВИ

ТАБУЛА РАСА

"Голі вууді"

ОКЕАН ЕЛЬЗИ

студійний альбом ДОЩу — "Блюз Ньюз", записаний у Москві в минулому році, ще й досі не вийшов. Шкода. Як давнього приятеля, зал зустрів всюдисущого гітариста-віртуоза Сергія Шматка, який вкотре доводив, що поєднання класики і живої сучасної гітари не є анахронізмом, а розвивається, як окремий жанр. Щоправда, поки що суперників або конкурентів у Сергія ніби і немає: люди певно не ризикують отак самотужки і самотньо пробивають дорогу в світле майбуття. На десерт вечірки було заплановано ТАБУЛУ РАСУ. Їхня поява на сцені і перші акорди разом з екзотичними вокальними руладами Олега Лапоногова наповнила клуб гарячим повітрям далеких країн, відчуттям чогось неймовірного і небуденного. Так, вони вміють жбурнути вас у вир непізнаного — цей шаман Лапоногов і компанія. Шкода, що інколи псувала враження гітарна "примочка" Олега, яка вирубалася. Добре, що кожний виступ ТАБУЛА РАСА освіжає прем'єрами нових композицій. Так, потрошку складається враження про наступний альбом.

Одне слово, "Camel Rock" презентував різні вектори сучасної рок-культури. Не вистачало хіба що екстремального полюсу, а решта — тобто добротний рок-мейстрім, рахуючи й традицію — були як на долоні. На відкритій долоні "Camel Rock"-а.

Олександр Євтушенко

Цар Едін у Славутичі

Восени 96-го фестивалю "Золота осінь Славутича" покликав до легендарного міста на чорнобильську землю шанувальників не лише традиційних конкурсів молоді журналістики, дитячої творчості, а й академічного мистецтва. Адже, на відміну від зіркових концертів, до яких вже звикли і якими славляться фестивалі проекти Славутича, тут відбулася незвичайна подія - прем'єра опери-ораторії Ігоря Стравинського "Цар Едін". За дійсно неординарний задум поставити класичний твір на Україні взявся молодий за віком і бувалий у справах режисер Василь Вовкун, десятки робіт якого, тобто близько сорока режисерських постановок, лише за останні роки, справедливо вважаються подіями в мистецькому житті. Творчі пошуки Василя Вовкуна та його команди, що складається з молодих режисерів, яких відкрив і вчив саме він, очолюючи творчу майстерню мистецького центру "Арт-велес", мали логічно високий результат не випадково. І сам режисер, і його команда мають досить яскраво виражену концепцію творчості. В ідеалі — це мистецькі критерії Олеса Курбаса, а в дійсності їх метою є: якомога яскравіше представити Україну як європейську Державу, виявити її творче обличчя і самотність кризь призму найкращих надбань національної культури і традиції, але в сучасному, модерному вбранні. Подалі від Сходу і обличчям до Заходу, не плазуючи ні перед Європою, ні перед світом, а йдучи туди зі своїм надбанням, що має досить високий рівень. Бажання так робити є дійсно і утопічним, і реальним — десять років тяжкої праці Василя Вовкуна доводять це, адже поява "Царя Едіна" на Україні — це подарунок п'ятій річниці Незалежності. Було реалізовано постановку опери-ораторії Ігоря Стравинського, написаної у так званий період творчості композитора, який став новатором в осмисленні історико-стильових музичних моделей, зокрема, епохи бароко.

Кажуть, що у творчості не буває випадковостей. Невипадковим є і те, що саме режисера Василя Вовкуна так схвилювала музика Стравинського. Невипадковим, мабуть, був той вечір і розмова з Богданом Антківим, керівником Державної чоловічої капели ім. Ревуцького. Невипадковим був і той стан, у якому перебували обоє після прослуховування "Царя Едіна" в запису

музичному. Умовно композитор Стравинський і режисер-постановник української опери узгодили між собою і питання мовного вираження. Стравинський поставив перед собою мету зосередити увагу слухачів не на самій оповіді, а на музиці, яка набула значення слова й дії. Саме тому, на його думку, латинська, тобто непобутова мова, найбільше пасувала до суворого, урочистого характеру "Едіна". Безперервність творчого пошуку в роботі Василя Вовкуна зафіксовано в образі Всевидячого ока, яке реально було вмонтовано в декорацію і кризь призму якого проблеми вічні відбивалися в сучасності. Рішення свідомого відходу від ритмової основи музики Стравинського також не випадкове. Дати сучасній публиці можливість відчутти контакт з далеким минулим, поспілкуватися з Богами неможливо простим виконанням музики Стравинського. Саме тому в епізодах режисер свідомо відштовхнувся від стилю музики композитора, і в основу режисерського рішення було покладено давньогрецьку музику та ритуальні ритми. Еклектичність, як основа задуму, стала тим інструментом, яким режисер творив едінову амфору. У результаті з'явилися ритуально-космічні ритми. Під барабанний ритм кийського квартету ударних інструментів "АРТ-НОВА", ніби з античних фресок, ожили свідки давньої історії. Артисти заговорили мовою пластики, рухів, жестів. Стравинський — це вже драма, але сприйняття музичного матеріалу — це лише для того, що можна сказати в контексті сценічного втілення. Не кожен має право додати до класичного своє. У цьому питанні є елемент унікальної відповідальності митця, який намагається мовою свого твору додати до вічного, небуденного щось своє. Саме тому важливо і те, що у постановці "Царя Едіна" немає нічого банального, штампованого. Пошук, пошук і ще раз пошук. Тільки так можна справді творити і розвиватися.

Девізом міжнародного фестивалю дитячої творчості, телебачення і преси "Золота осінь Славутича" є: "Вони можуть все!" І саме в контексті цього фестивалю можна дозволити робити все, але з умовою найвищої якості. Так і сталося з прем'єрою "Царя Едіна". Понад триста школярів і учасників творчих колективів міста Славутич стали учасниками дійства. Всі вони разом з музикантами, співаками, акторами і глядачами були задіяні в дійство, яке перенесло їх думки і душі в

давні часи, в епоху фантастично далеку і разом з тим, близьку за сучасними проблемами, тобто проблемами вічними. Славутич сколихнувся і піднявся духом, ожив і загомонів про небуденне. Стадіон, на якому відбулась вистава, — це також одна з дуже вдаливих знахідок режисера, адже ще з тих античних часів саме стадіон став місцем, на якому просто неба відбувались найграндіозніші, найдраматичніші події в мистецтві.

Сучасне оздоблення сценічної конструкції було виконано фірмою "Zinteo", яка прикрасила дійство супер-світловою та лазерною оправою, відеоефектами найсучаснішого рівня. Озвучення та живе виконання співаками музики забезпечила "Комора".

У комплексі дійство справляло враження могутності. Уявімо державна чоловіча хорова капела ім. Л. Ревуцького, заслужений симфонічний оркестр Національної радіокомпанії України і його неповторний диригент Віктор Сіренко, що ніби-то вознісся над усіма і розчинився в звуках музики і співу, але свою земну роль виконав блискуче. Камерний хор "Оранта" та дуєт "Зікр". І, звичайно, солісти: А. Лузей — (Едін); Л.Юбіна — (Іокаста); Я.Ходоров — (Креонт); Т. Коношенко — (Тиресій); В. Русов — (Пастух); — К. Левицький — (Вісник). Оркестр і балет, та масовка, учасники якої заповнили поле стадіону.

Цікавим було поєднання вокального музичного матеріалу з вкрапленнями ритуально-магічної музики, яка лунала ніби-то з потойбічного світу і спонукала до медитативних почуттів. І все це кризь Всевидяче око, як кризь призму вічності буття людського, яке срібним лазерним ланцюжком єднає душі і помисли людей — минулих і прийдешніх поколінь.

Того вечора, 5-го вересня, опустились натовлені плечі всіх, хто мав щасливу нагоду побувати в місті Славутичі. Дійство приголомшувало і возвеличувало. У фіналі Цар Едін вознісся на небо, розсипався тисячами яскравих зірок салюту.

А на землі по закінченні прем'єри опери-ораторії ще кілька днів тривав фестиваль дитячої творчості, що завершився гала-концертом і викликав шквал розмов і безліч починань, які після цієї події режисер Василь Вовкун здійснюватиме більш впевнено. Отже, "Після "Царя Едіна" я — зовсім інша людина," — каже він.

Леся Самойленко

ХОЖМ О Т Р А Ф І Я

● Усім відомо, що покійний, царство йому небесне, Френк ЗАППА відвідував з гастролями Москву декілька разів. Але мало хто знає, що ще за пристрасть, окрім музики, він мав. Кава...

Маестро облюбував собі незвичну, навіть досить незвичну московську кав'ярню. Уявіть собі засмоктаний погріб десь у районі Пушкінського Музею, де кава підноситься на порцеляновій талії, що дивом збереглася ще з доісторичних часів, у одноразових скляночках, що вже перестали бути одноразовими. Розмішувати каву пропонується там алюмінієвою виделкою із розігнутими зубчиками по всіх напрямках. Контингент там, звичайно, відповідний. Про смаки не сперечаються, особливо Френк ЗАППА, хай земля йому буде пухом...

● Першого вересня харківські діти йшли до школи, а прихильники рок-н-ролу прямували на презентацію нового альбому гурту АНОМАЛІЯ. Чи багато потрібно пересічному рокерові для щастя? Ні. Просто – спонсор. Є такий спонсор у цього гурту! Ціла голландська фірма молодіжного одягу.

Грошки нараховано, з паті – всьо путьом, народ святкує, але спонсорів – нет-как-нет.

Пройшов тиждень, але за тиждень до того, як він пройшов, сталося наступне. Хазяїн одягового салону, голландець, вирішив познайомити своїх підлеглих із демо-касетою, подарованою підспонсорною АНОМАЛІЄЮ. Для цього був використаний суцільний аудіозв'язок салону, тож усі могли чути той музон. І почули...Першу річ чомусь виконував Шуфутинський, другу – також. А далі співав той, хто виконував і першу, і другу речі.

Джорж, хазяїн, зробив висновок: так його не наколювали іще зі школи, тому про візит на презентацію не могло бути і мови.

Пізніше Володимир Бойков, лідер гурту, збагнув, що касети до вручення їх Джоржу було переплутано. З ким не буває.

● У вісімдесят-затертому році вицезгадана команда попрямувала до Петербургу на концерт SCORPIONS.

Навіть приїхали на день раніше, щоб не запізнитися. Знайомих у тому місті – нуль, настав час шукати місце, щоб заночувати. Всюдисущі бомжики щедро поділилися чим могли – ціле горище було у розпорядженні хлопців. З божію допомогою передрімали, вкрившись паперовими коробками, дякуючи долі за те, що на дворі був липень. На ранок пішов...сніжок. Хлопці повилазили із берлоги на світ божий, поступово приходячи до тями.

Прямують вони до Палацу Спорту, тремтять та підтупцюють. З-за рогу вирулює Вольво, а з Вольво вирулює дивак та замовляє хлопцям миття машини. Коли є час та натхнення, чому б не зробити людям приємне?

Напевно, гарно помили і, напевно, той дивак був одним із команди SCORPIONS, тому що свій гонорар АНОМАЛІЯ отримали у вигляді футболка Scorpions, по 25 квитків на кожного та були зараховані у штат на час перебування живих легенд у Москві.

● Презентацію провести – не кордон перетнути. Вже нікого тими заходами не здивуєш. А от московська капела МЕГАПОЛІС здивувалася, коли якимось на польсько-білоруській митниці зрозуміла, що така вже доля їх нового альбому – мати і презентейшн, і прем'єру, і дебют там же, на кордоні.

Давайте не будемо вголос промовляти слово "бюрократія" та показувати пальцями у бік бульбашів-митників. У них також є сорочка і також недалеко від тіла. А наблизилась та сорочка до ніжного та білого, коли хлопці в службових кашкетах впізнали у пасажирів знайомі обличчя та перевпевнилися в паспортних, у відомості щодо їх прізвищ. Торг був коротким та плодотворним: митники отримали можливість першими почути новісінький С/Д альбомчик гр.МЕГАПОЛІС, з котрим хлопці на крилах неслися до неньки-

КИЇВ, вул. ПРОРІЗНА, 27
тел. (044) 462.06.06

ЛЬВІВ, пл. ГАЛИЦЬКА, 15
тел. (0322) 27.77.77

РАДІО ЛЮКС
КИЇВ
103.1 FM
ЛЬВІВ
104.7 FM

РОЗФАРБУЙТЕ ЖИТТЯ РАЗОМ З НАМИ

КИЇВ, вул. ПРОРІЗНА, 27
тел. (044) 462.06.06

ЛЬВІВ, пл. ГАЛИЦЬКА, 15
тел. (0322) 27.77.77

РАДІО ЛЮКС

КИЇВ
103.1 FM
ЛЬВІВ
104.7 FM

Росії з НІМЕЧЧИНИ, а музиканти отримали можливість без перепон дочовгати додому. Взагалі-то МЕГАПОЛІС молодці. Якось їм вдалося перестрибнути свої власні досягнення у швидкісному рекордінгові. За одну десятигодинну зміну у С.З.З. вони накатали 7 музичних фрагментів по 40 секунд для мультіка.

● Сергій Гера, музикант СКРЯБІНА — палкий шанувальник г. ДЕРЕЩЕ МОДЕ, і не єдиний у своїх уподобаннях. 9 Травня, на день народження Дейва Гехена, соліста депешів, Шура (він же Гера) та його четверо друзів почимчикували на Майдан, щоб пошанувати свого кумира. Так-не-так — перетакувати не будемо, бо коли Шураня заснув на лавці біля фонтану, було вже пізно. Сірті шинелі аж по двоє йдуть, забирають, розміщують, навіть прізвище не питають... Але ж яка ідея гарна була, шкода, що друзі кинули у біді.

● По завершенні Львівської АЛЬТЕРНАТИВИ-95 дирекція фестивалю забезпечила сухим пайком (пляшкою горілки) кожного учасника. На киян ще чекала дорога потягом. АКТУС, НЕКРОПОЛЬ, ЮКРЕЙНІАНЗ, інші групи довго та нудно тіліпошились додому, розважаючи себе єдиним засобом, тим сухим пайком, що лишився при них на згадку про АЛЬТЕРНАТИВУ. Дехто вважає, що горілки не буває багато. Помилаетесь. На станції Здолбунів гарячі голови (Зшт.) було знято з потягу місцевими охоронцями та розміщено у відповідних місцях. Товариші-музиканти, що вцілилися після того рейду, не лишилися осторонь. Некропільці одразу ж по приїзді до Києва лахнули до Радіо-ЮТАРА з єдиною метою: підтримати теплим словом чи піснею потерпілих від несправедливого ув'язнення. Не пройшло і десяти хвилин, як у ефірі вже звучала пісня Шуфутинського на честь героїв.

● Плітки та оповідки про людей так-званого українського шоубізу — не дивина. Сергій Шматок, один із найяскравіших вітчизняних гітаристів-віртуозів, у цьому не оригінальний, навіть везучий. Наприклад, про нього ходили чутки, ніби він мав прослуховування у Алли Борисівни, потерпівши при цьому фіаско. А ще недостатність інформації серед нас породила такий казус: одна відома співачка вирішила задіяти гітариста у створенні своїх фонограм. На зустрічі митців дама спитала: «А чи вміє маестро грати по нотах?». Такого компліменту щодо свого слуху Шматок навіть і не чекав почути. Раз таке діло, щоб ви знали, — наш герой закінчив музучилище ім.Глієра та Київську Консерваторію.

● Такий собі Костя-одесит, потрапивши до Києва, мав наступну реакцію на Радіо-ЮТАР: "Шо это за радіо таке? Я шість часів ежду на машині по Києву і щось ні разу не слішал Шуфутинського?!" Згодом він став представником того радіо у своїй Одесі і вже півроку навіть не згадує улюбленого Маестро.

● У серпні ц.р. відбувалися українсько-німецькі заручини. Побралися красуня Ольга та Берні Лаукамп — генеральний директор фірми МЮЗІК-ВЕЙВ. Надвечір заморосив дощик і молодим побажали, щоб збулася прикмета: "Дош на весіллі — сім'я буде щасливою". Реакція німця була миттєвою: у цій країні від дощу щасливими можуть бути тільки жаби... А от Сашко Тищенко мав свою реакцію. Не довго думаючи, він попрохав небеса націдити йому іще крапель сорок. Не пройшло і хвилини, як рівно сорок крапельок сипонуло на співака. Виникає думка, що Олександр таки має в собі щось містичне, якщо не сказати — божественне. От дивіться. Зібрались митці знімати кліп на пісню О.Тищенка "Різдвяні Спогади" у двох часових розрізах — минулому та сучасному. Думали-гадали, як ту різницю підкреслити. Часу на роздуми було мало, тож почали знімати полюбому.

Погода виявилась холодною та сніговою. Знімали за простою схемою: спочатку одних, потім тих, хто відігрався, і знову...

А коли все було знято, почався перегляд та монтаж, стало зрозуміло, що усе вже само по собі — на своїх місцях. Під час зйомок сніг валив саме тоді, коли йшлося про минуле і навпаки, коли знімалося майбутнє, небо опадів не давало.

Ж
О
Х
М
О
Т
Р
А
Ф
І
Я

ЮЛІАН ЗАРЕМБОВСЬКИЙ (Радіо-ЮТАР) практикує найдовше перебування в ефірі. По 7 годин за один присіст.

Улюбленим викладачем (філософії у Харківському Будівельному Інституті) Володимира Байкова /г. АНОМАЛІЯ/ був татко Марійки Бурмаки - пан Віктор Павлович Бурмака.

СЕРГІЙ ЧАНТУРІЯ, окрім неперевершеної техніки гри на гітарі, має найбагатодітнішу собаку. Його ротвейлер ГРАНДА стиражувала цуциків і для інших музикантів: О. Хожай, С.Доценко, Ван Хейлена та багатьох інших...

Першим клавішним інструментом гурту СКРЯБІН був АКОРДЕОН. Якийсь народний умілець дотумкав перев'язати кожух того модного інструменту та приладнати до клавіш звукозйомники.

Найдовше визначення жанру - у Ганни Лев: ліричний, психоделічний, шизофренічний панк-рок /самостійний/.

Неперевершений трубач-віртуоз Валерій Колесніков та піаніст-імпрровізатор Володимир Соляник - куми.

СКРЯБІН, до того ж, найконстантніша бригада. Виявляється, що її учасники разом зі своїми батьками віднайшли свою КОНСТАНТУ СКРЯБІНА, яка полягає в тому, що вищезгадані музиканти з'являлися на світ виключно через кожних 3 роки! Саня -1965, Кузьма - 1968, Ростік -1971, Шура - 1974 роки народження.

Гурт ДРУГЕ ДИХАННЯ - другий за віком в Україні. Рік заснування - 1966, на рік раніше від МАШИНИ ЧАСУ.

РЕКОРДИ

ГРИГОРІЙ МАХНО та ЄВГЕН НОВИЦЬКИЙ (гурт ДРУГЕ ДИХАННЯ) першими заграли на губних гармоніках ще 25 років тому.

Найб'льша різниця у віці між чоловіком та жінкою - у сім'ї ГАННИ ЛЕВ.

Найстаріший добрий рокер МИКОЛА КАРАГЕЗЯН. Йому - 63, та усі рок-джаз-акустик толоки - його. Окрім того, він має величезну колекцію губних гармонік, півтори сотні.

Найдовше перебування в телефірі у Анжеліки Рудницької. В середньому по 3 години на добу.

Найдовше в ефірі перебував коментатор радіо Континент ОЛЕКСАНДР ЛЮК. В той час, коли тривали літні Олімпійські ігри, він підтримував наших спортсменів своїм ефірним марафоном і просидів перед мікрофоном 75 годин без перерви.

Аї дочка - наймолодша акторка. У свої 7 місяців Стефанія ЛЕВЧЕНКО знялася в фільмі «Святе сімейство» у ролі кіллера. Її партнерами по зйомках були татко - Анатолій Барчук - та матуся.

Проєкт ЦВІРКУНОВЕ ЧИСЛО був першим в Україні на 93 рік, що брав участь у повноцінному турне по Великій Британії зі джазовою програмою.

СЕРГІЙ ЧАНТУРІЯ та ОЛЕКСАНДР ПОТЬОМКІН мають найбільший стаж рок-н-рольщика. Їм по сорок років, але стрибати в гречку інших професій вони не збираються.

СЕРГІЯ ГЕРУ можна назвати найвідданішим фаном. Всім фанам - фан. Ось вже 8 років він слухає виключно Depeche Mode.

АНДРІЙ МИКОЛАЙЧУК, видатний народний боян, та ОЛЕКСАНДР ЄВТУШЕНКО /див. стор. 3/ - однокласники.

Першим справжнім гуртом в Україні був THE ONCE, заснований нині відомим маестро ЮВІНОГРАДОВИМ у 1965 році.

Найперша Музично-Інформаційна Агенція - ЛунаІнформ. Заснована у 1992 році.

ОЛЕГ ПУТЯТІН, на думку найекстравагантнішим телеведучим у минулорічному опитуванні.

На участь у поєдинку за найбільшу кількість птахів у альбомах свої заявки подали гурти: СКРЯБІН - "Птахи", АНАТОЛІЙ МАТВІЙЧУК/СЕРГІЙ ШМАТОК - "Два птахи".

ГАРАНТИЙНИЙ КУПОН НА ПРИДБАННЯ КАТАЛОГУ
"МУЗИЧНИЙ РЕЄСТР УКРАЇНИ 97/98"

10% знижки

ДІЯСНИЙ ДО 01.02.97

NEW +2 CD

- ❖ НАСТІЛЬНА КНИГА ДЛЯ ПРОФЕСІОНАЛІВ ШОУ-БИЗНЕСУ
- ❖ ВСЕ ПРО СУЧАСНИЙ МУЗИЧНИЙ РИНОК УКРАЇНИ
- ❖ КРАЩИЙ ЗАСІБ ЗАЯВИТИ ПРО СЕБЕ ТА ПРО СВОЮ ФІРМУ
- ❖ ЄДИНА РЕКЛАМА, ЩО БУДЕ ПРАЦЮВАТИ НА ВАС

ПРОТЯГОМ ДВОХ РОКІВ

Наша адреса: 252135, м.Київ вул.Річкова 4. Корпорація "EUROSHOW".
Тел./факс:244-49-09, тел.:216-41-52

Ім'я/назва.....
Адреса/тел./факс.....
Керівник.....
Досягнення.....
Інформація.....

500 СТОРІНОК
ПРОФЕСІЙНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

+2 КОМПАКТ-ДИСКИ С 35 ХІТАМИ УКРАЇНСЬКИХ АРТИСТІВ

ПЕРЛИНА ІЗ ЗЕЛЕНЧИМ ОЧИМА І... ПІСТОЛЕТОМ

Ліля Писанко з Дніпропетровська. Ще не чули? Неадекватна в усьому. Дехто лякається. Не краси її, перепошуємо, а рішучості хутко дати кожному... в пику, хто зазіхне на суто жіноче - колись придбала і пістолета, щоб не було зайвих ілюзій. Якщо хочете знати більше, Ліля любить червоний колір і авто марки "Джип-Черокі", а також прагне бути першою в усьому. Тому межі всього, що для мужланів має реноме "дівчисько однієї ночі" чи, не дай Боже, "дружини на все життя", хай креслять ті, хто не вірить у те, що можна бути першою. Хоча б на підмостках естради та краси.

А Ліля стала - легко і стрімко, як постріл з пістолета, - гарантом свободи в жахливому для вільного світу житті. Фестиваль "Перлини сезону" - чудовисько, що сплутало плани функціонерів від шоу-бізнесу, - взяв і дав Лілі найдорожче, що було в портфелі меценатів, - титул Міс Фестивалю. Київ це оцінив, бо Дніпропетровськ - це провінція... як-ніяк і врешті-решт.

Про неї в Дніпропетровську ось уже три роки ходять легенди. Одні захоплюються її ніжністю, інших дратує її шалений успіх. Але, попри все, вона є втіленням жіночості і одночасно мужності.

Популярність в рідному місті декілька років тому зіграла вирішальну роль в її житті. Покриті таємницею стосунки з представником дипломатичних кіл однієї з країн... Террористичний акт, який ледве не закінчився трагедією... Ліля покидає сцену і поринає в бурхливий океан сучасного бізнесу (до того ж, дуже вдало). З'являються нові знайомі, починається нове життя. Невідомо, чим би закінчилась і як би склалась її подальша доля, коли б на її життєвому шляху не випала зустріч з ним, тим чоловіком, який став опорою і другом на все життя, батьком її дітей. Чорно-біла реальність стала кольоровою ("Кожен ранок дивлюся на себе в дзеркало і запитую: невже це я?")

Рішучий крок в житті і краплина фортуни зробили свою справу - перед вами та, яка мріяла бути просто жінкою з великої літери. Велика сцена, бурхливі оплески і море квітів!

Всеукраїнський молодіжний фестиваль "Перлини сезону" та титул "Міс фестивалю".

Так Київ прийняв свою "Міледі" і чекає "пострілів", святкових пострілів на зоряному небосхилі України.

Армен Оганесян

З 10 по 24 жовтня у Києві проходив II
Всеукраїнський молодіжний фестиваль
«Перлини сезону»

СУПЕР- "ПЕРЛИНИ" Фінал у Києві.

ПРОЛОГ

То було феєрично. Оплески, вигуки, палаючі очі... Овації! Ще і ще овації... 16 листопада, вечір, концертний зал палацу культури КПІ (Київський Політехнічний Інститут).

12 листопада.

КОНЦЕРТ АВТОРСЬКОЇ ПІСНІ ТА СПІВАНОЇ ПОЕЗІЇ

Хто сказав, що Бардова пісня вмирає на Україні? Хто сказав про її неспроможність зайняти чільне місце серед її сестер - Поп та Рок музики? Не вірте цьому, то є трині брехня - до того ж, чистісінька брехня злих нечестивих язиків! Публіка, котра була присутня на цьому першому конкурсному концерті фестивалю, що пройшов 12 листопада в ПК КПІ, була повністю переможена його учасниками. Нові образи, свіжі думки, оригінальний імідж багатьох учасників - і то все наше, не запозичене, не здерте, суто українське мистецтво. І хто його зна, чи не стане бардова пісня,

через певний період, популярною і бізнесовою справою в найкращому розумінні цього виразу. Цінні подарунки та дипломи не є головним, головне інше - шана та оплески публіки, яка засвідчує свою повагу та цікавість до Авторської пісні. Майже кожного з 15 учасників концерту публіка проводжала за куліси справжніми ширими оплесками. Найжівіше і зростає авторська пісня.

13 листопада.

КОНЦЕРТ ПОП-МУЗИКИ

Попсня! Так, дійсно, було й таке, але його було менше і набагато менше! Більше було ПОПу, справжнього ПОПу, тобто, Популярної музики - не здешевілої і не примитивної. Чого варта лише одна Марина ОДОЛЬСЬКА (II місце, м. Кам'янець-Подільський), котра мала стільки світла, стільки запальної енергії, що публіка була просто в захваті від того видовиська. Хіба то наше, хіба то наші власні таланти? Не може бути... Може, ще й як може! Інший конкурсант, Любомир Чермак (дипломант, м. Тернопіль), просто-таки підкорив собі залу, майстерно виконавши одну з найвідоміших арій Енріко Карузо. І то все у нас! - не десь далеко за синими морями, за високими горами, а у нас - на Україні. Ще один конкурсант, Юрко Юрченко (I премія, м. Хмельницьк), зміг підняти з м'яких сидінь значну частину присутніх глядачів і закрутити їх у танок. Хіба про те все розкажеш кількома абзацами... Ех-х-х!

14 листопада.

РОК-МУЗИКА

У-у-у! А-а-а! Драйв! Супер-драйв! Сильнодіюча енергія учасників цього концерту підхопила, завирувала, понесла... Декому було важко витримати ту навалу. Так, Рок - то музика не для слабків. Але останніх в залі було значно менше, ніж прихильників важкого стилю - їх армія була

досить значною за розмірами.

Все гриміло, гупало, дзяжжало... Гуркіт десяти тракторів не подолає того ефекту, котрий спостерігався 14 листопада на «Перлинах сезону». Але то не заважало публіці, навпаки, - воно їй подобалось. І це найголовніше. Найголовнішим також є те, що ми вже не так маримо «іхніми», імпортованими зірками. Ми маємо своїх! Нехай, поки що, не досить яскравих, але не все одразу - справа тільки починається!

16 листопада.

ГАЛА-КОНЦЕРТ ЛАУРЕАТІВ ТА ДИПЛОМАНТІВ
ВСЕУКРАЇНСЬКОГО МОЛОДІЖНОГО ФЕСТИВАЛЮ
«ПЕРЛИНИ СЕЗОНУ» ЗА УЧАСТЮ ЗІРОК
УКРАЇНСЬКОЇ ЕСТРАДИ.

Зала повна - яблуко, напевне, довго шукало б, де йому впасти. Деякі, щоправда, падали на сцені. Бардак! Жак! Так завжди буває на імпрезах подібного розмаху. Костя Гнатенка (ведучого передачі «Бар «Чорний Кіт»), здається, не було вписано в списки конкурсантів, але це не завадило йому вперше відкрити себе публіці не як ведучого, а як співака. Порадували також присутніх своїми виступами Астроя, Сергій Шишкин, Сергій Доценко, «Три О» та інші.

ЕПІЛОГ.
Відгрімилі ті славні дні. Все коли-небудь закінчується. Але сумувати з цього приводу не варто. Попереду «Перлини сезону-97». Якими вони будуть, що нового вони відкриють? Хочеться вірити, що вони будуть кращими за попередні. Все мусить зростати з часом - кожна маленька перлина коли-небудь перетворюється на надзвичайної краси оздобу. Найбуде так! А поки що залишається чекати. Нічого не поробиш - Се ля Ві!

Сергій НЕРЕТІН

Переможцями "Перлин сезону" в жанрі Авторської пісні та співаної поезії стали:

- 1 премія - Тетяна ХРЯЩЕВСЬКА (Хмельницьк),
- 2 премія - Роман ГУЗІЙ (Львів),
- 3 премія - Ольга ВЕГЕРА (Луцьк).

Статус дипломантів отримали: Віталій АСАУЛЕНКО (Світловодськ), гурт КОЛЕСО (Житомир) та Валерій ВЛАСЕНКО (Полтава).

З 19 конкурсантів, протягом п'ятигодинного перегляду, журі мусило виділити найдостойніших, що виявилось не таким вже легким завданням, оскільки талановитих "перлин" було ціле намисто. І все ж, переможців в жанрі Поп-музики обрано:

- 1 місце - Юрко ЮРЧЕНКО (Хмельницький),
- 2 місце - Марина ОДОЛЬСЬКА (Кам'янець-Подільський),

3 місце - гурт БАРОН і М'ЮЗІК-СТЕП (Дніпропетровськ).

Дипломантами фестивалю стали: ЗОРІЯНА (Одеса), Любомир ЧЕРМАК (Тернопіль), Артур КУЛЬПОВИЧ (Дніпропетровськ).

РОК-номінаційні оцінки виставлялись за дванадцятибальною системою, і цього разу найнижчою оцінкою, котру ставило журі, була дев'ятка - настільки "судді" були вражені професійністю та оригінальними номерами рок-конкурсантів. Що ж стосується переможців, то ними виявились такі гурти.

- 1 місце - СТОП-СТЕП (Дніпропетровськ),
- 2 місце - ОКЕАН ЕЛЬЗИ (Львів),
- 3 місце - ІМПЕРІЯ СТРАХУ (Миколаїв).

Дипломантами фестивалю стали: ОТ ВІНТА (Рівне), SO (Київ), ХРИСТОФОР БОНІФАТИЧ (Донецьк).

Старе...

Нове...

Все-одно

— Легає день. Він віддає свої надії ночі...

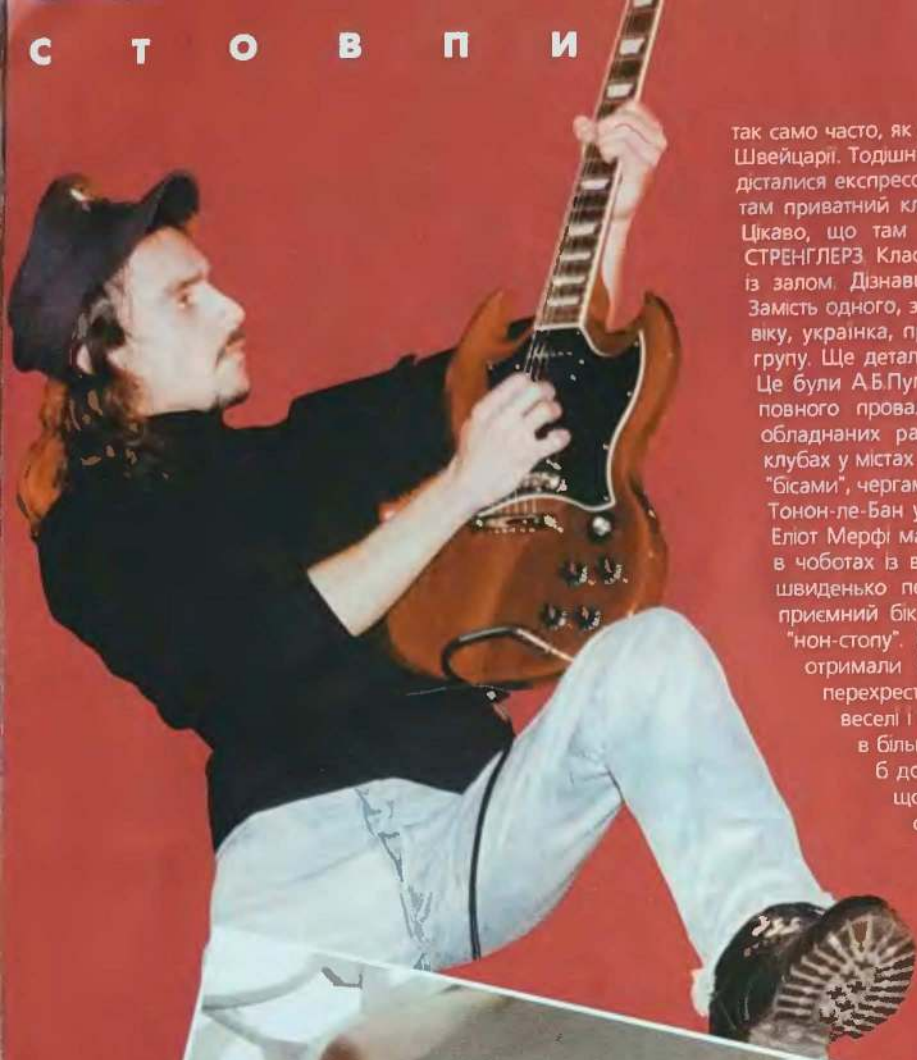
Після миттєвої паузи, яку завжди артистично витримує Олег Скрипка, — зал (клуб, Палац Спорту, стадіон тощо), тисячами горлянок, добре змоченими пивом, ковтає несвіже повітря і виплескує суперхіт "Танці" без жодних підказок з боку В.В. Як по нотах! Хоча нот — обмаль. Так — це В.В. Те саме, яке допіру кружляє світами, одного разу зістрибнувши з замкненого кола суто української орбіти. Те саме, яке вже виросло з коротеньких штанців суто київської панк-легенди, обдарованої такою кількістю епітетів, штампів і ярликів, що розгрібати цей мотлох немає ані сил, ані бажання. Так, В.В. — то реактивна турбо-панк-машина, яка випромінює енергію вбивчої сили, що провітрює ваш мозок завдяки тому, що містить екстракт гумору, гротеску і якоїсь щирої відкритості усім вітрам. Так — вони ідоли не лише для танцюючих тінейджерів. Те, що на концерті ви сприйняли як дурку чистої води, а потім почули в студійній якості, згодом (як правило) викликає масу асоціацій. І ви повертаєтесь до них знову і знову. До речі, сольні виступи Олега Скрипки в Києві чудово висвітлюють першоджерела естетики В.В. А це — отакений букет пахучих квіток з усіх ланів, рахуючи репертуар естрадних зірок 30-40-х років і, звичайно ж, — народну творчість. Лише лобова і агресивна подача Олега споріднює усе це з піснями В.В. Порівняно свіжа сенсаційна новина про воз'єднання групи у старому складі зіграла серця багатьох фанів, які чудово пам'ятають гостроатакуючий звук гітари Юри Здоренка, з його короткими, але блискучими "запилами", та барабанні "навороти" невтомного трудяги Сергія Сахна. Соломонове рішення, прийняте усіма вевешниками, полягає в тому, що українсько-французький варіант складу існуватиме надалі в межах Франції і деяких інших країн Заходу, а Україна споживатиме свій стовідсотковий продукт. Лет іт бі.

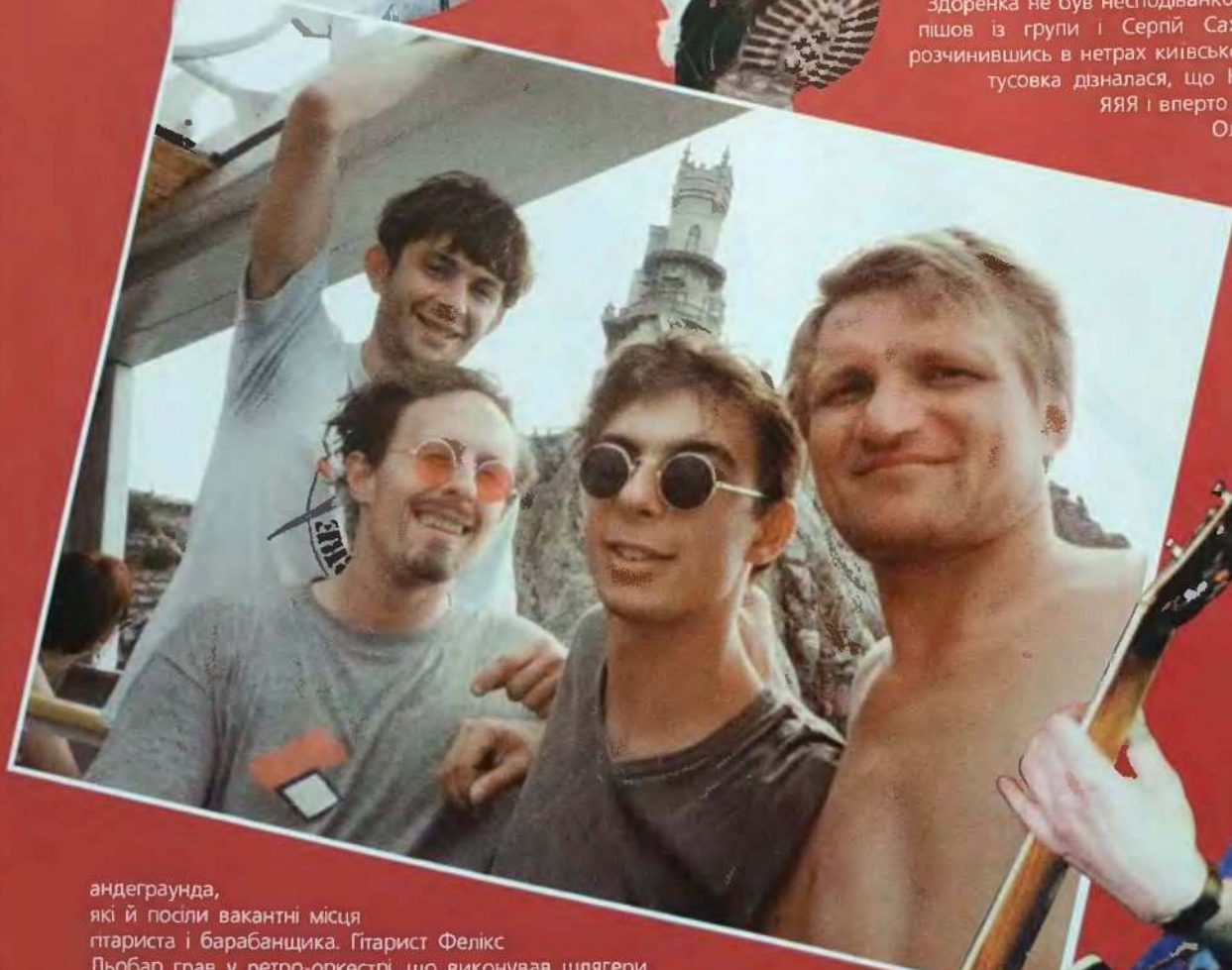
Отже, В.В. можна любити. Або не любити. Однак в будь-якому випадку їх не можна не помітити. Десять років минуло відтоді, як в одній із київських скляних коробок, гордовито іменованій "концертно-танцювальний зал Сучасник", місцеві комсомольці-вільнодумці проводили "Парад ансамблів". Ось там і вигулькнули нікому не відомі Воплі Відоплясова, які з легкістю, ніби граючись, заволоділи головним призом - "Симпатії публіки". Розгублена публіка просто не чекала такого нахабного "наїзду" від абсолютних новачків. І вона - публіка - не здогадувалася, що то тільки квіточки, а ягідки - попереду. А в ті часи загальної ейфорії на хвилі горбачовської перебудови усі стежки вели до рок-клубу - офіційно зареєстрованого в клубі "Більшовик". В.В. з'явилися тоді, коли там вже надійно окопалися металеві бенди з відповідною підтримкою і колом прихильників. В.В. прийшли як повністю сформована група - добре зіграна та з чіткими поглядами на музику і життя. До того - то були юні і стильні хлопчики у довгих чорних пальто і блискучих гостроносих штиблетах. Вони почувалися трішки незатишно серед залізних лицарів хард-н-хеви, які нагадували їм про їхнє ж власне "важке дитинство", коли Юрій Здоренко та Олександр Піпа ковали залізо в команді S.O.S. Поява цілого оберемку різноманітної стильної музики з берегів північної Пальмири, зробила хард стандартним і непривабливим. "Євродиско" і "попс" викликав у друзів ще більшу огиду. Натомість вони несподівано для себе відкрили шлягери 60-х у виконанні Міансарової, Бабаджаняна, Ободзинського. Піпа розшукував і збирав старі диски "Мелодії". Власне, ніколи не йшлося про "панк" як такий. Принаймні - на рівні культу. Просто одного чудового дня виникла постать хлопця з банком, пальці якого з шаленою швидкістю бігли туди-сюди, а голос бринів блюзовими нотками. Так, Олег Скрипка - а це саме він - шокував нових знайомих тим, що саморобні блюзи виконував українською мовою, а рок-н-рола на баяні міг гаяти годинами. А артистизм, а пластика. Одним словом, Здоренко і Піпа не вагались щодо кандидатури на посаду вокаліста-фронтмена. Тоді ж - у 1986 році - з'явився і Сергій Сахно - затятий драмер - тихий і мовчазний, як і усі знамениті барабанщики. Чутки про появу нової ломової команди розлетілися блискавично, а якщо зважати, що рок-клуб був єдиним джерелом надійної інформації і місцевою рок-н-рольною меккою, то досить легко змалювати супераншлагові акції з проломаними дверима, розбитими шибками та гнівними статтями у комсомольській пресі. Крім того, у листопаді 1987 року київський рок-клуб відзначив першу річницю створення, на якому виступило 13 команд. Окрім, власне, сейшена, правління клубу влаштувало конкурс на кращу клубівську групу. Перемогли В.В. з піснею "Плач Ярославни". На той час ними вже опікувалася група ентузіастів альтернативної музики із скромною назвою "Музична вітальня", які в грудні того ж 87-го повним складом - тобто разом з В.В. і КОЛЕЗЬКИМ АСЕСОРОМ перебралися під дах творчого об'єднання "Експеримент", де на той час обжилися РАББОТА ХО. Саме ці три нині легендарні команди, і утворили так звану "Рок-артіль". Взимку 88-го асесори і вешники мали перший спільний "вихід в люди" в іншій скляній коробці - танцзалі Голосіївського парку. І то був перший успіх "рок-артілі". Близько до весни уся трійця пробивається до першої десятки хіт-параду "Фонографа". Триумфальний променад "артільників" по великих фест-майданчиках ("Рок-Форум" (Вільнюс), "Рок-панорама" (Москва), "Зірхи-88" (Київ) та "Музичний феєрверк" (Київ)) призвів до того, що московський критик Артем Троцький назвав "український панк" подією 1988 року. Так воно й було насправді. Завдяки до появи офіційних альбомів, концертні записи В.В. жваво "ходили по руках" і пацани на чернігівських гітках підбирали "Танці", "Галю", "Гей, люблю", "Товариш майор", "Були деньки" тощо. Вешні пісні стали обов'язковим атрибутом усіх веселих студентських "общаг". Далі колесо мінливої вешної фортуни розкручувалося вдвічі-втричі швидше, ніж в будь-якій іншій екс-клубівській групі. Ось вони в Москві їдуть зйомки фільму "Радянський рок" для французького телеканалу "Антен 2". Серед 18 задіяних команд, саме сюжет за участю В.В. викликає бурхливу реакцію з того боку залізної завіси. Паризька агенція "Янус" просить дати більше аудіо, дайте відео, дайте усе, що маєте! Однак перед тим, як потрапити до Франції, В.В. встигають засвітитися на іншій історичній імпрезі - на фестивалі "Червона Рута-89". Саме там робився прогноз погоди на багато років вперед. Разом із В.В. його робили БРАТИ ГАДЮКІНИ, Віка Врадї, КОМУ ВНИЗ та ЗИМОВИЙ САД.

Потім був престижний фест "Весна" в Буржі і шалений прийом спочатку від подиву приголомшеної публіки. Згодом, Олег Скрипка переклав "Танці" на французьку, бо її вимагали

так само часто, як у Києві. Ясна річ, подорож до Буржу переросла у тривалу мандрівку до Швейцарії. Тодішній менеджер групи Олександра Семенова згадає: "4 квітня 1990 року ми дісталися експресом до швейцарського містечка Мартінья, де базується найпопулярніший там приватний клуб "Ле кеїв дю Мандар", стилізований під жаклиний підземний грот. Цікаво, що там за два тижні до В.В. виступила британська панк-легенда - група СТЕНГЛЕРЗ. Класиків місцева тусовка освистала, тому ті не спромоглися знайти контакт із залом. Дізнавшись про це, вешники викладалися максимально. І стався вибух. Замість одного, зіграли два концерти. Другий - на біс. Схвилювало те, що пані похилого віку, українка, приїхала до Швейцарії з самого Манчестера, аби послухати українську групу. Ще деталь: за всю історію Швейцарії радянські артисти навідувалися сюди двічі. Це були А.Б.Пугачова та Кріс Кельмі з групою РОК-АТЕЛЬЄ. Обидва проекти зазнали повного провалу. Назад до Франції В.В. їхали на двох розкішних "мерседесах", обладнаних радіотелефонами і барами. Наступна серія виступів в різнокаліберних клубах у містах та містечках буколічної Франції запам'яталися неодмінними і тривалими "бісами", чергами за автографами, компліментами, цистернами пива й вина. А от у місті Тонон-ле-Бан у залі на 800 місць сталася "зустріч на Ельбі": американська кантрі зірка Еліот Мерфі мав працювати з В.В. Уявіть класичного ковбоя у кристалому капелюсі та в чоботах із вензелями і інкрустацією. Мерфі тягнув-тягнув на себе ковдру, але В.В. швиденько перетягли її на себе. Так-так. Однак усе написане вище - то лише приємний бік гастрольного життя на колесах у його жорсткому західному варіанті "нон-стопу". Було усе - нервові зриви, перевантаження і сварки. Натомість вони отримали безцінний досвід роботи по-справжньому, по-дорослому. Десь на перехрестях кордонів, літа і осіні, щастя і розпачу писалися нові пісні. Лагідні і дикі, веселі і бешкетні, сумні і страшні. Багато дуже різних пісень, лише частина яких в більш-менш нормальний спосіб фіксувалася у студіях Києва і Парижу. Якими б довгими не були мандрівки, вешники, вертаючись додому, вигадували щось цікаве. На початку кар'єри то були незабутні спільні виступи: в одному випадку - з Сонік Юс, в іншому - з ВОРЛД ДОМІНЕЙШН ЕНТЕРПРАЙЗ. Пізніше - спільний тур з культовою групою VI-EP-PI, а ще - з ЮКРЕЙНІАНЗ.

Для людей, які добре знали В.В. як дивну спілку особистостей, протилежних за характерами і смаками, вихід зі складу Юри Здоренка не був несподіванкою. Він залишив В.В. у 1992 році. За рік пішов із групи і Сергій Сахно. На деякий час вони зникли, розчинившись в нетрах київського Академ-містечка. Лише за півроку тусовка дізналася, що Юра і Сергій знайшли новий проект ЯЯЯ і вперто відпрацьовують програму. Тим часом Олег і Сашко підшукали двох французів-музикантів з паризького

андеграунда, які й посли вакантні місця гітариста і барабанщика. Гітарист Фелікс Льобар грав у ретро-оркестрі, що виконував шлягери 30-х років. Одного разу туди запросили Олега - пограти на баяні. Їм добре гралося, смаки збігалися. Олексій Дегтяр, більш відомий як "Макет"-лідер київської групи ІВАНОВ ДАУН, певний час фігурував на місці Здоренка - вже теж був відсутній у складі В.В. Фелікс Льобар мав консерваторську освіту з класу гітари, володів такими інструментами, як віолончель й труба, але з 16 років постійно грав у панк-командах. Стефан Муфліє теж має за плечима консерваторію, розумівся на всіх стилях та напрямках і як барабанщик дуже цінувався в інді-середовищі. Саме в такому складі В.В. добряче поїздили білим світом, були у Москві, Пітері і, звісно, в Україні. Кожний виступ В.В. неодмінно тягнув на рівень події. Варто згадати, що вони були хедлайнерами на фестивалях "Альтернатива" (Львів) і "Таврійські ігри" (Каховка). Кожного разу з'являлися старі хіти, перекладені французькою, і Олег дедалі

частіше доводив, що він добре знає не лише мову, а й пісенну французьку класику. Це не дивно, якщо маєш дружину-французьку, яка, до того ж, - твій менеджер. Чарівна крихітка Марі. Вони живуть разом в Парижі поблизу центру Помпіду.

Щодо якісних студійних альбомів, то таких у дискографії В.В. досить мало. Окремої розмови заслуговує "Країна мрій" - альбом, зроблений старим складом в умовах безгрішшя, який вони почали писати взимку 92-го, продовжили взимку 93-го, а звели у 1994 році разом з Сергієм Поповичем у Києві. Готовий до друку матеріал "Країни мрій" пролежав у московському офісі фірми ВСА майже рік без руху. Тому альбом побачив світ вперше в Парижі, а потім - у Києві. Наш лейбл "Сингл С" видав "Країну" в оригінальному оформленні київської художниці Ірини Заставної: зображено напівголу містичну даму у пікантній позі з міфологічним змієм на парі. На тому ж "Сингл С" з'явився ще один реліз-альбом "Закустика" - акустичні записи групи, зроблені звуком ВІ-ЕР-ПІ протягом 92-93-х років. Вагомий внесок у дискографію В.В. зробив київський лейбл "Гарба". Запис концерту у Бордо (1991), ретельно відреставрований, з'явився під назвою "Життя в Бордо", а через півроку - "Антологія В.В." з двох касет, де зібрано напівзабуті архівні речі. Допомогли у цьому Юра Здоренко та звукорежисер Валерій Панченко. А взагалі офіційна дискографія групи розпочалася в 1989 році, коли студія "Фонограф" у напівкустарний спосіб видала касету "Танці". Через рік побачив світ альбом "Гей, любі!", записаний Володимиром Лещенком і виданий фірмою "Кобза". Остання позиція у списку офіційних релізів В.В. - це компакт "Музика (фірма "Машел", листопад 1996 року). Серед українських рок-легенд саме В.В. має величезну кількість касет-бутлегів, розтиражованих фанами. Однак найбільший інтерес серед них становить "Війна пісень" - збірка справді раритетних пісень з архівів Юри Здоренка та фан-клубу В.В. (записи з радіо та ТБ-програм). Щодо самого фан-клубу: його створили 4 дівчини - Ольга, Світлана, Алла та Марина у 1994 році. Разом з чернігівськими та хмельницькими фанами вони створили Статут всеукраїнської толоки В.В. - документ своєрідний і не менш панківський, ніж саме В.В.

Тріумфальне повернення В.В. на сцену у класичному складі припадає акурат на 10-ту річницю. Часи змінилися, але прихильників у команди не поменшало. На тлі світового ренесансу панк-року (навіть старі хулігани з СЕКС ПІСТОЛЗ зібралися, не кажучи про молодих...). Шанси ВОПЛИВ ВІДОПЛЯСОВА зростають у геометричній прогресії. Хоча Юра Здоренко скромно вважає себе "сесійним гітаристом В.В.", все-одно не віриться, що йому байдуже. Олександр Піка також наполегливо довбає товсті басові струни у групі ASHTRAY HEARTS (там, до речі, працює екс-барабанник UKRAINIANS Дейв Лі), але і для нього ідея В.В. не втратила привабливості. Як не може втратити сенсу жива і талановита гра людей, які абсолютно природно долають кордони - політичні, географічні, етнічні, ЕТС. Долають стереотипи і заботи своїм завжди веселим, башлабайським рок-ролом, що піднімає з місць одиниці будь-яких габаритів. І підійматиме надалі.

Олександр Євтушенко.
Фото: Юрій Тугушев (4/5)

Увага! Увага! У Великій та благородній справі побудови шоубізнесової піраміди на широких і некошених степах України маємо нового "будівельного монстра"!

Не дивуйтеся, але торговельна марка "Lucky Strike" - це те, що справді суттєво вплине найближчим часом на весь шоу-музичний процес в Україні.

Річ в тім, що нова стратегія LS - це формування нового образу, котрий будуватиметься на естетиці молодого покоління, а значить і все, що пов'язано з його активними, яскравими проявами.

Але облишмо морочити чорним димом ваші світлі голови. Скажемо просто і доступно: незабаром всім буде багато роботи і безліч сала.

Оскільки нарешті скидається на те, що українське суспільство потребує більше видовищ, ніж хліба, то всім вам, шановні журналісти, світловики, звуковики, постановники, декоратори, стилісти, україномовні виконавці та групи, словом, вся моя дороженька братія ледацюг, котра, наголошую, "не хоче жити нормальної трудової життя", всім вам доведеться вийти в "поле" і засукати рукави, горлянки і все те, що, власне, ви зможете засукати.

"Lucky Strike" попереджає: роботи буде багато і часто в нинішню зміну. А поки що LS мали спеціальне шоу-мотоциклетне турне по Україні. І ейфорично-скандальні вечірки в Одесі, і окрему лінійку київських вечірок.

Отже, в Києві відбулось поки-що 2 спеціальні студентські вечірки: "Halloween Party" (веселе свято із злими силами) та "Beach Party" (пляжна вечірка).

1. "Halloween Party" - 2 листопада 21.00 - 6.00. Вечірка відбулась в "Косому Капонірі" - місці, котре одночасно можна назвати фортецею, музеєм, госпіталем і тюрмою.

Катя Чілі

Безліч костюмованих та загримованих молодих людей, чудові декорації, "зінтеківське" світло, в кожній камері - синхронізований звук. Це було божевільне весілля, танці, забави, до того ж, найбільш "відтягнуті" казались прямо під дощем в промінні лазерів.

2. "Beach Party" - 30 листопада, Будинку культури Корольова Відкрито "сдобова" вечірка, оскільки пляж взимку - це сильно. Так само - 21.00 - 6.00. Цього разу вечірка відбувалась на 2-х поверхах одночасно. Квитки коштували 3 гривні, куди входило 0,5л. подільського пива і хот-дог безкоштовно. Був феєрверк. Виступали: David, Peru-Inka, Юлія Лорд, Катя Чілі, Шао-Бао. Було весело, музика і пиво, призи спонукали до танців. Ведення вечірки, безліч "сдобових", еротичних та бозна-яких конкурсів від MC Юрся (MC, з англійської, - "майстер церемонії")

Пуля ZYXI

Зимові пляжні вечірки LS

2 6 жовтня в Дніпропетровському рок-клубі "БОМБА" відбулася презентація альбомів двох гуртів: SPIRIT та CHROMONDEAD. Назвати альбомом те, що з'явилося на світ, важко. Запис проходив у дніпропетровській студії "Престиж", але тиражування касет, не говорячи вже про CD, не передбачалося - немає коштів. Кожна команда записала по 9 композицій у стилі PANTERA. Ще два гурти DESPITE та АСМОДЕЙ збираються презентувати свої фантазії у березні-квітні поточного року.

9 листопада "Асоціація важкого року" провела черговий, а конкретніше - п'ятий фестиваль "Важкий синдром - 96". У приміщенні рок-клубу "БОМБА" близько 400 фанів треш, дез і т. ін. кричали щосили: "Цей фестиваль найкращий з усіх". Майже усі гурти показали свій найвищий і, до речі, досить непоганий рівень. Розпочала тусню миколаївська команда STRECCER, далі пішли дніпропетровці SPIRIT, DESPITE, АСМОДЕЙ. Після лікєро-горілкової перерви вийшли зовсім "мертві" хлопці з CHROMONDEAD, потім пішли PROPHECY і запорізька КЛАУСТРОФОБІЯ.

В іце-президент А. В. Р. та лідер гурту DESPITE В'ячеслав Нікулкін про цьогорічний фестиваль висловився так: "Як за організацією, так і за рівнем музикантів "синдром-96" став подією у житті шанувальників важкого року Дніпропетровська.

З авдяки "Червоній Руті" ("ЧР") 13 листопада студенти запорізького державного університету мали добру нагоду познайомитися майже зі всіма діючими молодими музикантами і співаками Запорізької області. **Н** а відбіркового тур "Руті-97" приїхало 42 виконавці, найбільш вагомим місцем займала поп-музика. Художній керівник "ЧР" Анатолій Калениченко перед відбірковою концертною зазначив: "Минула "ЧР" була навіть кращою, ніж "Слов'янський базар". Мені дуже сподобались запорізькі конкурсантки".

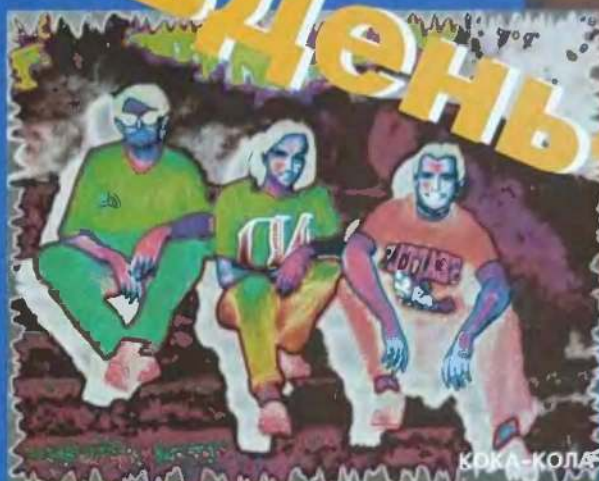
З грудня минулого року почав реалізовуватися проект групи САД під умовною назвою "Шевченко в хард-році". У лютому 1997 року передбачається виступити з 7-ма концертами в школах та училищах Дніпропетровська. Один з концертів буде транслюватися в прямому ефірі "Радіо-Прем'єр".

У Дніпропетровську і, напевно, в інших містах України барди не часто отримують можливість виходити на велику сцену. Якщо на них звертають увагу журналісти, а тим більше TV - це добре. Дуже добре було бардам цілий три доби - 1-3 листопада відбувся фестиваль авторської пісні "Вагант-96". Три дні понад 40 учасників змагалися за призові місця. Приватні вечорниці бардів під загальною назвою "Чайхана" відзняло "Приват-TV" та подало в ефірі вівторка старих і молодих авторів. Гран-прі фестивалю отримала Ганна Гайдук (м. Запоріжжя). Найближчі концерти авторської пісні відбудуться наприкінці грудня.

Андрій Власов.

В Миколаєві пройшла презентація продюсерського центру "Діалог", напрямки роботи якого співпадають з намірами аналогічних структур в світі шоу-бізнесу - зайнятися "розкруткою" маловідомих проектів, дати можливість "молодій шпані" засвітитися на музичному ринку.

Південь-News

Г рупа КОКА-КОЛА записала і випустила аудіо-альбом "Побудь зі мною". Подія відбулась при безпосередній участі Аудіо-Центру. На одну з пісень ("Час минає") вже відзнято відеокліп. Збільшився творчий склад гурту, до якого увійшов Геннадій Шишкін (барабани) і Сергій Усик (бас-гітара). Живий звук і живі люди - що може бути в житті краще?.. Марія Тхоровська і Антон Слепаков (ВІТЯ МАЛЕЄВ В ШКОЛІ ТА ДОМА) зробили акустичний демо-запис нового проекту під назвою "Хлопчик зі шпаяго". Альбом було задумано як експериментальний, але він виявився несподівано вдалим. Запис зробив Олег Волонтирцев на приватній апаратурі. Гарної якості звук фортепіано, трохи гітари, плюс цікавий фон цікавого вокалу дають можливість позитивно оцінити роботу і жалкувати з приводу обмеженого кола її свідків.

Херсон
Саша Ветка.

STRAWBERRIES BLUES BAND (Херсон) повернувся після виступу на рок-фестивалі "No problem!", що проходив в Одесі. Досить претензійна назва акції дисонувала з тією неймовірною кількістю проблем, що переслідували там наших (і не тільки наших) музикантів. Хочеться думати, що при іншій назві (навіть протилежній) розклад був би кращим.

П ісля виходу вокаліста із групи БЕСТІЯ (Миколаїв) команда змінила музичну орієнтацію, перейшовши на нове звучання нових для себе інструментів (клавирних та перкусії). Новий стиль було названо "нео-класичним техно-трешем з елементами фанка". На сьогодні група разом з телекомпанією "Norma" (Миколаїв) відзняла відеокліп на композицію "Рейнкарнація" і повністю готовий до запису на "Gala Records" в Одесі (абсолютно вбивчого альбому в новій стилістиці, що складається із класичних інструментальних підходів і сучасного трешевого звуку).

Другий міжнародний кращий заперший

Д ругий міжнародний музичний ярмарок завершився концертами Ріка Уейкмана та провідних українських рок-груп на фестивалі "Рок екзистенція". Він став дійсно визначною подією у музичному житті країни цього року.

Чотири дні у павільоні N 19 Національного виставочного центру вирували емоції відвідувачів, децибелі, бажання здійснити свої мрії.

Але сьогодні ярмарок позаду і можна підбивати підсумки.

По-перше, це надзвичайно широке представництво на ярмарку в першу чергу вітчизняних експонатів усіх галузей, причетних до музичної культури. Практично всі відомі фірми взяли в ньому участь, тому музичний ярмарок є добрим компасом у сучасному стані справ на вітчизняному ринку, який, в свою чергу, засвідчує, що процес розвитку музичних галузей відбувається бурхливо, що з'являються ознаки конкурентної боротьби, які невдовзі мають забезпечити українському споживачеві якість музичної продукції, на що всі ми дуже сподіваємося.

Звичайно, більшість товарів на ярмарку була іноземного виробництва. Отже, другим висновком є те, що все більше закордонних виробників виявляють інтерес до українського ринку, а це є об'єктивним показником його перспективності. І якщо раніше це були здебільшого фірми з посередньою якістю товарів,

що відповідало платіжоспроможності українських споживачів, то сьогодні до них вже приєднуються світові лідери. Так, майже всі провідні фірми по виробництву професійного світла були представлені українськими дистриб'юторами. Велика конкуренція серед фірм, які представляють закордонних виробників звукових систем. Приємно вражає і те, що вітчизняні виробники звуку продовжують вдосконалювати свою продукцію і не соромляться виставити її поряд із світовими лідерами TURBOSOUND чи MARTIN AUDIO.

Сьогодні не виглядає фантастикою і те, що в Україні можливо придбати акустичні інструменти, вироблені світовими лідерами - від скрипок і кларнетів до концертних роялей. Все це широко було представлено на стендах українсько-британського СП "Комора" і виявляло масу захоплених вигуків.

Отже, ярмарок відбувся. Він став історією і буде ще аналізуватися організаторами, експонентами, відвідувачами. До речі, майже всі експоненти висловлювались про ярмарок схвально, а це теж показник. Це означає, що ми обов'язково ще зустрінемося на наступному ярмарку.

Думаючи про "Джин", важко позбутися здивування, що така група могла з'явитися в Києві. Хоча її важко уявити московською чи пітерською. Вона виросла з-під землі. Вона є продовженням київської архітектури. Вона має таке ж розфарбування, як і Андріївська церква.

Половину квіткових клумб міста вирвано і вони прикрашають вишукані сорочки. Молоді люди стоять над утвореними воронками і обговорюють відсутність якоїсь пані. Висуваються версії — постаріла, втопилася, зайнята сексом. Пішоходи оглядаються. Острів спокою в каламутній воді Хрещатика.

Женя — фантастична кульбабка. Він росте біля пам'ятника Андрію Первозваному. І в інших місцях. Найнеочікуваніших. Його влічливість примушує відчувати себе варваром. Олег і Андрій — близнюки-брати. Один — середньоруська людина, злий дячок собору, який процвітає. Другий його заспокоює. "Не сердься, Олешка, все добре". Вахтанг невловимий. Вахтанг непізнаний. Вахтанг притягує та відштовхує.

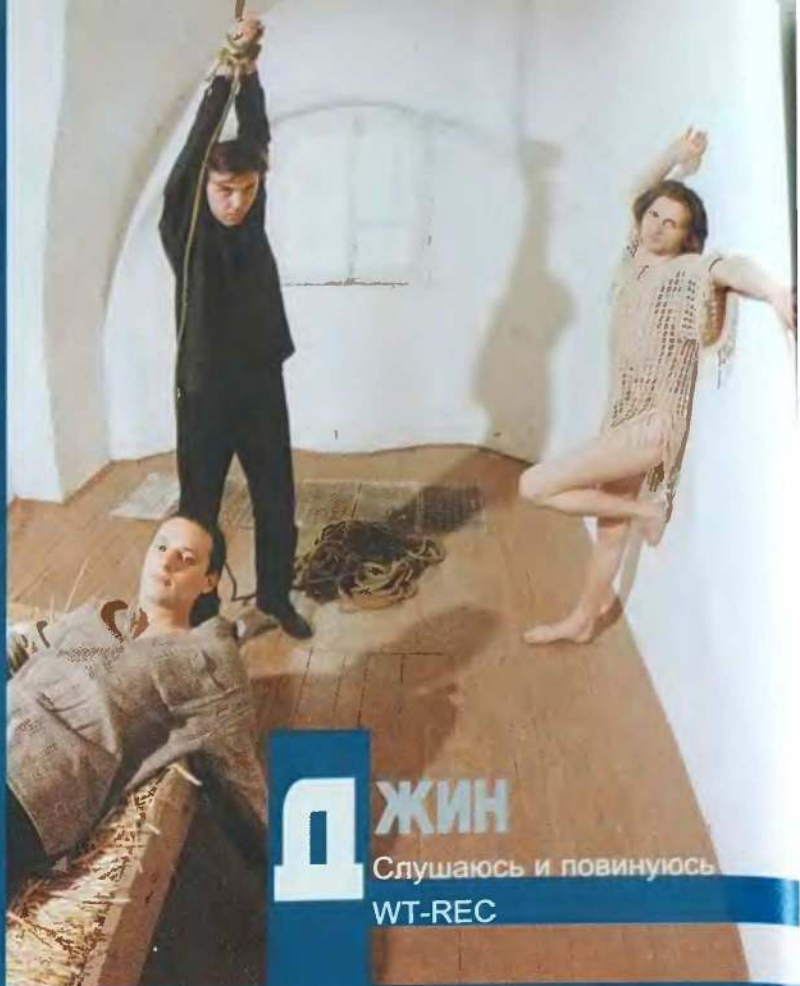
Музика — рідкий гість у наших краях. У нас хочуть грати музику. Створюють проекти. Шукають гроші. Джини фантастичним чином існують.

Вони не писалися в дорогих студіях. Їх альбом — як "промокашка", в яку в різні часи проливали різні чорнила.

На сцені вони притягують до себе. Традиційні "чорні буги" (саме у множині, маленька пікантність) — як перший ковток алкоголю — збуджують і заспокоюють. "Ми танцюємо з тобою" — це майже "the end". У крайньому випадку, на це вони спроможні. "Иродіада" — поєднання Андрюшиного дзвякання з чистою поезією XIX століття. Зараз так не говорять. "Твіст-інцест". Вахтанг верещить, як кішка. Женя прокидається і починає барабанити — у ньому живе стихія. Олег тримає всю компанію, щоб вона не розвалилася. Кожен грає дещо своє. Звідси ця "розухабистість". Дзвякання ножів і виделок. Врзакіт непотрібних деталей. "Джин" — це машина-страховисько, яка з ревом рухається по полю, гублячи шматки жести, клапани, що не діють вже, божевільні важелі, зберігаючи при цьому потужність і вагомність.

Пити з джиннами приємно. Приємно з ними спілкуватися. Хоча завжди відчуваєш, що ти тут, а вони трохи далі. Повертаєшся з концерту — весільно-траурний кортеж. Підрахунок убитих. Допомога пораненим.

Їх можна не любити, але ігнорувати їх не можна. Це сильна команда. Це цілинна команда. Тобто у них все своє, із грядки. Хотілося б побажати їм Москви. Хотілося б побажати їм потужності. І хороших дівчат.

ДЖИН
Слушаюся и повинуюсь
WT-REC

DRUGS Against Drugs WT-REC

Прихильників київської екстремальної музики все ще зворушують такі назви як: EXPLOITER, WHIMSICAL SAVAGE, Q-SIGN. Саме ці колективи стали основою для створення нової формації, яка зветься простеньким англійським слівцем DRUGS. Гадаю, навряд чи можливо однозначно перекласти це слово українською мовою. Та чи потрібно?

Сьогодні DRUGS — єдиний київський колектив, що виконує безкомпромісну, по-справжньому альтернативну музику. Вперше думка про створення спільного проекту народилася у Антона Андріанова (гітара) та Павла Пархоменка (вокал) ще влітку 1995 року. Антон грав в трешовій групі EXPLOITER, а Павлик несамоовито горланів в WHIMSICAL SAVAGE. Університетські приятелі записали в домашніх умовах, використовуючи синтезатор. Вже тоді намітився певний стиль, в якому музику вирішили працювати. Цей їх запис, до речі, і став поштовхом для створення повноцінної команди. Паша давно обмірковував ідею гурту з двома вільними вокалістами. Незабаром він запросив до співпраці свого старого друга Ігоря "Шороха", вокаліста групи Q-SIGN. Через деякий час Антон привів до групи свого колегу по EXPLOITER бас-гітариста Женю Пахомова. А "Шорох" вкрав барабанщика Q-SIGN Ваню Єрмакова. Наприкінці жовтня 1995 року склад нової групи було

повністю сформовано. Назвавшись DRUGS хлопці почали завзято працювати. Базис було закладено ще експериментами Паші та Антона, а деталі хлопці обдумували разом. Вже тоді було ясно, яку нішу серед можливих музичних напрямків заповнить група. Жорсткий хард-рок виявився на рідкість вдалим проявом їх особистого погляду на сучасну рок-музику. Протягом місяця репетицій була зроблена програма із десятка забойних композицій. Гаряченька програма, тоді ще повністю англомовна, була представлена вперше в клубі "Барви" 9 грудня того ж року. Виступ DRUGS став справжнім вибухом.

Модна, енергійна музика не лишала байдужим нікого. Були дійсно шалені виступи і на великих майданчиках разом з іншими київськими рок-групами. Шостого вересня цього року Драгзи з'їздили по вухах присутніх на річницю "Місячних Трамбонів" — популярної серед невибагливої київської молоді радіопрограми. Цього вечора "Трамбоністи" відтягувалися у нічному клубі "NEW YORK". Крім DRUGS до відриву приєдналися інші, як то: Катя CHILLI, GREEN GREY etc.

DRUGS AGAINST DRUGS.

Двадцять третього вересня вийшов довгоочікуваний дебютний альбом "Драгзів" "Against Drugs". Альбом містить десять мега-угарних композицій, сім з яких звучать англійською, три російською. Приналежне своєму простоті та патріотизмом титул касети. На обкладинці зображено любий серцю кожного киянина символ: зелений листочок... каштана.

Важкий рок, здається, вже повністю осмислений музикантами, бринить жеребонливо та жваво. На тлі потужної ритм-секції, жорсткої гітари енергійно репують Павлик, Шорох та Пахом. Три вокаліста в одній групі рідке явище на київській рок-сцені. DRUGS вже досягли того рівня, коли кожну пісню можна назвати справжнім бойовиком. Як на мене, на особливу увагу заслуговують російськомовні композиції, що завершують альбом. "Мухи", здається, висловлює філософію команди. "Гігієна" — прикол з однорядковим текстом-питанням та

"Грузовик" (на вірші В. Маяковського) — глибока за змістом, що явно претендує на хіт номер один.

Альбом було записано на студії "ARTIMA" Володі Колесника. Видано "WESTERN THUNDER".

D. A. Z. MACHINE.

Навесні цього року у нетверезій розмові з лід-гітаристом ADEM Андреем Антоненко, Пахомов та Пархоменко домовилися щодо можливого спільного проекту DRUGS та ADEM. Тобто мова йшла про те, щоб усім заголити голови та виповзти разом до людю. Через декілька днів Пахом, Павлик Пахоменко і Ваня Єрмаков зібралися на репетицію з Лук'яном та Антоненко із ADEM. Так виникла група DRUGS ADEM THE MACHINE — ще один апологет хіп-хоп-реп-трешового угару. Дебютний БА-БАХ нового колектива був у "DAAB"-клубі першого червня.

D. A. Z. MACHINE, як пізніше вони стали писати назву, одразу набули популярності DRUGS та ADEM завдяки своїм забойним інтерпретаціям відомих дитячих та народних пісень. З того часу "МАШИНА" поїхапа по багатьох майданчиках міста.

Зараз іде робота над першою аудіо-бомбою, яка вибухне десь у середині жовтня.

Плани.

За словами Антона Андріанова, головного композитора DRUGS, на музику групи очікують деякі зміни. Вона має стати м'якшою та доступнішою широким колам неспокуюшеної столичної публіки. Наступна програма не буде містити в собі англомовних пісень. Група планує працювати виключно українською та російською мовами. Отже, чекаємо, коли вже DRUGS знову почне бомбардувати столицю. Але ж DRUGS, за словами Антона, клубна група, а клубів у Києві, як відомо, вже фактично немає. А поки, не втрачаючи даремно часу, Драгзи готуються до зйомок відео на пісню "Грузовик", яка завершує "Against Drugs". Що ж, залишається тільки побажати хлопцям успіху. Чекаємо на зустріч.

Борис Гінжук

НОВИЙ СВІТ

Світ, що живе
ГАРБА

Не шукайте в музиці New World (Novy Svît по-бритійськи) схожості з New Order, так само, як Green Grey з Green Day, або Mary Ann з Merion (перелік можна продовжити). "Депешмодка" в них стільки, скільки в Радіо-Роксі Роксета. З Ерейджкою вони кардинально розходяться в сексуальних орієнтирах, та й музика "как би" не та, хіба що парочка "звучочків" схожих. З Робертом Майлзом спільного теж нема, бо вони ще не одружені і "чілдренами" не обзавелись. З тріо Мареничами їх єднає тріо. А з LOS DEL RIO їх об'єднує "обендерівська" закоханість у Ріо-де-Жанейро, білі вітрильняні штани та попільнички з "галубой кайомачкой", не кажучи вже про любов до макаронів. З Фронтом 242 їх поєднує загальний антипацифізм. Від "Орбіт" їх відрізняє присутність цукру в композиціях та ксилітність домішок звуків. З "Продіджи" їх з'єднує професійне діджейство, яке іноді по нормальних (FMністичних) станціях ставить їх поруч, хоч музика кардинально різниться. З "Петшобойзом" їх єднає багато спільного — костюмчики, зачісочки, київські "вестендгюрлиці", "синтезачики", "комп'ючики", "софтверчики". А музика все ж не та. З Філіпом Кіркоровим їх роз'єднала антифілія до всього кацапсько-кабачного, кучеряво-порожнього, циганського музьяку, що так багато наплодили північні вигребали.

Приваблива поліграфіка не понад усе, і тому новосвітські світівці по-свійськи світують вдома максигналами за підсвітний період творчості, готуючи повнокровний альбом. З "Медхедзом" вони схожі початковою англомовністю, зараз пісні почали писати без посередництва англійської. Виходить нормально. Правда, іноді з'являються кацапізми та неправильні наголоси, але це час усуне. Принаймні, тексти не настільки банальні, як у І. Б. (Іво Бобул, Ірина Білик, Ірина Блохіна, Ірчин із Бердичева — непотрібне закреслити). Із Скрябіним їх поєднує романтизм, але не той кволий і занепадницький, який присутній у екс-новояворівців. Нема в них скрябінської індеферентної байдужості до власного шоу. Та й співпраця була лише у вигляді замовлених 3-х пісень для Червоної Руті. А розмови про допомогу галичан дніпрянам лише для підняття реноме Скрябінців як крутих оранж-жувальників. Цієї допомоги нема, бо НС робить більш складну музичку. Хоча на майбутнє не виключені будь-які спільні проекти, хоч із Скрябіним, хоч із двадцятьма Молотовими, хоч із тридцятьма Беріями та хоч із стадалматинцями.

Із Червоною Рутію їх поєднав скрябінський цимбальний рейв, технобандуристий денс, трембітний індастріал та папірець, що свідчить про кохання журі до гурту до певної міри до... Пісня "Клініка", яку вони виконували у Севастополі, найкраще характеризує цю фестивалю. Фестивалі "Перлина сезону", "Зірки майбутнього", виступи в клубі "Прем'єр", у клубі КМА, у клубі "Барви" тощо — все це за якихось півроку заСВІтки.

А поки новий СВІТязь дивиться на зорі. В одному їхньому очеглазі — Аня Ленокс, в іншому — Аня Лоракс, зірки як-не-як. І головне — крім статі їх нічого не єднає.

Понт і Лімон
інтегрально-деінтегрований
Куліш.

АКТУС

"Тітани, серце, гранати"
Гарба, 1996

Це не "гранати", це "бомби". Напрочуд "вместельний" альбом.

SIDE A

1. "Мені розкаже ранішня роса": АГАТА КРИСТІ /укр. мов./
2. "Весільна" АУКЦЫОН /укр. мов./
3. "Ранок" ЕНІГМА + ОБ'ЄКТ НАСМЕШЕК /укр. мов./
4. "Смерчка", "Чорна стріла", "Жива" ВІЙ + "Маклауд з клану Маклаудів Народивсь 300 років тому у горах Шотландії".

SIDE B

1. "Кармчна Енеїда" ТЕЛЕВІЗОР /укр. мов./
2. "Дзеркало" АГАТА КРИСТІ /укр. мов./
3. "I'm stuin" НОГУ СВЕЛО /англ./

4. "Дитя натхнення" НОЛЬ /укр. мов./
 5. "Моя Королева" НОГУ СВЕЛО + ТЕЛЕВІЗОР /укр. мов./
 6. "Весна" МАМОНОВ /укр. мов./
- Vocal by ЛАЙБАХ
Коментарі зайві.

Ірина Шинкарук

"Крок до літа"
Гарба, 1996

Ще один крок до переконання в тому, що українська офіційна естрада є субстанцією несформованою, невиразною, такою, що поглинає сама себе із попереднім виваренням у власних соках. Ще одна сторінка в історії хвороби, що підтверджує той самий остаточний діагноз "сірість як константа". Це може викликати лише сумний подив — так безбарвно, механічно використовувати фолькову мелодійну основу, ніби лише "для колориту". Як "песня України". Але в цій витворі "вишиванкового" конвеєру, з блідою загальною композиційною масою вигулькнув єдиний, але остаточний хіт. Мене завжди тишили "митці", які вдумливо

та дбайливо ставляться до творчої спадщини та класичного доробку. Пісенька "Дорога додому" С.Шишкіна є клінним прикладом такого тремтливого ставлення до вже здобутого чужими руками. Напевне, С.Шишкіну дуже до вподоби радянський кінематограф періоду "відлиги", бо "дорога додому" є незацофаною, дуже обережною та з любов'ю переписаною, знятою, як то кажуть, "в ноль" саунд-треком — пісенькою до к/ф "Я шагаю по Москві". Що ж, у кожного своє "шаганє" до надмети. А у Ірини Шинкарук свій, напевне, хист "співання" подібного. Як то казав відомий анімаційний персонаж. "Мне гаварят — плагіат, а я гаварю — традиция".

Ліна Прохорова

"Світ без тебе"
Гарба, 1996

Класика української естради. Архівні записи апологету цього жанру Ліни Прохорової. Ностальгія рч навіть для людини, ще не зовсім обтяженої роками, бо пам'ятається ще щасливе радянське дитинство, радіо "Промінь" та "Молода Гвардія", віра у нескізне. Але це не головне, що минуло, то було. Минає, але залишає сліди-споглади на феромагнітнім шарі. Естетика та мелодика 60-х, жінка, що вважається першою естрадною співачкою України, хоча тоді так

співали скрізь і в усяких уселюдах. Але послухайте, може й вам щось впаде на згадку, може навіть цемне щось... До речі, авторський колектив теж "зоряний" — Ю. Рибчинський, І. Шамо, В. Івасюк, Б. Монастирський.

ФАНТОМ-2

"Зоряні війни"
Merion, 1996

Зоряні війни та двоє великих джедаїв — супермен Р.Матяш та суперменша О.Гречко. Таке ж "героїчне" й змістовно-естетичне наповнення альбому. Такий собі техно-денсовий "перехід у пперпростір" рефлекторм'язових реакцій собаки Павлова. Описля того, як по голові бемнуло цим музичним милитаризовано-спортивним реманентом у кількості 9 композицій, відчувати себе можна тільки Люком Скайвокером, майстром спорту міжгалактичного класу з боротьби із імперіями Зла. Напевне, ФАНТОМ-2 посяде

одне з найліпших місць в історії вітчизняної танцювальної музики, принаймні, як винахідник та перцезабациовальник нового dance-стилю — "співаної аеробіки". Але тут вигулькує якийсь естетичний нонсенс у поєднанні факультури та бойових дій. Ще не забуте одіозне гасло радянських часів — "О, спорт — ти мир!". Цілком слушно. Десь, напевне, мають бути межі між музикою, спортом, умовними рефлексами, нарощуванням гонки озброєнь... І взагалі, я за конверсію та здоровий глузд.

Місц Стрінгер

LP
CD
НОВИНИ

Loony Pelen "Амок" 1996

Loony Pelen – перша робота проекту Юрка Штиня – молодшого брата Ростислава Штиня, відомого за створенням агенції "Ростислав Шоу". Колись обидва брати грали разом у групі ОПАЛЬНИЙ ПРИНЦ – піонери українського електропопу. Зараз Юрко всю свою наснагу реалізував в Loony Pelen. Однойменний альбом – перший продукт студії Loony Pelen Molem

Music. Вся вихідна інформація на касеті подана англійською, тобто – це напевне експортний варіант. Матеріал альбому Loony Pelen – довершена праця, яка зацікавить всіх, кому не байдуже серйозна музика з чудовими музичними малюнками, стильне аранжування та неоднозначні тексти. В кожній пісні відбувається персоналіфікація ліричного героя в усім відомі образи. Амок, Ной, син Ноя (Хам? Сім? Іафет?). Музична палітра львів'ян нагадує "Tears For Fears", але все від Loony Pelen своєрідніше і (що головне) рідніше. У "Марсовому полі" український мелос робить пісню менш апокаліптичною. А хардовий приспів в "Loony Pelen Air" лякає холодом безодні. На жаль, проект з'явився ще в минулому році і прикро, якщо таку класну роботу не помітять маси.

Каріна Плай "Врятуй мене" МАС, 1996

Вибачте непомірне сластолюбство, але Каріна – дуже приваблива жінка.

Коли бачу її в "Часі зірок", благаю і хочу вірити, що її чарівні посмішки та постріли поглядом належать тільки мені. Але бачу кліпи чи слухаю альбом Tracy Chapman та Alanis Morissette і пригадую красуню Каріну. Справа не в "живому саунді" і не в англійській мові, справа в красі. Коли Достоевський сказав фразу "краса врятує світ", яку зараз пригадують в усіх конкурсах краси та шоу-мод, він перш за все мав на увазі красу душевну. Тому я впевнений, що мене врятує не Каріна Плай, яку теж треба рятувати, а саме пісні Чепмен та Морісет. Наш шоу-бізнес відкоркував бочку не з того боку. Ресторанних і "презентаційних" співачок на ваш вік ще вистачить, тим більше на таких заходах все більше тусуються і ідять. Вам скажуть інші, що цей альбом – ціла купа хітів та шлягерів. То добре, але це не означає, що з нашою попсою із мас-медіа все гаразд. Я вже не кажу про "фанеру" та численні "пафосні", але зайві й недоречні саксофонні соло. І все ж таки, які у порівнянні з Каріною Чепмен та Морісетт потвори, але саме остання вже 68 тижнів у світових чартах.

ОХ "Комедія Екстазу" CAL records, 1996

Безперечно, це найцікавіший реліз останніх місяців у Львові. Групу ОХ було створено навесні 1996 року на уламках децю елітарних і незрозумілих пересічній публіці "Пам'яток

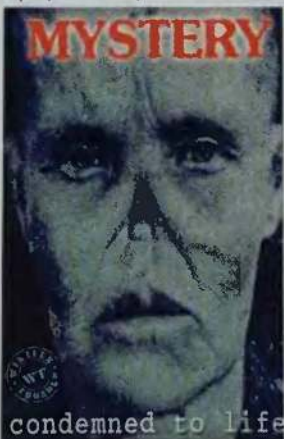

Архитектури". У ролі "свжої крові" виступив бас-гітарист Олег "Джон" Сук, відомий своїми нетрадиційними музичними проектами (згадаємо хоча б "E1"). "Комедія екстазу" – результат спільних переживань і, мабуть, недоспаних ночей виправдала сподівання. Абсолютно оригінальна, автентична музика, проіннята духом психоделі, зворушує і захоплює просто від першої композиції "Місто". Особливо "чепляє" напівкапельна "Resurrectio", схожа, одночасно, на ієзуїтський гімн і на колишні "Пам'ятки". Музика подібного типу приречена не бути всенародно популярною. Хоча, якщо поставити собі за мету відшукати у альбомі хіта (навіть слово якось не пасує), безперечно, ним була б "Ляля-Бо" на вірш відомого львівського поета Віктора Неборака. Але тоді виникає питання: "А для чого той хіт музичити?" Справді, для чого? Словом, альбом для тих, хто зрозуміє. А хто зрозуміє – так йому і треба.

О. Шевченко

MYSTERY "Condemned to life" WT, 1996

Хай живе українська "Pantera"! Київський гурт має досвід у руйнуванні наших барабанних перетинок, непоганий професійний рівень та

чудовий "аглицький" прононс вокаліста з міцним голосом. І, напевно, все, що робить "Pantera", пробачте, "Mystery", має рацію. Як там у "Фаусті" "Люди гинуть за метал". Може й краще, щоб вітчизняні рокери гинули (жили) за цей метал, ніж за інший (золото, наприклад). Цей альбом не такий вже "по-пантерівськи" трешовий, як це хотілося б авторів рецензії. Великий діапазон вокаліста передбачає використання й інших барв з палітри хард-н-хеви. Дивує, як хлопці з напівкастичного та примітивного початку потужно стрибнули в нестримний драйв. Альбом має й бонус – пісню "Йордан" з невеликим коментарем (для старих фанів).

Що ж, якщо вони є, то хай після цього альбому у "Mystery" з'являться й нові. Тим більше, що касету з цим альбомом продавці розташували разом з іноземними металюгами.

Брати Гадюкіні "Всьо Чотко" Караван СВ, Євростар, 1996

Знаменитий альбом Гадів "Всьо чотко" можна було б поменувати як перевидання стрічки, записаної у славних Львові у 1989 році, якби не одна важлива обставина. А саме цей, вже майже класичний матеріал, група перезаписала по-новому в

грудні 1995 року в студії "Комора". Кажуть, що неможливо двічі увійти в одну й ту ж воду, але, здається, Гади зробили неможливе: Кузя й компанія не тільки витримали дух і букву цієї програми, але й втілили її на якісно новому саунді. Власне, про це і йшлося. Як і має бути, альбом розпочинає "Арівердерчі, Рома", а вінчає "Чуваки, всьо чотко!". Усе – слово в слово, нота в ноту. Цікаво, що поряд з іменем Мишка Лундіна – барабанщика Гадів – вказано Олега Кобцева, перкусиста Ер. Джей-оркестра. Початковий реліз "Всьо чотко" ще у 89-му видала студія "Фонограф", а то були часи фантастичної популярності групи. Нині "Всьо чотко" фігурує у чудово оформленому виданні "Євростара" – з текстами на зворотньому боці гармошки-вкладки і живописним колажем із персонажів альбому на титулі. Як видно, DJ Кузя дуже мало нагадує колишнього Кузьминського, але зроблене ним колись є значно більш важливим за "гоа-транс" у "двушці". Але це – наша суб'єктивна думка.

Валерій Малишев "Білий дим" Караван СВ, Євростар, 1996

Вкрай американізований (дорога шкура, кашкети й

ВАЛЕРІЙ МАЛИШЕВ

хустинки) київський поп-серцеїд Валера Малишев розродився дебютним альбомом "Білий дим". Реліз з'явився вчасно, якщо врахувати, що з кожним його виступом юрба верескливих дівчаток біля сцени поповнюється новими рекрутами, які ковтають "дим" і божевільно від "рожевого раю". А чому б ні? Повна солодкаї патоки лірика Валерія натискає на ті струни душі, де живе і пульсує нерозділене кохання. Співцем серцевих ран Валерій став свідомо, бо перед тим він був юристом, потім – військовим льотчиком. Як відомо, дівчатка люблять льотчиків, а раптом льотчик ще й співає...

Альбом повністю зроблено на студії "Зимовий сад" за участю Олександра Тищенко, який де-не-де фігурує в якості бек-вокаліста. Увесь музон – суцільна карамель. Щоправда, цю карамель зовсім не рятують ані гітара Романа Суржи, ані аранжувальні таланти Валери Тишлера. Така собі середньостатистична попса московського розливу Шкода. Можливо, другий альбом симпатичного серцеїда виявиться більш оригінальним – і в плані музики, і в плані текстів. А перед тим я би порадив автору видати збірку анекдотів у власному виконанні. Це він робить блискуче.

Олександр Тищенко "Мы такие разные" НАК, 1996

Ще трішки – і ім'я відомого співака – композитора-аранжувальника надлятимуть такими титулами, як "патріарх", "монстр жанру". Але – рано. Бо альбом російськомовної танцювальної попси свідчить про щось інше. Бо саме він – Олександр – ось такий різний-різноманітний. Тут зібрані лише танцювальні шлягери в один нон-стоповий ланцюжок. Інтонаційно ця музика без сумніву – тищенківська. Розумні тексти. Багато лірики. Альбом повністю авторський, зафіксований на власній студії співака.

"Зимовий сад", відрежисований Володимиром Єрмоленко і спродюсований Ігорем Костромським. Цей альбом відкриває цілу серію авторських робіт. Олександра, де будуть представлені і збірки романсів, і українські пісні. Одне слово - щось в лісі здохло. Довго не було видно тищенківської продукції і ось тепер - після тривалої (і дуже важкої) роботи - прорвало. Ті з вас, хто не любить танцювати під "ласковомайську" музику, мають чудовий подарунок. Тому що, хочеться танцювати, не хочеться сидіти і слухати. До речі, зовсім нещодавно Сашко зняв одразу два кліпи. Один - на пісню "Прима-балерина", другий - на пісню "День народження". Знімали у славному Лондоні, а партнеркою співачка виступила наша чарівна Ані Лорак. Ось так. Ми - різні. І це добре.

Мертвий Півень "Il Testamento" GAL records, 1996

Один із визнаних лідерів львівської рок-сцени - Мертвий Півень - з гідною заздрощів постійністю продовжує створювати свої альбоми. "Il Testamento" - вже п'ятий їх аудіореєстр, виданий та записаний на студії «GalRecords» всупереч стійким чуткам про розпад групи. Маючи статус беззаперечних метрів, Мертвий Півень не мав потреби, та й змоги, створити щось кардинально нове для себе - абсолютно неповторний рок-н-рол, від якого на гарматний постріл несе Львовом, модернові поетичні тексти так і залишаться найкращою візиткою групи. Проте "Il Testamento" аж ніяк не копіює попередні альбоми "Півнів" - група ніколи не скаржилась на брак свіжих ідей. Новий альбом зафіксував доробок групи за останній рік, і сплутати його з "Підземним Зоо" чи "Dear Rooster '93" неможливо. "Il Testamento" - назва однієї з пісень альбому - "Заповіт" Тараса Григоровича,

виконаний італійською мовою в рок-н-рольних ритмах. Беззаперечним хітом є кавер-версія "Франсуа" Ірини Білик, що скоріше підпадає під термін "карикатура". Проте вся волохата юнь, прослухавши "Il Testamento", що вже став достатньо популярним у Львові, наспівує саме цю річ, та ще причну баладу "Сестро". Інші композиції завжди своєю енергійністю можуть з півоберта завести публіку на концерти, та на альбомі вони сприймаються далеко не з першого разу - поезію Юрія Андруховича та Віктора Неборака з аранжуванням найкращих рокових музикантів Львова сприйме

далеко не кожен, але й Мертвий Півень ніколи не намагався підлаштуватися під чийсь смак.
Роман Вибрановський.

Ерік Вайда "Талісман" Single S, 1996

За глечима співака Еріка Вайди - важка юність. Колись - лідер-вокаліст хард-рокової капели КАРДИНАЛ, нині - зовсім звільнений від металевих атрибутів поп-виконавець. Колись - схожий на вікінга гордий рокер у шкурі, нині - майже агнець, що ніжно

В.Ерик Вайда Талісман

виспівує про чарівних дівчаток та солодкі ночі під місяцем. Що ж - сольна кар'єра - то вам не фунт "в'язому". Потрібно врахувати кон'юктуру поп-ринку і усякі такі штучки. Щоправда, Ерік Вайда

робить усе щиро, від душі. Він - постійний учасник регіональних поп-форумів, де його радо приймають і відзначають. Зараз головне для Еріка - знайти свою нішу на поп-просторі країни. Свою інтонацію він вже знайшов. Його пісні - це світ закоханого хлопчини, лагідного і трошки сумного Альбом "Талісман" містить декілька шлягерів, таких, як "На Маямі", "Дівчина-мрія". Головний шлягер - "Талісман". В ролі головного аранжувальника в альбомі виступив Микола Павлов. А от першим видавцем касети стала фірма "Single S". Нинішня міцна дружба Еріка Вайди з Сергієм Доценком (Святий сон), напевне, приведе до появи нових хітів. Почекаємо.

ВСЯК ВИПАДОК "Того" Karavan CD, 1996

У жовтні вийшов перший компакт-диск ВСЯК ВИПАДКА - "Того". Цю роботу було записано в БЗЗ та в домашній студії Олега Путятіна, видруковано у Німеччині на фірмі "Sonopress" та реалізовано під лейблом Karavan CD. Компакт містить 14 піс, створених групою за останні 2 роки. Більшість матеріалу знайомо нам із касет від фірми "Single S", решта п'ять відомі з відеокліпів. Склад у порівнянні з командою, яка працювала над однойменним магнітоальбомом, не змінився. Щодо концепції творчості і естетики "Того", то, як казав колись Путятін: "Перш за все - постійна зрада. Всім, собі і своєму смаку". Сподіваємось, що мається на увазі "зрада" не з наркоманського аргю, а вом відомий фьюжн. Центральними композиціями альбому можна вважати хіт всіх часів і народів "I say" і пісню "Онли йу". При перегляді супереротичного кліпу, зробленого на цю пісню, мій балакучий племінник раптово замовк та нишком вийшов з кімнати. Вражає професійний рівень

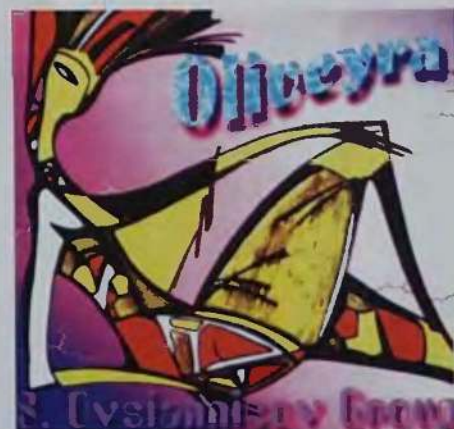

музикантів. Якщо те, що Джек - краший рок-вокаліст у країні, ще може спровокувати дискусію, то те, що він - найкращий шоумен, не викликає сумнівів ні в кого. До речі, вокалези Фроста на компакт позначені як "різні звуки, які нагадують спів англіської мовою". Олег Путятін розповів, що під час запису вони запросили віолончеліста, який аж ніяк не міг "в'їхати" в тон з рештою. Тоді Джек своїм вокалом прописав партію віолончелі. І нарешті, Олег Путятін, на відміну від попередніх робіт, сам мав змогу "танцювати та диригувати" альбомом ВСЯК ВИПАДКА і, певна річ, залишитися задоволеним.

Група Овсяннікова "Олівейра" NAX, 1996

Несподіваний і дуже прийнятний реліз однієї з найкращих українських джаз-рокових формацій. Шляхетний і витончений компакт для істинних гурманів звуку, записаний на київській студії "Аркадія" самим Аркадієм Вихоревим. Усі піси написані лідером групи - відомим гітаристом Сергієм Овсянниковим не без участі саксофоніста Віталія Іванова. Альбом має присмак рафінованого

білого джазу з-під марки "Ей-Сі-Ем" і містить стовідсотковий хіт-композицію "Олівейра", навіяну образом з роману Кортасара. Щемлива і ніжна пісня, яку почувши, вже ніколи не забудеш. Приємно, що група Овсяннікова досить часто виступає на різних імпрезах і в клубах - зокрема в новому "Свінг-Сьорфінг клубі", розташованому в кінотеатрі "Київ". Себто речі, представлені в альбомі, можна оцінити у живому виконанні. Сергію Овсянникову вдалося зібрати справді дуже сильних музикантів - імена барабанщика Сергія Табунника або басиста Вадима Медведя не потребують коментарів. Не кажучи вже про присутність "дрейфуючої зірки" перкусиста Олега Кобцева. Багатство музичних образів і примхливе мереживо інтонацій - сильний бік альбому. Слабких місць, тут, в принципі, немає. Порівняйте "Оксану" з "Танцем птеродактиля" і ви відчуєте полюси естетичного спектру Овсяннікова. Хай живе "Олівейра"!

ІНТЕРКРАСС РЕКОРДС

- це українські виконавці на аудіокасетах, компакт-дисках та у відеокліпах вітчизняного виробництва;

Продюсінг та промоція.

тел./факс (044) 530-03-96

Новий український проект:

Митом

по

культурі, акцизом

по

М И С Т Е Ц Т В У

Гарне свято Незалежність. Всі звпують, підсумовують, присвячують, відзначають, виспівують, витанцювують... І головне - дата майже кругленька: п'ятирічка. Приємно. Ми змнилися і не змнилися. Не стали капіталістами та буржуїнами, але й не ті совкі, що були, а нові совкі.

Держава піклується про нас - дармові видовища, вечірки, презентації, фестивалі, імпрези, дні (міст, районів, кварталів, будинків, квартир).

Значна частина коштів для цих заходів проплатується державою (вчителі та шахтарі зачекають зарплатню). Народний піпл звикає до халяви і його ніякою силою не затагнеш на платні "міроприємства". Такий виходить у нас шоу-бізнес. Концертні компанії б'ються за проведення державного шоу дійства - можна круто наваритися, а механізми відточені й примітивні водночас.

Підтримуючи ці заходи, держава розкручує і водночас знижує планочку українських виконавців. "Ми не такі багаті, щоб купувати дешеву українську музику," - якщо перефразувати відомий вислів.

Доходить до абсурду: на майдані Незалежності у Києві на свята стояло дві сцени напроти одна одної - як символ конкуренції і незакомплексованості українського народу. Бійка двох фестивалів: Рути та Ігор - хто національніший. Провінційність і недолюбсть.

Я вже не кажу про казус із Кобзоном (неенька Палестина й матінка Ізраїль). Весела незалежність. А що за лаштунками? - безвихідь для молодих і перспективних виконавців - характерна риса нашого незалежного шоу-бізнеса. Якщо наші зірки не мають пристойних прибутків, то другий ешелон

на нулі, а третій - у мінусі.

Замкнуте коло. За виступи не платять початківцям - не прийнято. Продаж касет окупить лише проїзди на метро. Все інше - це інша діяльність, не музична, яка може утримувати музикантів допоки вони, як б. Мюнхгаузени не розкрутять себе самі. Залишаються спонсори, яких дуже рідко можна в чомусь переконати. Ну, наприклад, у вас гурт (отара чи група) "Чикі пикі", ви крутейші ейсдхаузнки або панкпопники. Випадково ваш музник сподобався гендиру фірми "Манго-Сало-Помідори". Ви шляхом 7-годинних переговорів уболтали на 3000 умовних одиниць для випуску за кордоном. Чому за кордоном? - в Україні монополюють дорожчі ціни на цю продукцію та якість наша.

Але тут на носі 5 років Незалежності, й, за звичаєм, приурочено нові акцизи і митні збори на захист українського виробника. Прекрасно! Просто чудово! Стоп. На захист монополії, яка, як ми знаємо, веде до занепаду? Не нада! Я етого не люблю!

Спонсор не розуміє, чому він мусить допомагати ще й державі, а ми не розуміємо, чому не обмежили акцизи та ввізне мито лише компактами іноземних виконавців.

Чи виграє держава? Давайте підрахуємо. На сьогодні в Україні випущено всього близько 30 найменувань компактів загальною кількістю біля 42-45 тисяч примірників. Планується в найближчі три місяці випустити біля 6-10 найменувань. Тобто держава наварить від 3 до 5 тисяч доларів. (Ці, якщо половина буде тиражуватися в Україні). На рік це може скласти від 15 до 25 тисяч доларів. У масштабах країни це невеликі гроші. Мабуть, потім їх викинуть на який-небудь відкритий шароваркнутий концерт.

А що монополія? Вона собі почне штампувати

піратські компактні, дякуючи державі, що так турбується про культуру. Чи виграє наша культура? Держава при цьому недоотримає в 5-7 разів більше.

Чо ви так на піратів-то наседаєте? - скаже пересечений меломан, і його інтереси зрозумілі, бо купує касети в 5-8 разів дешевші, ніж має бути, а компактні - в 3-4 рази. Сімейний бюджет не сильно страждає і його бабуся не руйнує нервову систему всьому сімейству.

Але, водночас, пірати, продаючи касети за 2 гривні, диктують іншим виробникам ліміт. В цей ліміт входить собівартість тиражування касети, продажна накрутка, прибуток і все! А де винагорода музикантів, де їх прожитковий мінімум, кошти на запис тощо? Адже в Польщі касета в 3 долари дозволяє спокійно жити маргінальній групі 2-го або 3-го ешелону. Та й піратам там нелегко жити. Отже, пірати серйозно гальмують розвиток шоу-бізнеса в Україні.

За різними підрахунками, Україна споживає від 6 до 8 млн. касет на місяць (98% - піратські). Неважко підрахувати можливий прибуток держави, яка, якщо не здолає піратів, то хоча б накладе щомісячний податок 200-300 екю на продавців касет та компактів іноземних (у тому числі російських) виконавців, як це вже зроблено з іноземною пресою. Подібне варто зробити з книготоргівлею та відеоринком.

Такі заходи разом із відміною акцизів піднімуть престиж уряду в очах діячів української громадськості та культури. Якщо держава не в змозі контролювати ситуацію, то мусить хоча б встановити справедливі правила гри.

Понт і Лімон Куліш за допомогою Аналітичного Центру при Інтернаціональному Об'єднанні Музичних Діячів "ОБЕРІГ".

Скрипка під "Зоряним небом"

Це був невеличкий концерт, котрий аншлагову зала сприймала, як змучений спрагою ковток води. Темна маленька сцена, різка пляма світла, червона сорочка, грубі тні обличчя. Мінімалізм сценографії концентрував увагу на постаті музики та не заважав сприймати те, що лилося широкою постпанквською хвилею з-під "клавішок" баяну. Музична програма була "солянкою" з "вевешної" класики та пісень ще першої свіжості. Непересічні хіти на кшталт "Галі" чи "Весни" провокували вже не дуже здорову реакцію слухача. Іноді здавалося, що ми вже на rodeo. Але ж і виступ котився локомотивом та був міцним і невблаганним. Він силком затягував у свій власний вир. Вокалізм із баяном плавно переходив до виголянь із "хвендером", перемішувалися хореографічними червоносорочечними виходами "а ля рюс" та пісеньками на "братській руській мові". А окрасою шоу несподівано для присутніх стали танцюристи групи французького сучасного балету Association DCA, що якимсь раптово вигулькнули на сцені із своїми "танцями-шманцями". До речі, концерт

Скрипки відбувся у межах гастролі цього балету, котрим керує, між іншим, відомий Філіп Декувль. Такий незвичайний для рок-музикантів патронаж став можливим тому, що тепер мусьє О. Скрипка ще й у танцюристи подався, правда з баяном у руках, беручи участь у спектаклях Association DCA. Такий отдувний мікс з суто українського знавистілого бугон-року та французької постмодернної куртуазності.

На маленькій прес-конференції після концерта усі пили пиво та спілкувалися із "зіркою", що поводилася демократично і вишла до народу. Присутніх сповістили про майбутній ювілейний концерт у грудні в старому "золотому" складі. На питання на кшталт "а як Там", "а коли сюди", "а може вже ніколи?", відповідь була образливо-простою та, на жаль, дуже зрозумілою: "З нашими добре грати, а з французами найліпше працювати". Отак.

А концертник вийшов файний. Хвацький хлоп Скрипка. Та якось за радістю від почутого і давно знайомого тягло чимось дійсно добре знайомим та застиглим у часі. А далі буде?

МІСЬ СТИНГЕР

АУКЦЫОН vs DEEP PURPLE

Напевно, найбільш помітним висловлюванням було зауваження Гаркуші щодо DEEP PURPLE. Ясна річ, не будь-який гурт, що розташувався на іншому боці терезів - НОГУ СВЕЛО, МАШИНА ВРЕМЕНИ ну, й Ці Самі, - здатний переважити тих, хто котується у місцевих слухачів над усе.

А було ось що: неймовірний аншлаг - переповнений зал стояв. Вишукана публіка біля сцени та в проходах створювала наліт елітарності.

Вони вийшли й видали. Цілий зал підстрибував і співав кожне слово кожної пісні. Усі геть захрипли й оглохли. Епігони Гаркуші мали нагоду пострибати на сцені, як їхній кумир. Варта ганяла їх із взаємним задоволенням (якщо не забороняти, то кому буде цікаво). Улюблені фрази у виконанні залу перекрикували усе. ("Галюциногены Юга! Нас до фиға!") Виходячи з цього, дійсно -

"Накатила Суть".

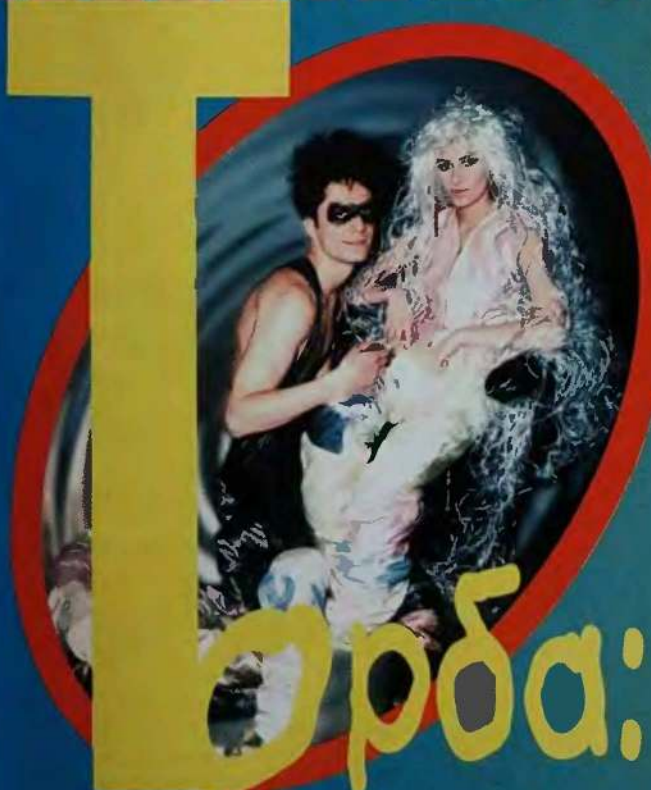
На концерті виконувався набір "най-най" пісень, не залишили без уваги всі особисті альбоми АУКЦЫОНА. На жаль, не було пісень із Хлібного Циклу "Жилец вершин". Легко послатися на відсутність Хвоста, хоча в "Бобоєбі" вистачило б голосу Федорова. Дарма! Тому що останній альбом максимально демонструє зміни АУКЦЫОНА й шлях, яким ця Музика рушить далі. Голос як інструмент, інструмент як голос.

Саунд виступу в залі значно відрізнявся від м'яких прозорих альбомів останніх років: "Птица" й "Жилец вершин". Потужний мур звуку, ритмічні структури щільно заповнені двома драмерами, басами й клавішами Діми Озерського. В деяких піснях у ритм-секцію занурюється саксофон й туба, що тим самим доводить екстатичний вплив звукооритму до краю. Микола Рубанов набув майстерності.

Зараз це не довершення музичних фраз слідом за Федоровим, а самостійне творіння, помітне і в нових піснях, і в перебудованих старих соло. На жаль, за щільним саундом не чути всієї краси клавішних, лише зрідка пробиваються фрази, знайомі здавна, унісони з голосом Федорова. І ніхто не грав на сітарях - відсутність Діми Матковського позбавляє АУКЦЫОН чистого птарного саунду. Ну й, певна річ, Голос! Він переливається усіма барвами, іноді подвоюється - виразний і невиразний, він волає й молиться, давить і роздирає. Голос Льона Федорова.

Якщо до початку концерту дехто і вимагав виходу Гаркуші, то наприкінці, коли групу викликали на біс, навіть найдурнішому було зрозуміло - від цієї маленької людини з птарою, яка тільки-но трахнула цей переповнений зал - спитнило, втомленого й щасливого в цьому акті - залежить, чи буде ще пісня АУКЦЫОНА. І вона буде.

13

Торба: рік польотів!

"Торбі" рік. Ура! Для непосвячених особисто: "Торба" - синтетичний продукт нової культурної формації, киберорганізм, який зростає силами "AC Design" і "Torba Entertainment". "Торба" - захід вельми модний та бажаний у нашому місті. Дозволю в міру своїх здібностей пояснити цей загадковий феномен. Перший фактор - це колектив трудівників, які вплили в життя давню мрію людства про поєднання приємного з корисним. Це люди, для яких праця - не тільки бізнес, а ще й стиль життя. Що в багатьох випадках визначає якість їх діяльності, бо якщо не в кайф, то собі, в першу чергу, дорожче. По-друге, "Торба" - це вдалих синтез музики, моди, стилю, дизайну та інших різноманітних втіх. "Торба" завжди різна, бо в одну річку неможливо увійти двічі. Тому хочеться приходити ще і ще.

Тепер - про сам ювілей, хоча писати про "Торбу" важко - це, як кажуть, треба бачити. Щоб привітати себе з річницею "Торби", 5 жовтня я пішла до нчного клубу "Фламінго", до місця прописки заходу. "Торба" почалася зразу біля входу, бо кількість людей не відповідала отвору у дверях; щільність натовпу, що поринула до клубу, до болю нагадувала останній поїзд метро в дні національних свят. Хоча цей факт відобразився вельми негативно

на почуттях громадян, він свідчив про велику популярність "Торби". Щасливцям, які пройшли face-control, вручали такий-собі чудодійний напій Warp4. Напоями нас здивувати важко, але для угамування спраги цей захід виявився чудовим. Із всіляких матеріальних сюрпризів спостерігалися також касети з кращими міксами "Торби", цукерки, ручки та ескімо. Далі - більше. Прихильників казіно було посунено в приміщення ресторану, а їх споконвічну територію стилізовано під танцрівень, де можна було танцювати, сидіти, літати, в цілому, виконувати все, що душа побажає. Більярдні столи було визнано найзручнішим місцем для сидіння, а комусь - і для сна. Третій поверх вміщував другий танц-пол, чил-аут і найпопулярніше в народі приміщення, де можна було відвести душу і згадати дитинство, стрибаючи на надувних матах із перешкодами.

У танц-полах натовп запалювали кращі київські DJ, танцюристи та моделі в неймовірному вбранні. У моєму рейтингу першість зайняли: "Місто Супутник", дебют Рибіка, chill-out повелителі Рачок і Соколик та разючий перформанс від салона Heaven. Взагалі, всім було весело, і додому не кортіло.

"Торбі" вже рік. Вік поважний. А тому бажаємо їй довгих років і нескінченної енергії для подальшого розвитку.

Маша Прокопчук

ГАЛАС: БУДЬМО!

вчора, сьогодні, назажди

КУЗЬМА/СКРЯБІН

Ото було б добре, якщо все життя ми проводили б у презентаціях. Та й ще, щоб презентації були цілком від "Галасу". Вечірка, яка відбулася 20 грудня у клубі "Hollywood", була першою подібною акцією, і ми маємо надію, що не останньою. Звичайно, все це було б неможливо без певної підтримки спонсорів. СП "Теба", яка є виробником відомих всім напоїв Salute, а також корпорація "Квазар-Мікро" зробили безцінний внесок у справу №1 — в піднесення та підтримку молодого українського шоу-бізнесу. Облишимо зайву патетику, не станемо зловживати словами "меценат", "підйом національної культури". Такі висловлювання вже встигли набриднути і знецінитися. Але, що поробиш, все це має сенс стосовно СП "Теба", "Квазар-Мікро" та інших спонсорів презентації. Виходить міцний і шляхетний ланцюг: спонсори підтримують "Галас", "Галас" підтримує українську сучасну музику, виконавці підтримують всіх нас у цей нелегкий час: дають нам маленьку надію і певну радість.

Перформанси, хеппенінги й інсталляції різного кшталту й гатунку вже стали традиційними в столиці. От і нашу презентацію було задумано як такий собі перформанс із радикальним демократизмом у виборі музичних стилів та виконавців. Можливо, нам і не вдалося уникнути деякого еклектизму, адже палітра дійсно була надто широкою. Серед презентованих на вечірці напрямків — хард-рок і реп,

Приємним сюрпризом став виступ СКРЯБІНА з піснею "До смерті й довше", знайомою за нескінченними радіотрансляціям.

Юрко Юрченко

Одразу ж привернула увагу оголена монументальність Андрія Середи і жовтий на чорному символ гурту КОМУ ВНИЗ.

стебовий поп-панк і оперний спів, техно-поп і епічний рок. Серед виконавців — ВХІД У ЗМІННОМУ ВЗУТТІ і Оля Крюкова, Тарас Петриненко і ТАБУЛА РАСА, В. В. і Каріна Плай, Ірина Білик і Ганна Лев, якій пощастило виступити останньою. Чехарда стилів, мозаїка виконавців — весь цей колаж, де єдність створюється хіба що ідеєю самої музики, ще раз довели глядачам, що концепція журналу — піднесення і підтримка сучасної української музики. На сцену, з обох боків якої розташувались транспаранти Salute від виробника цих напоїв та головного спонсора презентації СП "Теба", виходили всі, хто були героями наших репортажів та статей. Ми раді, що всі виконавці, кого ми запрошували на вечірку від "Галасу", знайшли час і виступили в концерті.

Прихильників року приємно вразили виступи монстрів вітчизняного рок-н-рольного руху. Одразу ж привернула увагу оголена монументальність Андрія Середи і жовтий на чорному символ гурту КОМУ ВНИЗ. Приємним сюрпризом стали виступи ТАБУЛИ РАСИ, чия пісня — "Сказка про май" — витягла на сцену багато закоханих пар, і СКРЯБІНА з піснею "До смерті й довше", знайомою за нескінченними радіотрансляціям. І звичайно на їхньому тлі особливе місце зайняли В.В., що незабаром святкували своє десятиріччя, єдині, хто наважилися грати "живцем" в не зовсім пристосованому для цього залі. Прикро, що на презентації "Галасу" було використано фонограму. Але це була необхідність, продиктована великою кількістю виконавців, що певним чином заважало ідеальному налаштуванню саунду.

Завітали на презентацію й усіма знані українські поп-зірки. Справжнім подарунком був виступ "батька української естради", композитора та виконавця Тараса Петриненка. Вишуканий і елегантний Олександр Тищенко виконав пісню "Прима Балерина" зі свого нового альбому. Веселим і досить оригінальним був виступ Каріни Плай з хореографічними замальовками і карнавальними переодяганнями. Ну, і звичайно, справжню овацію викликала поява Ірини Білик. Спочатку дівчатка з клубу "Hollywood", а потім і всі присутні висипали на майданчик біля сцени. У результаті натовпом

Вишуканий і елегантний Олександр Тищенко виконав пісню "Прима Балерина" зі свого нового альбому.

Жанна Боднарук

було перекинуто один із транспарантів "Salute", який довелося піднімати двом поважним особам із корпорації "Квазар-Мікро" — одного із спонсорів вечірки. Це була не єдина і не найважливіша допомога з боку "Квазар-Мікро", адже це організація, без якої було б неможливим саме існування журналу "Галас".

Не обійшлося й без молодих співаків, серед яких були: Оля Крюкова, яка парадоксально поєднала у своєму виступі пісню на слова М.Цветаєвої та напівджазову обробку знаменитої "I Will Survive"; Алла Попова із "Вишиваним Казановою"; біляве в чорних окулярах, у високих чоботах, дещо екстравагантне дівчисько Аша і улюбленець молоді Юрко Юрченко з хітом "Я йду" та багато інших.

Тріо KAPE (до речі, як і СКРЯБІН) відмовилися від гастролів заради виступу на презентації "Галасу". Віктор Павлік повернувся з Туреччини із новим шлягером "Шикидим". Аурка Ротару щойно випустила компакт-диск і на цьому концерті вона виконала "Я не могу без тебя" з цього альбому.

Із шаленим ревом на сцену увірвалися музиканти з УМА (Української Музичної Асоціації):

групи Супер Р, О Кей, Галактика, які шокували публіку дещо застарілим хард-роком. Жанна Боднарук нещодавно теж увійшла до УМА як солістка гурту О КЕЙ і сподіваємося, що така співпраця буде плідною для обох.

Але найбільшою несподіванкою були оперово-оперетний виступ Моніки, що виконувала Верді і Легара (досить антикварні гості нашої вечірки), і веселе шоу Ганни Лев. Навіть на тлі підкресленого нонконформізму, неофіційності й несерйозності деяких виступів вона виглядала пречудово.

Кожний виконавець, окрім однієї-двох пісень, презентований на "Галас" вечірку, приготував ще й привітання журналу. Презентацію на підному рівні вів МС Юрась, відомий за проведенням вечірок Lucky Strike. Юрась вдало "фліртував" із співаками і заповнював неминучі паузи. Але все ж таки відчувалося, що наш МС Юрась звик до більш легковажної аудиторії.

Від редакції "Галасу" виступив головний редактор Олександр Євтушенко. Говорив він натхненно, але, на жаль, тихо. Сашко навіть запобіг чіпляти бейдж: що казати, його знали всі, хто завтав на презентацію, і "галасівський генерал" відгачував ім тим самим. Також присутніх привітали: видавець журналу, директор "КМ Мультимедіа" Віктор Спіридонов, від головного спонсора презентації — заступник директора СП "Теба" з питань маркетингу Олег Борділовський, від "Квазар-Мікро" — керівник відділу маркетингу Валерій Шляхов.

Звичайно, ми не могли уникнути деяких помилок. Так, наприклад, початок концертної програми було затримано на півгодини. Але сподіваємося, що нас вибачили, адже це перша (ні, не так — ПЕРША) творча акція "Галасу" і, як кажуть, перший вареник — галушкою. Якщо й були деякі хиби, то тільки через брак досвіду. Крім того, стриманість глядачів пояснювалась також і специфікою презентацій, на які люди приходять скоріше поспілкуватися, ніж послухати концерт. Що ж, чекаємо на вас, любі друзі, на наших наступних мистецьких акціях і пропонуємо майбутні номери нашого журналу.

Ще раз дякуємо нашим спонсорам. Генеральний спонсор презентації: СП "ТЕБА" — виробник продукції торгівельної марки SALUTE. Спонсор презентації: корпорація "Квазар-Мікро". Генеральний інформаційний спонсор: Радіо Ютар. Інформаційна підтримка: радіо "Європа Плюс" 107 FM. Інформаційні спонсори: газета "Теленеделя", радіо "Киевские Ведомости" 106 FM, хіт-парад "12-2", радіо "Континент" 100,9 FM, "Хіт-Радіо" 104 FM.

Лесь Калинський.

Ганна Лев

Генеральний спонсор СП ТЕБА

Спонсор корпорація

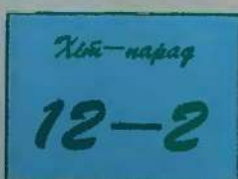
Генеральний інформаційний спонсор

Інформаційна підтримка

Інформаційні спонсори

У кінці 70-х років, щоб відмежуватися від заяложеного поняття ВІА (вокально-інструментальний ансамбль) і не дуже лякати владу західним словом "Рок", музиканти, які почали співати і грати нові, "відмінні від інших", пісні, стали називати себе "Група", чи то МАШИНА ВРЕМЕНІ, чи АКВАРИУМ. До речі, і Макаревич, і Гребенщиков — вийшли із авторської пісні. В бардівській пісні це "перейменування" відбувалось постійно, але суть залишалася та сама — наголос робили на цікавій поезії. Як тільки вона не називалась і як тільки її не обзивали: студентська, блатна, пародійна, туристська, альпіністська, сніоністська, любительська, похідна, гітарна, самодіяльна, авторська, бардівська і, навіть, патріотична. Початок сучасної історії київської авторської пісні мало чим відрізняється від московської чи пітерської. Щоправда, це тільки спочатку так було, а потім на київську пісню

20-х-на початку 30-х років. З'явилися пішохідний, гірський туризм, базою для розвитку яких був альпінізм. Зміцніли Кримський та Кавказький гірські клуби, які мали ряд таборів (баз-притулків), що об'єднувались в єдину організацію — ОМТЕ (об'єднання мандрівок, туризму та екскурсій), яка навіть випускала свій журнал. Одним з активних діячів руху був О.Косарев, улюбленець молоді. Але до 1938 року ОМТЕ було зруйновано, а у 1939 році було кинуте за грати останніх членів цієї організації, аж ніяк не підпільної. Замість ОМТЕ намагались створити Всесоюзну секцію туризму, але довести до кінця цю справу не вдалося. На порозі вже була війна. Відразу після Великої Вітчизняної війни відкрили нові ВУЗи, перед очима студентської молоді поставали Герої Перемоги, Герої відновлення країни з руїн — попереду було ціле життя. Із гаслом "Є місце для подвигу!", із притаманним молоді волелюбством, вона кинулась підкоряти

дубинушка, ухнем. Эх, зеленая, сама пойдет, Поддернем, поддернем, Да ухнем), часто просто не знаючи, хто автор тієї чи іншої пісні.

Після ХХ-го з'їзду КПРС, коли вивільнилась творча ініціатива багатьох людей, народ почав співати свої пісні — різні: як гарні, так і бридкі в гуртожитках — на студентську тему, в лісі біля вогнища — на туристську, на комунальних кухнях — про себе, про любов, про друзів, про сучасність. Складали та співали під фортепіано, баян, гітару, яка на той час була великою рідкістю, про все підряд, як у чукотського пастуха — "Что вижу - о том и пою". Наприклад: "Снова ушел я сквозь льды и туман, снова тоска и скитания. Чтобы забыть твой коварный обман - ты не пришла на свидание". Або: "По морене, со страховкой или без, с ледорубом я иду наперевес, И бурлит по кулуару камнепад. Но лавинных нам не выдали лопат". Це — не найкращі приклади. Звичайно ж, були і

Вальс у ритмі дощ

Київські барди у часі і просторі

традиційно консервативні ще з добульшовицьких часів київські урядовці наклали свій відбиток. З'явилися свої нюанси і особливості. Так от про них.

Навіть, якщо не брати під сумнів дослідження і твердження прекрасного історика руху КСП (клубу самодіяльної пісні) Ю.А.Андрєєва в книзі "Наша авторская..." (вид. Москва, "Молода гвардія", 1991 р.) про виникнення тисячі років тому загальносвітового явища "руху авторської пісні", то все-таки традиційно вважають, що найближчі попередники сучасної авторської пісні — міський романс XIX-го століття і романси Вертинського. Народження сучасної самодіяльної пісні (здебільшого, туристської) ми відносимо до 30-х років. Ось як розповідає Михайло Григорович Львовський, автор майже трьохсот піснених творів, багато з яких популярні серед туристів, автор сценаріїв кінофільмів "Я вас кохав", "У моїй смерті прошу звинувачувати Клаву К.", "Це ми не проходили", "Я більше не буду": "Тоді було так само, як і зараз, але... по-іншому. Нині пісні складають фізики і вчителі, робітники і лікарі, геологи і вчені. Дуже широке коло авторів, тем, музичних варіацій, поетичних знахідок. А в 30-і роки існував "посьолок" — так називали квартиру Павла Когана на Ленінградському проспекті Москви. Туди "приймали" лише тих, чиї вірші подобались "посельчанам". Починали з віршів, потім з'явилися пісні, однак, здебільшого, на відомі популярні мотиви. Першою "справжньою" стала "Бригантина". Був і Літературний інститут імені М.Горького, де збирався дуже цікавий колектив студентів-поетів: Д.Самойлов, П.Коган, М.Кульчицький, М.Майоров, Є.Агранович, О.Копштейн, М.Отрада, С.Наровчатова. Природно, студента (як і туриста) важко уявити без пісень".

І початкова назва — туристська пісня — теж має свою передісторію. Років сто тому Чехов і Гіляровський, які до того часу досить поїздили по Європі, на базі московського "Клуба подняття тяжестей" створили "Клуб велотуризма". Потихеньку, з перервою в Першу світову війну, і більшовицький переворот, туризм розвивався і набував нових форм. Туристські традиції поновились наприкінці

романтичну далечинь.

У 1949-ому році в туризмі настала пора офіціозу: туристів, які і письменників в 1935-му, об'єднали в певну спілку. До Києва це віяння надійшло із запізненням. Добре це чи погано — невідомо. Туристам ця спілка була якось без потреби, їм і так добре було, але їх ніхто не питав. Партія вела, контролювала і від цього спокійніше себе почувала. Деякі туристи самі шукали цей офіціоз, ходили по партійних та профспілкових інстанціях, відчувалась ознака нестачі спорядження та фінансового забезпечення походів. "Верхи" ж міркували, до якого ж відділу "прикріпити" туризм. Може, до курортного? Ніхто не хотів брати на себе незрозумілі функції. Щось там "не склалось", і туризм став спортом.

У 1954-ому році туризм у Києві відокремили від альпінізму. Першим головою міського клубу туристів став С.Коробков. І вже в 1955-ому році на території Гідропарку відбулись перші міські, суто туристські змагання. У них взяли участь "аж" 4 команди: Київського Державного Університету, КПІ, Гідромеліоративного інституту та (ще тоді київського) училища прикладного мистецтва. Далі, щоб урізноманітнити змагання, на зльотах ввели конкурс туристської пісні. Як же пісні тоді співали туристи, 98 відсотків яких складала інтелігенція в тому чи іншому вигляді? Ті, що і вся країна — від "Нас утро встречает прохладой" та пісень Г. Лепського й П. Когана "Бригантина", "Глобус", М. Светлова "За зеленым забориком", на вірші Б. Пастернака "Пью горечь тубероз"; "Как из дальнего похода шел боец — слуга народа" на вірші С. Наровчатова (музику до них написав Г. Лепський); багато пісень на музику Є. Аграновича, на вірші Р. Кіплінга "Только пыль, пыль, пыль от шагающих сапог" до "одеських" блатних пісень типу "А ну-ка убері свой чехоманчик"; після війни співали пісні 30-х років та на військову тематику ("Темная ночь"), жартівливі та пародійні пісні (частіше на туристську тему, перероблені з відомих пісень: "Кто бродягою стал, тот грустить перестал, На турбазах не жизнь, а малина, Лишь в туристах вся соль, Остальное все ноль, и пижон, и стилига -дубина". Приспів: "Эх,

дуже сильні пісні. І тоді ці пісні писались з серйозністю в серці і сприймалися так само, тому що це було близько і відверто, у душі "відлиги", і ще тому, що написали ці пісні не якісь далекі поети і композитори, а твої товариш, і пісня виконувала свою функцію — об'єднувала.

Із київських виконавців тоді був популярним В'ячеслав Лізунов, душа туристської братії. Як на сьогоднішній погляд, у ті часи київські автори не писали якихось особливих пісень. Одним з перших київських самодіяльних авторів вважається Володимир Саратовцев, випускник КПІ. Його пісні "Усталые плечи", "Десять тысяч парней из КПИ" відразу було підхоплено туристами і співалось біля вогнища.

Восени 1961 року до Києва повертаються випускники КПІ Тамара Міщенко і В'ячеслав Лізунов. Жили вони тоді у напівпідвалі на території Печерської Лаври. У них єдиних серед туристів був магнітофон, до них сходились друзі — послухати привезені записи Окуджави, Візбора та багатьох авторів, які тільки-но з'явилися. Туристи привозили нові пісні, почуті під час зустрічей у походах від свердловчан, новосибірців, москвичів, лєнінградців. І вже взимку 1962 року В. Лізунов, Т. Міщенко і В. Садовенко випускають написаний від руки та розмножений в декількох екземплярах на копіювальному папері, "саміздатовський" збірник туристичних пісень. Це був перший київський збірник, наївний, сповнений туристської романтики, містечкового гумору.

На початку 60-х років вся країна співала пісні Булата Окуджави, Михайла Анчарова, Юрія Візбора, Ади Якушевої, Новели Матвєєвої, Олександра Галіча, Юлія Кіма і багатьох-багатьох інших авторів, почали виникати перші клуби самодіяльної пісні, проводиться перші конкурси-фестивалі. У Києві з проведенням конкурсів справи були ще непогані: якщо не враховувати конкурсів пісні в туристських секціях і на зльотах, то з 1964 по 1972 роки було проведено 4 міські конкурси.

(Далі буде)

Володимир Новіков, м.Київ,
червень-листопад 1996 року.

Евато квітів. Фантастичні кольори в дорогій рамі оновленої "України". Урочистий гала-концерт за участю перших зірок оперної сцени. Естрадна частина шоу від "Роксолани" в тіні бельканто тече чинно-чопорно, аж поки урочистий "кочум" не підриває та, що вальсує разом з живим Казановою, справжня примадонна вечора - Алла Попова. Її "Вишиваний Казанова" миттєво захоплює усіх, інсценізована, а точніше - театралізована пісня акумулює увагу, стає цвяхом програми. Легко, без жодної афектації, Алла Попова чіпляє вашу душу і веде за собою. Це і є талант. А талант, як відомо, - завжди таємниця. Якщо ним наділена красива жінка, то кожний виконаний нею твір починає дихати і світитися зсередини незбагненим полум'ям. Саме таке враження колись залишила "Роксолана", яка вперше прозвучала на фестивалі "Червона Рута". Той опус Кирила Стеценка ще й досі доволі часто звучить на хвилях радіо - як найбільш вдале відтворення історії знаменитої невільниці. Образ Роксолани виявився настільки природним для Алли, і вона настільки переконливо почувалася в тому образі, що багато людей і нині майже однозначно ототожнюють її творчість саме з піснею "Роксолана". Втім, багато що змінилося.

В житті, у стосунках, в музиці Зауважимо - її шлях не з легких. Хоча б з огляду на загальну ситуацію в поп-музиці, де нині із швидкістю метеликів розмножуються і мерехтять у світлі телеекранів співаки і співачки з дрібненькими голосочками і так-сяк зіпльненими "фанерками". Падіння масового смаку до рівня тривіальної "танцювальки" ніби не залишає шансів для людей з високими вимогами, вокальною культурою і якісним репертуаром. Тобто, артисти з дійсною, а не уніфікованою культурою, утворюють, образно кажучи, малочисельну касту, чия творчість призначена не масам, а вибраним. Тепер, головне, саме за допомогою класного матеріалу довести до відома мас, що "вибрані" - то саме вони. Тоді елітарне мистецтво стане масовим. Жарти жартами, однак питання рівня поп-культури є досить гострим, навіть болючим. Щодо нового репертуару Алли Попової. На часі дійсно танцювальні речі, але не плоскі, а багатомірні, щедро аранжовані рукою майстра, якого звати Олександр Гнатович Мельник. Сьогодні він - її головний композитор, аранжувальник і - не побоюся цього слова - продюсер. Олександр Гнатович - людина фантастично працелюбна, спить по 3-4 години на добу і відчайдушно вірить в зірку Алли Попової. Він інтуїтивно і безпомилково відрізняє правду від неправди в мистецтві, та естетику від несмаку.

Алла зараз на порозі великих змін. На зламі 1996-97 років з'явиться її дебютний альбом, який зафіксує найкращі зі старих та нові композиції. Поза сумнівами - цей альбом міг би вийти набагато раніше, адже декілька пісень

МАГІЯ ДАДИ ПОПОВОІ

"12-2" ВХОДИТЬ В ПЛЮС

Ну хто не знає хіт-парад "12-2"? Хіба що той, хто довго спить... Що таке "12-2"? Насамперед, це — найбільш популярна музична радіо-програма. І не тільки. Це — декілька напрямків діяльності, охоплених поняттям "українська популярна музика". Це — структура, що виробляє дві програми: хіт-парад "12-2" і передачу "Ім'я". Окрім звичайної мережі радіостанції "Промінь", сьогодні "12-2" постійно передають 11 FM-станцій у 15 регіонах країни. Щодо порівняно нової п'ятихвилинної передачі "Ім'я" виходить з 1 жовтня, 6 раз на день на першому каналі Українського Радіо. Мета проекту — презентація окремого виконавця або твору. Справа в тім, що основна маса різноманітних мас-медіа зосереджена в столиці, тому київським артистам-початківцям набагато простіше розкручувати свій матеріал, аніж тим, які живуть в області, або в райцентрах. Там, на місцях, є чимало дуже цікавих виконавців, пдних всеукраїнської радіо-промоції. Сьогодні "12-2" — структура самодостатня й самоокупна. А це — результат майже чотирирічної діяльності невеликої, але дружньої творчої групи, яку нині очолює продюсер Сергій Андрієнко. Олег Горський — режисер і ведучий хіт-параду, який має за плечима 20-річний стаж роботи на радіо і чудово орієнтується в українській сучасній популярній музиці. Його молодший колега — Олександр Єфімов — також має чималий досвід і однаково добре розбирається і в техніці, і в музиці. Третій учасник, а точніше, учасниця команди — Ірина Грей, яка є автором і ведучою програми "Ім'я". Цифрові касети із записами годинної програми щоденно розсилаються в усі 15 регіонів України. То вже турботи адміністративної групи, яка, власне, забезпечує стабільний вихід хіт-параду. Хіт-парад "12-2" — то єдина структура, яка надає реальну можливість молодим виконавцям постійно звучати у загальноукраїнському ефірі.

Ми приймаємо аудіоматеріали, — говорить Сергій Андрієнко, — без серйозних обмежень, як мовних, так стилістичних. Це пісні з українськими або російськими текстами. Однак, ми уникаємо якихось екстремальних напрямків, уникаємо крайнощів. І ще ми просимо надсилати записи на цифрових касетах — задля максимально якісного звучання в ефірі. Рейтинг тих 18 пісень, що лунають протягом тижня, складають переважно респонденти: музичні експерти, ведучі FM-станцій, працівники студій звукозапису та рекордінгових компаній.

Щодо перспективи. Звичайно триватиме подальша співпраця з радіостанцією "Промінь". У січні з'являться в ефірі ще дві програми, тематика яких торкатиметься ринку аудіопродукції і гарячих музичних новин.

Отже, "12-2" — це не просто хіт-парад. То гарний музичний проект в стані динамічного розвитку.

Алли Попової вже давно стали шлягерами, а нові тим паче претендують на шлягерний статус. Отже, елітний поп у стилі хай-лайф гарно замішаний на українському мелосі? Так. І сама співачка на зірковому старті. Її ставлення до "зірквости" ми спробували з'ясувати в процесі приємної розмови за горнятком кави.

А. П.: Зірка... Не люблю цього слова. Зірки бувають в небі, а в нас є професіонали і непрофесіонали. Певний етап мого творчого життя вже пройдено, але те, що зроблено – то зроблено. Треба прагнути до чогось нового, кращого, або іншого. І я перебуваю в цьому русі кожен день.

О. Є.: Існує умовний поділ мистецтва на жіночі і чоловічі жанри. Відомо, що мильні опери та "сльозоточиві" романи – то прерогатива жіночого смаку. Яким є твій смак?

А. П.: Немає чіткої межі. Є сентиментальні чоловіки, що так само споживають мильні опери. Щодо мене особисто - люблю романтичні історії, ще більше - фантастичні романи, не можу терпіти фільмів жаху. Вони пригнічують свідомість. Люблю детективи.

О. Є.: Як ти вибираєш пісню для себе? Чи існує принцип відбору?

А. П.: Складне питання. Бувають і пісні складні – концептуального характеру. Потрібно себе навчити полюбити таку пісню. Стосовно розважальних номерів. Ось тут дійсно треба вибирати. Адже щось лягає на душу, а щось – ні.

О. Є.: З легкої руки Кирила Стеценка з'явилася пісня "Роксолана". З легкої руки Олександра Мельника виникає "Вишиваний Казанова". Чи це могла б ти порівняти творчі темпераменти цих двох композиторів...

А. П.: О-о-о... То майже інтимне запитання. Вони дуже різні. У Кирила є своя власна творча концепція, є вона і у Сашка. Єдине, щ їх об'єднує - це високий професіоналізм.

О. Є.: Чи впливає пан Мельник, як продюсер, на свободу вибору, чи є він монополістом репертуару?

А. П.: Сашко не терпить в музиці дешевих віянь. Він орієнтується на високі стандарти мистецтва пісні, водночас досить терпимо ставиться до того, що я виконую пісні інших композиторів. Головна умова – їхній професійний рівень.

О. Є.: А виникають суперечки на творчому ґрунті?

А. П.: Аякже! Але то цілком природньо.

О. Є.: Напевно, якісь твори даються легко, інші даються, як кажуть, з кров'ю...

А. П.: Важкий шлях пройшла "Ярославна". Тричі ми її записували і зводили, аж поки нас не влаштував останній варіант. "Роксолана" – складна річ. Теж в муках народжувалася. Але то було давно.

О. Є.: Алло, уяви що ти збираєш живу команду. Хто гратиме з тобою?

А. П.: Я б шукала музикантів, чия творчість співзвучна нашій. Власне, я б запросила відому групу БРАТИ БЛЮЗУ. У новому складі

О. Є.: І про головне. Твоя найбільша мрія.

А. П.: Хочу всигнути зробити якомога більше. Для людей. Хочу, щоб публіка мене любила. Так само, як я - її. Хочу принести максимум добра моїм близьким, моїй дитині, друзям. Це - моя мрія.

У творчому активі Алли Попової чимало відзнак, премій і нагород. Одна з особливих - то спеціальна нагорода ФІДОФ (Міжнародна Федерація Фестивалів), яку Алла отримала на міжнародному фестивалі "ГОЛОС АЗІЇ" (Алма-Ата), де зібралися кращі естрадні виконавці Азії та Європи. Вона пишається, що саме представниця України завоювала титул, який дорівнює Гран-Прі фестивалю. У чому секрет? Мене не покидає думка, що в самій манері співу Алли є щось, окрім... співу. Субстанція, яка не піддається вербальному визначенню. Бо то - магія. Що характерно - біла магія. Прислухайтесь.

Олександр Євтушенко

12-2

**Агенція "Хіт-параду
"12-2"**

тел. 216-58-17

Алла Попова

Ольга Крюкова

Фото: Олексія Степанова

ГРІН

GREY

TASTE

№1
1997

Д а з а

У святому прагненні стати універсальним всеукраїнським музичним виданням (в цьому ми орієнтуємося хоча б на той же «Q», з поправкою, звичайно, на відмінність менталітетів та культур), журнал «Галас» розпочинає новий розділ, який освітлює технічний бік музичного процесу. Планується така тематика: побутова звукова апаратура, апаратне забезпечення студій звукозапису, професійне сценічне обладнання. Новому розділу надано статус «журнал в журналі», тобто він має власні назву, нумерацію сторінок та випусків. Якщо Бог нам допоможе, перетвориться цей маленький розділ в окреме самостійне видання, якого до сьогодні в Україні ще не було, хоча північний наш сусід навиробляв їх вже велику кількість. Перший млинець, як то кажуть, завжди невдалий. Але... (далі буде).

“High End”... Цей вислів викликає подив і піяковість у непосвячених, а знавці мрійливо замислюються, і перед ними починають мигтіти назви *Mark Levinson, Krell, Audio Research, Jadis, Wadia...*, передові розробки, найновіші досягнення, ретельний підбір компонентів, ручна збірка, тобто усе найкраще. Але несподівано включається “пічильник” — 10000\$, 15000\$, 25000\$... Так, це все може дозволити собі далеко не кожен. І несподівано серед цих грандів з’являється скромна англійська фірма “Sugden”. Ціна — істотно нижча, але: передові ідеї, ретельний підбір компонентів, ручна збірка, індивідуальне налагодження, багаторазове тестування виробів на різних етапах збірки! ♦♦♦♦♦

Пану Сугдену — людині та підсилювачу —

Концертний майданчик без дротів —

Куди біжить цей чоловічок, або Історія фірми MACKIE у кількох розділах та з ілюстраціями —

10 способів отримати задоволення з мікшерським пультом BEHRINGER Euro Rack 1602 —

А

С

D

Е

Фірму "Сугден" було засновано Джеймсом Едвардом Сугденом у 1960 р. (первинна назва — Research Electronics Ltd, а з 1967 р. фірма носить ім'я свого засновника). Вже перший підсилювач, що його розробив пан Сугден, відразу отримав широке визнання та одне з перших місць серед продукції виробників аудіоапаратури. Цей підсилювач назвали А-21. Цікаво, що його випускають і по сьогодні й він продовжує радувати справжніх аудіофілів, а таке на аудіо-ринку трапляється не часто. Ідея, яку було взято за основу цього підсилювача у той час, є просто унікальною — пан Сугден вперше у світі розробив і запровадив у виробництво транзисторний підсилювач, що працював у класі А. Оригінальність конструкції та чудове звучання викликали широку дискусію в аудіо-пресі. До того ж, пан Сугден брав у ній найактивнішу участь. Спочатку підсилювач мав вихідну потужність 10 Вт на канал, сьогодні — 25 Вт.

Ідею вихідних транзисторів у класі А використовували і в подальших розробках фірми. Навіть за умов появи більш досконалої елементної бази та широкого розповсюдження ідеї роботи транзисторів у класі АВ фірма "Сугден" зберегла свою індивідуальність — АВ-перехід у його виробках реалізовано лише на найвищих рівнях. Така робота вихідних каскадів дозволила отримати м'яке, близьке до лампового, звучання. Корені індивідуальності Сугдена, на думку працівників фірми, лежать у філософії, яку сповідує фірма, і, навіть, як це не дивно, у географії та історії.

Спочатку фірму було розташовано у Клекхтоні, що знаходиться у графстві Зах.Йоркшир. У 1982 р. її було перенесено у Хекмонвайд у тому ж графстві. Цікаво, що обидва місця розташовані у місцевості, що відома як Долина Спек. Мешканців Долини завжди відрізняв дивовижний нонконформізм. Вона єдина в Англії, де багато будинків поділено на дві самостійні території. Тут знаходився центр музичної революції 1811

1818 рр., яку очолювали досвідчені ремісники, що протестували проти впровадження засобів масового виробництва. Революцію було потоплено у крові, лідерів віддано під суд у Йорку, де їх було засуджено і повішено, утоплено і четвертовано для залякування нащадків, а залишки їх — розсіяно по околицях. На щастя, часи змінилися, але співробітники фірми "Сугден" й досі проти методів масового виробництва. Вони пишуться тим, що, об'єднавши сучасні методи конструювання та технологію ручного виготовлення, створюють неповторні індивідуальні вироби. Але це не значить, що два апарати-близнюки звучать по-різному — якість і надійність фірма гарантує (тим більше, що у витоків фірми стояло виробництво вимірювальних приладів!). Скоріше, кожен апарат — це, ніби, авторський екземпляр конкретного майстра. До речі, до кожного виробу додають талон, де вказано прізвище співробітника, який збирав і тестував цей апарат.

Усі вироби фірми розроблено двома технічними директорами, один з яких — Ентоні Міллер-старший — із часу заснування фірми працював з Джеймсом Едвардом Сугденом, а сьогодні є самостійним володарем фірми. Другий протягом довгих років займався записом "живої" музики, і йому було вручено престижну премію Еддісона за фортепіанні роботи Ферруччіо Бузона, що їх було записано на Philips Digital Classic.

Об'єктивними стовпами, на яких ґрунтується успіх фірми, на думку її фахівців, є:

— простота звукового тракту та зовнішнього вигляду усіх виробів (на багатьох підсилювачах немає, навіть, регулювання стереобалансу, відсутній темброблок, який є у багатьох сучасних аудіоапаратах високого класу);

— система ретельного відбору електронних компонентів, що гарантує постійну якість виробів; на фірмі витрачають багато часу на пошук компонентів, які можна

поєднувати, та на перевірку стабільності їх роботи;

— на думку фахівців фірми, жоден вимірювальний пристрій не може зрівнятися з людським вухом у оцінці звучання музики, тому існує й суб'єктивне тестування готового апарата.

Крім того, кожен компонент перед тим, як його надсилають споживачеві, перевіряють не менше, ніж трьома електричними тестами:

1й — тестування плат;

2й — тестування виробу, який зібрано на шасі;

3й — тест по завершенні збірки перед спаковуванням виробу. Звичайно він складається з кількох годинної "прогонки" готового виробу та повної перевірки відповідності характеристикам.

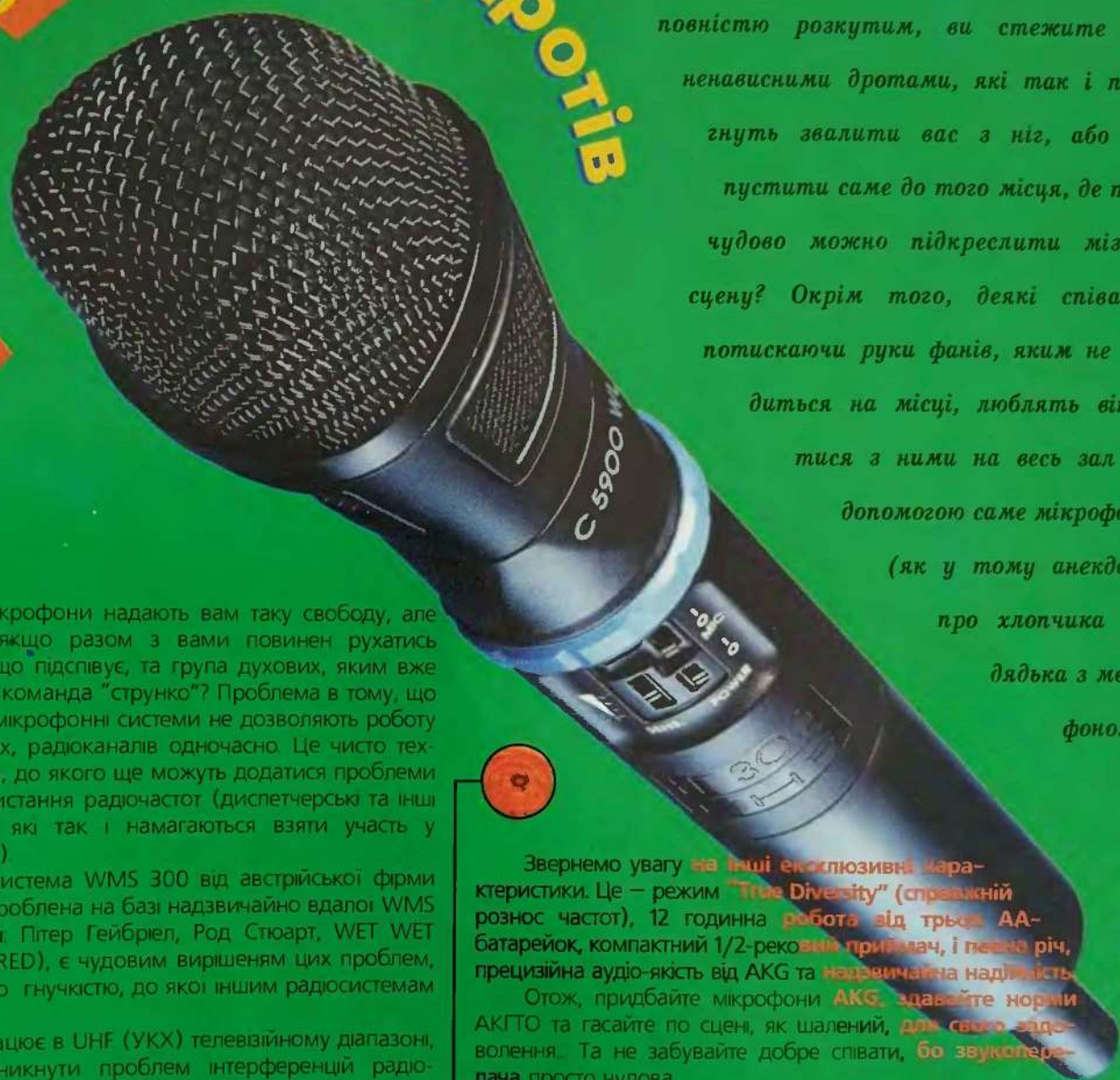
На фірмі вважають, що той, хто збирає та налагоджує цей апарат, вкладає в нього свою душу, і це створює додатковий сприятливий імпульс для прослуховування музики споживачем. Усі, хто слухав "Сугден", відзначають його незвичайну музичність. Він просто створює таку атмосферу, коли замовляють розмови і все поринає в музику.

Більш ніж за 25-річну історію існування фірми, з її стін вийшла велика кількість високо-класних аудіо-пристроїв, які легко впізнають справжні аудіо-філи всього світу через багатство звуку, безпомилковість відтворення найтонкіших нюансів, які не викликають, до того ж, втоми. Це знаменитий підсилювач А-21, нова серія OPTIMA — 40, 70 і 100-ватний підсилювачі (у двох варіантах — із дистанційним управлінням гучності та без нього) і CD-плеєр, серія SF — 60 та 100-ватний підсилювачі, CD-плеєр SDT-1, двохблочні плеєри SDA-1/SDD-1 й AU51 та двохблочні підсилювачі Signature 41 і AU51, моноблоки Symetra. Усі вироби від "Сугден" характеризуються гарним співвідношенням ціни, якості та високої надійності. Тому справжньому аудіо-філу є з чого вибирати. Більш того, усі ці апарати вже сьогодні можна придбати безпосередньо в Україні.

КОНЦЕРТНИЙ МАЙДАНЧИК БЕЗ ПРОТІВ

МУЗИКАНТУ НІЧОГО ВТРАЧАТИ,
ОКРІМ СВОЇХ ДРОТІВ

Сучасні радіомікрофони надають вам таку свободу, але що робити, якщо разом з вами повинен рухатись п'ярист, балет, що підспівує, та група духових, яким вже давно набридла команда "струнко"? Проблема в тому, що стандартні радіомікрофонні системи не дозволяють роботу більше, ніж трьох, радіоканалів одночасно. Це чисто технічне обмеження, до якого ще можуть додатися проблеми спільного використання радіочастот (диспетчерські та інші служби зв'язку, які так і намагаються взяти участь у вашому концерті).

Нова радіосистема WMS 300 від австрійської фірми AKG Acoustic, вироблена на базі надзвичайно вдалої WMS 900 (користувачі: Пітер Гейбріел, Род Стюарт, WET WET WET та SIMPLE RED), є чудовим вирішенням цих проблем, крім того, з такою гнучкістю, до якої іншим радіосистемам ще далеко.

Система працює в UHF (УКХ) телевізійному діапазоні, що дозволяє уникнути проблем інтерференцій радіочастот, характерних для традиційних радіосистем. Висока якість передачі звуку (порівняйте якість звуку вашого радіоприймача на КХ та УКХ діапазонах) дозволяє застосовувати ці системи не тільки на концертах, а й в студійній роботі — при запису великих телевізійних та концертних шоу, тощо.

Найбільше спрощує життя можливість миттєво переключитись з однієї на іншу частоту (усього 16 робочих частот) у межах УКХ телевізійного діапазону — отже, можна працювати одразу з кількома системами одночасно без взаємних перешкод. Ви одразу отримуєте системне рішення, що включає виносний антенний спліттер (ви можете встановити антену дуже далеко від приймача) та бустери, а також передавач, що живиться або постійним, або перемінним струмом.

Три взаємозамінні динамічні та конденсаторні головки, передавач в руці або на поясі, вокальна, інструментальна (всім варіантів кріплення) або петлична системи — за допомогою такого вибору завжди можна підлаштуватися до будь-якої роботи.

Який виконавець не мріє забути під час перебування на сцені про дрони, які зв'язують його по руках (а іноді і по ногах). Як часто під час концерту, замість того, щоб стати повністю розкутим, ви стежите за ненависними дротами, які так і прагнуть звалити вас з ніг, або не пустити саме до того місця, де так чудово можна підкреслити мізансцену? Окрім того, деякі співаки, потискаючи руки фанів, яким не сидиться на місці, люблять вітатися з ними на весь зал за допомогою саме мікрофону (як у тому анекдоті про хлопчика та дядька з мегафоном).

Звернемо увагу на інші ексклюзивні характеристики. Це — режим "True Diversity" (справжній рознос частот), 12 годинна робота від трьох AA-батарейок, компактний 1/2-рековий приймач, і певно річ, прецизійна аудіо-якість від AKG та надзвичайна надійність.

Отже, придбайте мікрофони AKG, здавайте норми АКТО та гасайте по сцені, як шалений, для свого задоволення. Та не забувайте добре співати, бо звукопередача просто чудова.

Характеристики WMS 300

Приймач SR 300:

- перемикається на 16 НВЧ-частот для багатоканальної роботи

- 1/2 19" река

- справжній рознос частот

- виносні антени

Ручний передавач PT 300

- три взаємозамінні мікрофонні головки

- високоефективна широкополосна спіральна антена

- надзвичайно міцний корпус

- спеціально підвищена капсула для мінімізації шуму

- Поясний передавач (Body Pack) PT 300.

- підходить для динамічних та конденсаторних мікрофонів

- mic mute-line селектор для гітари, саксофону або петлички

- мікрофонний вхід з фіксатором

- тривалий термін роботи.

Дистриб'ютор фірми AKG Acoustic в Україні: СП "КОМОРА"

252022 Київ, пр-т Академіка Глушкова, 1 Національний виставочний центр, пав. 22

Тел.: +380 (44) 261-7527, 261-7508 Факс: +380 (44) 261-6194, 220-0408 E-mail: komora@gu.kiev.ua

КУДИ БІЖИТЬ ЦЕЙ ЧОЛОВІЧОК,

Нарешті всесвітньо відома фірма, яка виробляє мікшерні пульти, приїшла на нашу землю. Як то вони прийдуться нашим вітчизняним музикам? Зпенвені, що, як то кажуть, на ура. Мета циклу статей, що їх підготував до вашої уваги журнал "Стерео База", подібно розказати про саму фірму та про її видатну продукцію. Окрім того, в наступних номерах (спеціально для фахівців та початківців звукової режисури) ми запропонуємо цілу низку корисних щодо поліпшення якості кінцевого продукту порад. Тож почнемо.

Розділ перший

Компанією Mackie Design керує людина, яка більшу частину свого життя присвятила звуку, а точніше — мікшерам. Ім'я цієї людини Грегори Кларк Мекі. Він починав з виготовлення у домашніх умовах ("на колінах") підсилювачів для гітари та голосників. А першу свою компанію він заснував ще у 1969 році. Це була Technical Audio Products Co., або коротше — TAPCO. Розміщувалася ця "компанія" у маленькому (за американськими стандартами) будинку у маленькому містечку штату

ОПРАВА ВСЬОГО ЖИТТЯ ГРЕГА МЕКІ

або

ІСТОРІЯ ФІРМИ МАСКІЕ У КІЛЬКОХ ГЛАВАХ ТА З ВІДСТУПАМИ

Вашингтон. Вони почали з мікшеру, який було розроблено спеціально для рок-н-ролу — це був шести-канальний Model-6000, що став вже легендарним. Невідомо, чи зберіглася десь саме ця — перша — модель, тому на фото ви можете бачити лише більш пізній 6200A. За короткий час мікшери TAPCO здобули високу репутацію серед музикантів. Відгуки про поліпшення якості звуку передавалися з вуст в уста. На початок 1974 року об'єм продажу складав мільйони доларів. У 1977 році, з причини непорозуміння зі своїми партнерами, Грег Мекі залишає TAPCO і засновує вже свою другу фірму — Audio Control. Але про це ми розповімо вам у наступном номері "Стерео Бази".

Відступ перший

СТАРЕ ПОКОЛІННЯ ОБРАЛО МАСКІЕ

Коли Елтон Джон дає концерти під час свого світового турне, його звукорежисер використовує мікшер CR-1604. Відомий майстер звуку Тері Лоуелс, який обслуговував Девіда Боуі під час американського турне та світові гастролі Джанет Джексон, окрім CR-1604, застосовував ще й LM-3204. «Подолавши тисячі миль на літаках, пароплавах та вантажівках, — каже Тері, — побувавши в найважчих погодних умовах, мої мікшери завжди працювали як нові. Я й надалі буду використовувати тільки Mackie» Шон Петбоун, продюсер Мадонни, готував останні записи співачки за допомогою

МАСКІЕ.

мікшеру серії 8-Bus. Відправляючись у гастрольну мандрівку або прямуючи до студії, не забувають прихопити із собою пару-вісім мікшерів Mackie ROLLING STONES та MOODY BLUES, AEROSMITH та ZZ TOP. Пропонуємо вам ознайомитись зі списком (звичайно, неповним, через відсутність відповідної журнальної площі) відомих

виконавців, що користуються у своїй творчій роботі мікшерами Mackie: DEF LEPPARD, INXS, Ел ді Меола, Пітер Д'Ерріел, FAITH NO MORE, FOREIGNER, METALLICA, Утіні Х'юстон, KISS, RUSH, Інгві Мальмстін, NINE INCH NAILS, RED HOT CHILI PEPPERS, SANTANA, Слеш із GUNS N' ROSES, SONIC YOUTH, Рінго Стар. І з трохи ближчих — Олександр Кутков, Петро Подгорецький та Євгеній Маргуліс (усі МАШИНА ВРЕМЕНИ), Леонід Агутін, Вячеслав Бутусов (звичайно, НАУТИЛУС ПОМПИЛИУС), Євгеній Осін, Олексій Козлов, Жана Бичевська, Сергій Крилов. І це тільки музика, а ще ж є кіно, театр, всілякі масові заходи компанії "Лукасфільмз", "Юніверсал" та "Парамаунт", телесеріал "Сімпсони", Літні Олімпійські ігри 1996 року, чемпіонат світу з футболу, що проходив у США... (Машину з рукописом повного списку було затримано на кордоні)

Статтю підготовлено за матеріалами,

які люб'язно були надані

"АТ Трейд Україна"

АТ

АТ Трейд Україна

ПРОФЕСІЙНЕ МУЗИЧНЕ ОБЛАДНАННЯ ТА ІНСТРУМЕНТИ
АТ Трейд Україна здійснює продаж професійних музичних інструментів, приладів обробки звуку та аксесуарів провідних світових виробників: Alesis, Korg, Ensoniq, Mackie, E-MU Systems, Digidesign, Lexicon, Ovation, Ibanez, BBE, Tama, Charvel/Jackson, Takamine, ATTR, Horizon, Seymour Duncan, Genelec, Symetrix, TL Audio, OTARI, Martin Audio, Crest Audio та інших.

Всім,
хто має
відношення до
музичного бізнесу,
пропонуємо
взаємовигідне
партнерство.

Адреса салону-магазину АТ Трейд Україна:
252042, Київ, буль. Дружби народів, 13
тел./факс (044) 269 2176
E-mail: attrade@attrade.kiev.ua

Так трапляється в нашому житті на цій планеті — рано чи пізно перед усіма нами постає проблема придбання мікшерського пульта. Всі вирішують її по-різному — усе залежить від власних потреб і можливостей, але в будь-якому випадку — це непростий та відповідальний крок, що часто перетворюється на велику проблему вибору, і ми проводимо свій час у роздумах та сумнівах. Але навіть після того, як в сім'ї завівся цей примхливий прилад, і ви пояснили дружині, чому ним не варто користуватися у кулінарних цілях, ми все-одно сумуємо за додатковими можливостями, яких завжди не вистачає, через деякий час мріємо про зручність у користуванні і поринаємо в глибоку депресію.

Спосіб 1.

Володіти пультом Єврорек — це справжнє задоволення! Коли ви торкаєтесь його надзвичайно плавних 60 мм фейдерів, що гарантують справді логарифмічні характеристики, великих ергономічних соло/PFL кнопок і ручки панорами (баланса), що зберігає постійний рівень сигналу, гарантуючи стабільне стерео — розміщення, ви вже відчуваєте неабияке задоволення. Коли ви бачите, як висвітлюється рівень вихідного сигналу на високоточних світлодіодних індикаторах, задоволення огортає вас все повніше і повніше, поки ви не підключите ваш улюблений мікрофон і, таким чином, перейдете до способу 2.

можливість використовувати професійні симетричні джерела звуку і, до того ж, суттєво зменшує рівень шуму в системі. На способі 3 ви вже починаєте розуміти, що тотальне задоволення дійсно чекає на вас протягом всього часу, проведеного з Єврорек MX 1602.

Спосіб 4.

Чим далі, тим більше. Вас охоплює приємне передчуття, і рука

**Спосіб
отримати
задоволення
з мікшерським
пультом**

Behringer
EURORACK 1602

зіткнувшись із проблемою огидної якості звучання, яку неможливо перебороти. Так воно було, донедавна, до появи Єврорак MX 1602, а тепер ситуація радикально змінилась на краще. Фірма Берінджер через своїх уповноважених дилерів пропонує абсолютно інший підхід до проблеми: замість того, щоб переживати, мучитись і втрачати гроші на психотерапевтів — отримуйте задоволення!!!

MX 1602 — це невеликий за розмірами мікшер з чудовими характеристиками і професійними функціями. Він пропонує вам 4 монофонічні мікрофонні лінії та 4 стереофонічні лінійні канали, що дають змогу змішувати будь-які джерела звуку. Якщо взяти до уваги міцну конструкцію, що розрахована на роки безвідмовної роботи в найтяжчих умовах, та якість використаних компонентів, то MX 1602 заслуговує на звання професійного прилада, що поєднує неймовірну якість звучання з широкими можливостями використання в компактному дизайні і, на відміну від інших приладів, дає вам насолоду!

Але це не головне (хоча ви вже помітили, наскільки вигідно відрізняється MX 1602 від усіх інших пультів!). Головне — ЗАДОВОЛЕННЯ, і ось спосіб!

Спосіб 2.

Візьміть ваш улюблений мікрофон і підключіть його до одного з 4 мікрофонних входів. Якщо він конденсаторного типу, то приємною несподіванкою для вас буде можливість подавання автономного (48 В) живлення на мікрофон, від чого йому також буде приємно. При спілкуванні з MX 1602 кайф має тенденцію поглиблюватися все більше і більше. Ви з'ясуєте, що симетричні мікрофонні входи виконано на позолочених XLR роз'ємах Neutrik, що гарантує відсутність проблем у підключенні. Мікрофонні підсилювачі використовують той самий дизайн на окремих транзисторах, що чудово зарекомендував себе на більшості пультах Берінджер, і ви відчуваєте справжню насолоду від того, як чудово звучить ваш голос, з неймовірно низьким рівнем спотворень і без жодних втрат у частотних характеристиках. Покайфувавши на способі 2, переходьте до способу 3.

Спосіб 3.

І для нього нам потрібні лінійні стереофонічні входи, всі чотири, що тільки того і чекають, щоб в них застромили джека і подали який-небудь приємний моно чи стерео-сигнал. Коли ви з'ясуєте, що ці входи симетричні, ви радісно скрикнете, бо це дає чудову

сама тягнеться до ручки еквалайзера. І тут виявляється, що двосмуговий еквалайзер звучить просто чудово і надзвичайно музично, із частотами підйому нижче 80 Hz та вище 12 kHz — саме такими, які вам завжди хотілось мати! Приємна несподіванка чекає на вас і на мікрофонних входах у вигляді фільтра високих частот, що в поєднанні з НЧ еквалайзером дає надзвичайну енергію без жодних артефактів саме тим частотам, які так популярні сьогодні і без яких кайф завжди є неповним.

Спосіб 5.

За цей час ваші руки вже несвідомо блукають по поверхні MX 1602-го, чудо — натрапляють на два ауксвходи. Коли ви з'ясуєте, що аукс 1 перемикається пре/пост-фейдером і дає, таким чином, можливість організувати систему моніторингу, ви поринаєте в транс! + 15 dB підсилення на аукс-виходах дають вам додаткову гнучкість роботи і сприймаються як надійне в такому чудовому приладі.

Спосіб 6.

Ваш старий пульт з тріском вилітає у вікно, вперше за своє існування даючи вам насолоду (цей глуховатий зануда чудово літає!)

Спосіб 7.

У пошуку асоціацій ви натрапляєте на слово ергономічний і одразу згадуєте про великі кнопки соло/PFL (прослуховування перед фейдером). Проекспериментувавши трохи з ними, ви з'ясуєте, що такий маленький пульт здатен на неймовірні речі, що властиві тільки більшим приладам конкурентів! Коли ви використали соло для окремого прослуховування джерела, а PFL — для установки та перевірки рівнів, ви майже досягли піка емоцій! А коли виявилось, що рівні PFL висвітлюються на індикаторі, а статут соло/PFL чітко визначено окремими лампочками, ви знеможено переходите до способу 8.

Спосіб 8.

Для тих з вас, хто не отримує справжнього задоволення без гуркотіння тактико-технічних даних (от дивні люди!), цитуємо паспорт MX 1602:

Частотна характеристика: 20 Hz — 40 kHz +/- 3 dB Загальний шум: -101.0 dB SPL Спотверення: 0.007% @ + dBu, 1 kHz Максимальний вихід: +28 dBu симетричний, +22 dBu несиметричний

Спосіб 9.

Два додаткових стереовходи ви зустрінете овацією! Пара багатифункціональних симетричних стереофонічних лінійних входів дає можливість підключення повернень з процесорів ефектів чи MIDI інструментів. Другий вхід двохканального джерела може бути спрямовано чи на монітори/навушники для прослу-

ховування з плівки, чи до головного міксу, якщо потрібний додатковий стереофонічний лінійний вхід. (Ви: "Ка-а-айф!")

Спосіб 10.

Нарешті ви підключили всі джерела звуку, поекспериментували з багатоканальником чи звукопідсилювальною системою тощо, і використали MX 1602 за його прямим призначенням — для міксування (адже ви для цього придбали свій Беринджер, чи не так?). Тепер зробіть собі чашечку кави і отримайте остаточне задоволення від того, як чудово, прозоро, яскраво і геніально звучить ваша чи будь-яка музика. Жоден нюанс не пройде повз вашу увагу, всі частоти, як на долоні, — і ваш голос, нарешті, звучить як слід (див. спосіб 2 та 4). Всі страхи позаду, і ви відчуваєте, що живете! (деталі старого мікшера жалібно хруснули під колесом смітєвоза).

Безумовно, шановний читачу, це лише найочевидніші способи отримувати задоволення зі своїм вірним другом і товаришем MX 1602. Повідомте про них редакцію чи уповноважених дилерів.

Але не забувайте, що MX 1602 — лише найменший із серії Єврорек, в якій є також пульти середнього та найвищого класів. Вони мають більше входів, частот еквайзера, ауксів, індикаторів і, відповідно, дають більший простір для фантазії та експериментів.

З повагою, містер ASP.

Бита Мюзик официальный дистрибьютор

Музыкальные инструменты
Профессиональное студийное и
концертное оборудование
Оптовая и розничная продажа

Бита
MUSIC

продолжаем формировать дилерскую сеть
252680, Киев, Чоколовский бульвар, 13
тел.: (044) 242-1363, 243-7360, факс: 242-1391 E-mail: Bita@public.ua.net

BEHRINGER
YAMAHA
CREST AUDIO
TURBOSOUND
BSS
TRACE ELLIOT
PAS
SYMETRIX
ZOOM
CAD
SAMSON
NADY
NEUTRIK
PROEL
PROCOM

З а с н о в н и к :
компанія "КМ-Мультимедіа"

Відповідальний за випуск:
Олег Удовенко

Дизайн та макетування:
Юрій Крамаренко-Богданов

Літературний редактор та
коректор:
Тетяна Дрожак

Реклама та маркетинг:
Ігор Хлопячий

Адреса редакції:
Україна, 252094, м. Київ,
вул. Попудренка, 52,
офіс 710
тел/факс 5547116,
тел. 5516300
E-mail (Relcom):
spiridon@km.kiev.ua

© КМ-Мультимедіа, 1996.
Всі права застережені.
Часткове або повне
відтворення матеріалів у
будь-який спосіб
забороняється.
"Сtereo База" ® є
зарєєстрованою назвою,
що належить компанії
"КМ-Мультимедіа"

Журнал "Сtereo База"
запрошує до
співробітництва авторів, які
можуть писати на
відповідну тематику.
Тел/факс 554-71-16,
тел. 551-63-00.

З усіх питань, що виникли
у Вас після прочитання
"Сtereo Бази", прохання
звертатися до редакції за
телефонами
554-71-16,
551-63-00.

Ужовтні почалось 63-концертне спільне турне Стіва Вея і Джо Сатріані. Цих двох визначних американських гітаристів об'єднує не тільки прихильність до однієї гітарної марки (Ibanez). Обидва виросли на Лонг Айленді, вчилися у одного гітарного майстра Біллі Вестскота. Стів Вей починав вчитися грати на гітарі саме у Джо Сатріані. По закінченні турне музиканти мають намір випустити спільний альбом. Якщо все буде гаразд, то вже восени 97 можна чекати на цікавий альбом двох віртуозів Ibanez.

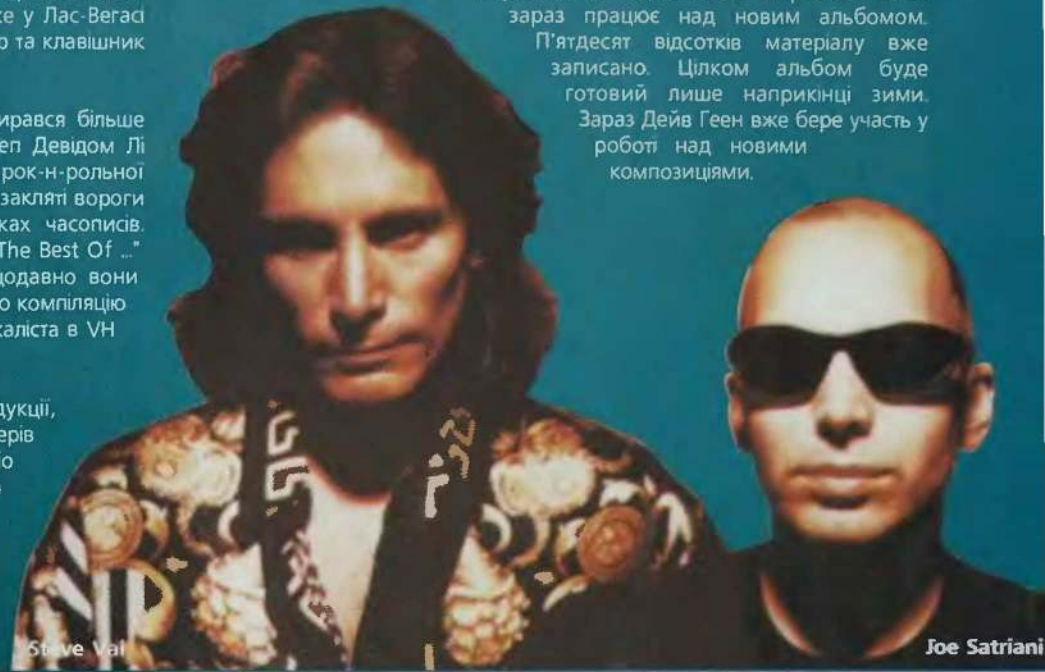
МTV Video Music Awards цього року проходило під знаком Smashing Pumpkins. Вони перемогли за 7 категоріями, видали чудовий перформенс "Tonight Tonight", влаштували прекрасне парті в Нью-Йоркському Радіо Сіті Мьюзик Холі. Однак не так все вдало виходило у Pumpkins під час турне "Mellon Collie...". У травні в Дубліні на концерті загинув підліток. У липні від надмірної дози героїну помер сесійний клавішник групи Джонатан Мелвойн, а драмер Джимі Чемберлін вийшов зі складу групи через стару наркотичну залежність. Але вже у Лас-Вегасі музикантів без перешкод замінили драмер з Filter Мет Вокер та клавішник з Frogs Деніс Флеміон.

Ще в минулому році Едді Ван Хейлен навіть не збирався більше працювати разом із колишнім вокалістом Van Halen Девідом Лі Ротом. "Хіба що, коли нас будуть прираховувати до залу рок-н-рольної слави," - казав Ван Хейлен. Але в цьому році, здавалося б, закляті вороги знову стали з'являтися на музичних тусовках та сторінках часописів. Справа в тому, що VH готує до випуску велику CD збірку "The Best Of ..." і туди увійдуть 2 нові пісні VH з Девідом Лі Ротом. Нещодавно вони закінчили запис цих пісень і зараз зацікавлені в тому, щоб цю компіляцію вдало продати. А нещодавно з'явилися чутки, що місце вокаліста в VH займе Ніккі Чероні з Extreme.

Корпорація GHS, яка спеціалізується на музичній продукції, запросила для реклами своїх струн відомих панк-рокерів The Presidents of the United States of America. Це тріо використовує лише п'ять струн на двох гітаристів. На рекламному плакаті під написом "Безструнні герої" буде розміщено світліну музикантів та арифметичну комбінацію: "2 гітари = 5 струн = 1 відмінний саунд". Може, решті музикантів теж треба революційно зняти зайві шість струн?

Життя та смерть Курта Кобейна вже було оспівано Патті Сміт, Верноном Рідом та Нілом Янгом. Але не тільки ця сітлівська легенда приваблює митців. Нещодавно реггей бенд "Local H" випустив міні-альбом, всі пісні якого присвячено ще одному гранджовому герою Едді Веддеру. Поет гурту Скот Люкас запевняє: "Цей хлопець зараз найкращий у світі. Я навіть не знаю, кого можна було б з ним порівняти". Далі він процитував слова з пісні "Bound for Floor": "Якщо б я був Веддер Едді/Я б сподобався вам, леді?" (вільний переклад Галасу)

Соліст Depeche Mode Дейв Геен подібно героям відомої книги Раймонда Моуді "Життя після смерті" побачив "той світ" завдяки черговій овердозі героїну. Насилу Дейва відкачали, він самотужки почимчикував до антинаркотичної терапії. Після доволі виснажливого курсу Геен сподівається остаточно позбавитися наркотичної залежності. Depeche Mode зараз працює над новим альбомом. П'ятдесят відсотків матеріалу вже записано. Цілому альбому буде готовий лише наприкінці зими. Зараз Дейв Геен вже бере участь у роботі над новими композиціями.

Billboard

charts

ЦЕЙ
ТИЖДЕНЬ

МИНУЛИЙ
ТИЖДЕНЬ

ВИКОНАВЕЦЬ/АЛЬБОМ

КІЛЬКІСТЬ
ТИЖНІВ

У ЧАРТІ

1	1	NO DOUBT / TRAGIC KINGDOM	52
2	2	CELINE DION / FALLING INTO YOU	42
3	4	BUSH / RAZORBLADE SUITCASE	6
4	5	SOUNDTRACK / ROMEO & JULIET	9
5	3	SOUNDTRACK / THE PREACHER'S WIFE	5
6	7	SOUNDTRACK / SPACE JAM	7
7	6	TONY BRAXTON / SECRETS	28
8	8	LEANN RIMES / BLUE	25
9	11	ALANIS MORISSETTE / JAGGED LITTLE PILL	81
10	9	KENNY G / MOMENT	13
11	10	SOUNDTRACK / EVITA	7
12	14	DEANA CARTER / DID I SHAVE MY LEGS FOR THIS?	16
13	21	MAKAVELI / THE DON KILLUMINATI: THE 7-DAY THEORY	8
14	20	SNOOP DOGGY DOGG / THA DOGGFATHER	7
15	15	ALAN JACKSON / EVERYTHING I LOVE	9
16	17	KEITH SWEAT / KEITH SWEAT	27
17	16	COUNTING CROWS / RECOVERING THE SATELLITES	11
18	29	311 / 311	35
19	28	BLACKSTREET / ANOTHER LEVEL	16
20	18	JOCK JAMS / VOLUME 2	19

Joni Mitchell

Ліве нарешті закінчили запис довгоочікуваного нового альбому. Попередній їхній альбом став багаторазово платиновим. Завдяки "Throwing Copper" 94 року про Live стали говорити з повагою. Новий же альбом, що записувався на Ямайці та в Пенсільванії - рідному штаті групи - очікується у лютому, але вже у грудні з'явиться новий сингл "Lakinis Juice". Лідер групи - Ед Ковальчик написав цю пісню під впливом книжки Д. Кемпбелла "Mythic Image", яку присвячено індійській міфології.

Невеликий ювілейчик відсвяткував Зал Рок-н-Рольної Слави та Музей. Рік тому відомий Вуді Гатрі відкрив у Клівленді такий заклад. Свято тривало 10 днів. За цей термін встигло виступити безліч музикантів від Брюса Спрінгстіна до Soul

Asylum. У травні 97 тут передбачається запровадити заходи по нагородженню чергових лауреатів Залу Рок-н-Рольної Слави. До речі, у наступному році в "лептон легенд" буде прираховано Jackson 5, Joni Mitchell, Crosby Stills Nash & Young та Buffalo Springfield а також Махалію Джексона навздогін.

Нарешті Stone Temple Pilots рушили у турне. Затримка була знову ж таки пов'язана з наркотичним минулим вокаліста Скотта Нейланда. Але скандали все ще поряд з групою. Порнографічний часопис Hustler погрожує надрукувати світлина, на яких ніби-то Кортні Лав - солістка Hole - та Нейланд займаються коханням. На сигнальній світлинці зображені Скотт Нейланд та Кортні, які імітують (при чому зовсім зрозуміло, що це "стоб") оральний секс. Адвокати обох виконавців запропонували ні в якому разі не реагувати на провокацію.

Ніко - так називається останній сингл чудової групи Blind Melon. Цей реліз присвячено доньці покійного соліста групи Шеннона Хуна, який минулого року загинув від передозу. Решта музикантів групи все ще не втрачає надію знайти нового соліста, але таку назву вирішено зберігти за ім'ям Шеннона Хуна.

Беззмінний драмер Вон Jovi Тіко Торрес у листопаді взяв шлюб з однією з найвідоміших топ моделей світу Евою Херцеговою, словачкою за походженням. Лишаємо цей факт без коментарів, але жінка на 15 см вище за свого чоловіка.

Ударник MEGADETH Nick Menza спростував чутки щодо його наміру покинути цю групу. Ніка запідозрили у "зраді" в зв'язку з його роботою у проєкті SOMA, до складу якого входять також Tony Oros (вокал), John Goodwin (гітара) та Darwin Ballard (бас). Група грає класичний прогресивний метал, що нагадує раніш MEGADETH. На пряме запитання, чи справді він покидає групу, Menza відповів: "Я і не подумаю цього робити, поки вони самі мене не попросять". Ну а поки що MEGADETH-івці відпочивають та готують матеріал до нового альбому, запис якого почнеться взимку наступного року.

Басист GUNS'N'ROSES Duff McKagan повідомив, що новий альбом групи можливо вийде ще до кінця цього року. Незважаючи на чвари та побічні проєкти, музиканти все ж таки зібрались у студії і провели декілька тижнів за записом нового матеріалу. McKagan не повідомив, яким буде новий диск, але з задоволенням зазначив, що все ж таки "лед тронулся", бо, незважаючи на безліч перепон, щось має робитись, і процес нарешті пішов...

Групу SLAYER, можливо, буде притягнуто до суду в зв'язку із вбивством у Лос Анжелесі 15-річної Elyse Maie Pahler. Батьки дівчини звинувачують SLAYER у впливі їх "музики та сатаніських текстів" на трьох юнаків (15-17 років), які сформували death metal групу HATRED та, взявши за взірця SLAYER і вирішивши принести у жертву незайману дівчину, спочатку зґвалтували Elyse, а потім замордували до смерті. У разі визнання хлопців психічно нормальними та повнолітними їм загрожує смертельна кара. Це може потягти за собою деякі неприємності і для SLAYER, хоча свого часу подібні звинувачення вже висувались проти Ozzy Osbourne та Judas Priest, які аналогічні процеси виграли.

Басист групи CATHEDRAL Leo Smeє та вокаліст Lee Dorian були затримані колумбійським правоохоронцями під час їх південноамериканського турне. Полісмени "щось" запідозрили у "рекреаційних цигарках" музикантів. Але від офіційного звинувачення у "зберіганні наркотиків" хлопці "відмазались" своїми фотоапаратами та 250-а баксами. До того ж вони ще й конфіскували наші "ліки"! - поскаржився вже вдома роздратований Dorian.

Розчаровані слабким продажем свого другого альбому "King" (1995) учасники 4AD-групи BELLY дружно вирішили піти кожний своїм шляхом. Лідер-вокаліст Tanya Donelly (ex-Throwing Muses) вже записала разом з колишнім учасником PIXIES, David Lowery понад дюжину нових пісень і планує випустити навесні 1997 року сольний альбом.

Аот група Throwing Muses, лідером якої є зведена сестра Тані Kristin Hersh, вимушена була відкласти свої промоційні гастролі альбому "Limbo" в зв'язку з проблемами пов'язаними з вагітністю Kristin. Як повідомив представник групи, цитуємо: "Напруга під час виконання пісень вимусила її піти повірити, що воно має починати пологи, що на даному етапі вагітності було б занадто передчасним як для матері, так і для дитини".

Дavid Byrne подав у суд на своїх колишніх колег по групі TALKING HEADS (Tina Weymouth, Chris Frantz та Jerry Harrison) з метою перешкодити виходу їх альбому "No Talking Just Head", у записі якого брали участь також Shaun Ryder (ex-Happy Mondays), Michael Hutchence (INXS) та Debbie Harry (Blondie). Він також проти того, щоб нова формація називалася THE HEADS, бо, на його думку, це може принизити значення творчого надбання TALKING HEADS.

Журналісти - народ амбіцюзний. Вони з легкістю назвали минулорічний альбом Брайена Іно "Passengers", в якому брали участь Боно та Едж повноцінним новим альбомом U-2. Таким же чином можна було б і саундтрек решти учасників групи - Клейтона та Маллена - до фільму "The Mission: Impossible" теж назвали новою роботою U-2. А насправді наступний альбом видатних ірландських рокерів очікується лише на початку 97 року. Зараз же вони у рідній дублінській студії записали вже понад 30 нових композицій. У грудні за Island Rec вийде перший сингл з нового альбому. Відомо також, що Брайен Іно відмовився від співпраці з U-2. Останній його проєкт саундтреку до неіснуючих фільмів "Passengers" непогано продався, але погодьтесь в цій роботі більше все ж таки від "Music for Airports" (альбом Б. Іно), ніж від "Zoogora" (останній альбом U-2). Продюсувати нову працю U-2 взявся продюсер їхнього альбому "Achtung Baby" Флуд (Flood), відомий також за спільними роботами з Nine Inch Nails та Smashing Pumpkins. Допомогати йому будуть Нелі Хупер та DJ Howie B.

Нещодавно в одній київській музичній газеті промайнула помилкова інформація: "З групи Primus пішов басист Тім Александер". Насправді ж, ім'я лідера Primus, басиста й вокаліста - Лес Клейпула. А Александер - драмер тріо. Повідомлення це, мабуть, пов'язано з тим, що цей цікавий майстер гри на бас-гітарі, кращий басист 95 року за рейтингом часопису "Bass", записав "проєкт на стороні" Les Claypool & the Holy Mackerel під

PRIMUS

назвою "Highball with Devil". Primus вдало закінчили турне після виходу альбому 95 "Tales from the Punchbowl", і зараз музику по-різному проводять вільний час перед записом наступного альбому, який планується на початок 97-го. Альбом Клейпула не дуже відрізняється від стилістики Primus. Хіба що він більше джазовий і менше фузовий. Лес записав практично всі партії драмера і деякі гітарні. Центральною композицією альбому можна вважати "The Awakening", в якій звучать лише ударні та бас-гітара.

Lee Dorian

Джа – живий!

Хто дивився фільм Квентіна Тарантіно "Reservoir Dogs" ("Скажені собаки"), той знає, про що йдеться у пісні Мадонни "Like a Virgin" ("Наче Незаймана"). Хто прочитав цю статтю, буде мати уяву, про що співає Боб Марлі. До речі, сам Марлі так говорив про свою творчість: "Якщо хтось любить мою музику, то це не означає, що він любить мою музику, це означає, що він просто любить хорошу музику, позитивні вібрації. Тож не я все вигадую, Джа надихає мене." "Натуральна мистика літає у повітрі, якщо будеш слухати уважно, ти почуєш."

У 1963 році володар декількох барів та магазинів грамзапису Леслі Конг продюсував вихід маленької платівки з піснею нікому невідомого тоді 17-річного Роберта Нести Марлі. Неста підписав папери, в яких значилося, що він передає усі права на пісню містеру Конгу, і отримав за це два винилових диски із своєю піснею та 20 фунтів (40\$). Він був задоволений, бо то були величезні гроші для хлопчика із Кінгстонських трущоб. До того ж, у нього були платівки, де був його голос! Жаль тільки, він не знав жодної душі, у кого був би фонограф. Протягом двох наступних тижнів майже усі гроші, які він заробив у майстерні по ремонту велосипедів, він витратив у барі, опускаючи шестипенсові монети у патефон автомат, щоб натиснути на кнопку, біля якої було написано "JUDGE NOT, BY BOB MORLEY". І дарма, що Леслі Конг з помилкою написав його прзвище на диску. То ж була його мелодія! А пісня називалася "Judge Not" ("Не засуджуй").

Не засуджуй./Спочатку подивись на себе./Не засуджуй./Перш, ніж себе не засудив./Дорога життя каменіста./І ти можеш спіткнути теж./У той самий час, коли ти судиш про мене./Хтось інший засуджує тебе.

Врешті-решт, володар бару почав скаржитися на "головний біль, що з'являється через ту свистячу мелодію". Він вилучив диск з апарату і сказав Марлі більш ніколи не з'являтися там.

Згодом троє друзів, Неста Марлі (Боб Марлі), Пітер Макінтош (Пітер Тош) і Банні Вайлер, створили свою музичну групу "The Wailers" ("Ті, що здригаються галас"). Це було десь у 1962-63 роках. Хлопці жили у Тренч Тауні (найбільший район Кінгстону, трущоби) і не мали навіть своїх власних гітар, грали на старовинних акустичних інструментах у місцевій церкві. Неравовий Пітер пішов до попа та умовив його позичити йому одну з гітар на довгий строк. Він перефарбував її, відшліфував, а потім працював на випадкових роботах, щоб здобути гроші на новий комплект струн. Через багато років в інтерв'ю MTV Пітер Тош скаже: "Першою піснею, яку ми записали разом, була "Simmer Down". То був хіт. Пісня "Simmer Down" ("Охолонь" або "Не кип'яйся") закликала молодих ямайських вуличних хуліганів припинити міжусобиці війни, які набули на той час розмірів епідемії. Ямайська преса писала тоді: "Не жаль, "Simmer Down", "Rude Boy" ("Крутий") та "Jail House" ("Тюрма") сприймаються вуличними покійськими у перекрученому значенні і стають для них майже гімнами".

А тепер продовження інтерв'ю, яке взяв у Боба Марлі Невіл Віллуолбі на Ямаїці у 1973 році. Початок дивись у журналі "Галас" № 3.

Невіл. Тепер ти знаєш, ти маєш свою віру, правильно? Ти маєш свої переконання. Чи не дратують тебе люди, які не розуміють, про що ти говориш? Чи не буває тобі від цього погано?

Боб. Мені жаль тих людей, які не розуміють, про що ми говоримо, бо вони переживають великі страждання в той час, коли вони могли б їх не мати. Мені жаль тих людей, які не знають Його. Бо, як сказано, "люди будуть шукати смерті і не знайдуть її". У Судний День. А тепер ці дні і є судними днями. Розумієш, тільки найгірші з гідних врятовуються. І так воно все й діється.

Невіл. Скажи мені тепер. Як ти себе почуваєш як житель Ямайки?

Боб. Житель Ямайки? Послухай, як це діється зараз, Невіл. Житель Ямайки? Я не розглядаю себе як жителя Ямайки. Я розглядаю себе як Раста, що живе як Раста! Та ж Ямаїка є Ямаїка. Африка є Африка. А я, друже, Раста!

Невіл. Ага. Ти не маєш ніяких меж.

Боб. Мої межі. Тепер. Ну, гаразд, я маю знайти місце на Землі, де я повинен жити. І я знаю, що я хочу жити біля мого Отця і мій. Отець живе в Ефіопії. Тож я повинен жити там, де є мій Отець.

Невіл. Буквально? Інакше кажучи, буквально ти сподіваєшся жити в Ефіопії, колись-то?

Боб. Я не сподіваюся. Ми рухаємось. Ближче й ближче! Як 1973 рухається ближче до 1974, ІАН сказав перш, ніж одне Моє слово мине, Небо й Земля завалиться. Розумієш? І Він сказав, що пішов приготувати мені місце. Де Він, там і я буду теж!

Невіл. Боб, послухай, кожного дня в наш час можна прочитати про голод в Ефіопії. Що ти скажеш на це тепер?

Боб. Чудово! Я говорю, чудово. Якщо ти не знаєш Бога, ти будеш страждати і помреш! Нема Бога – нема й Обранця, незалежно від того, де ти є на Землі. Якщо ти знаходишся в Ефіопії, в Його палаці і ти не знаєш, що Він є Всемогутній, ти страждаєш. Якби Бог не обрав мене, я зараз міг би так само страждати і помирати, але я знаю ІАН.

Невіл. Тепер є "БОБ МАРЛІ ТА ВЕЙЛЕРЗ", ти написав так багато матеріалу для цієї групи. Ви так багато зробили разом. Чи відчуваєш ти себе відданим цій групі?

Боб. Гаразд, так! Ця група є "ВЕЙЛЕРЗ". Так, з якихось причин говорять "БОБ МАРЛІ ТА ВЕЙЛЕРЗ". Я ніколи не наказував нікому так говорити. Ніколи. Але можливо, на те є якісь причини, оскільки вони це роблять. Так, чоловіче, я належу до "ВЕЙЛЕРЗ". Просто так воно є. Зараз збираюсь грати музику і буду просто грати музику до того. До того часу, як трапиться те, що трапиться. Тому що я не планую життя, бо, коли людина планує, ІАН руйнує.

Невіл. Гаразд, але щодо пісень. Ти пишеш багато музики. Різні люди пишуть музику по-різному. Деякі сидять, пишуть слова, а потім пишуть музику до них. Деякі пишуть музику, а потім пишуть слова до неї. А чи маєш ти якийсь спосіб, і який саме, якщо він є?

Боб. Гаразд, то зростає разом. Слова до нової пісні з'являються в той самий час, коли я вперше граю на гітарі мелодію до цієї пісні. І хоч я й можу написати пісню без гітари, але все це, дійсно, зростає разом. Мені справді подобається бути з моєю гітарою. І, знаєш, іноді здається, що я міг би одночасно написати цілу купу мелодій. Але я вибираю одну і записую її. Людина може одночасно думати про багато речей. Ну ти знаєш, про що я.

Невіл. Так, я розумію. Послухай, я знаю, що ти мав близькі стосунки із Джонні Нешом, який записав чимало твоїх мелодій. І я чув, як люди кажуть, "хлопче, мені цікаво, чи Джонні Неш хоч коли-небудь поведилося з нашими ямаїцями справедливо?" А яка саме складається ситуація? Ти можеш говорити, бо ми досить вільні на цій програмі.

Боб. Гаразд. Вони колись дали мені якісь гроші і хотіли, щоб я підписав з ними якусь угоду. Коли я згадую про це. Ха-ха. Ти знаєш. Ха! Ну, я дійсно не хочу казати нічого поганого про них, але мені нічого сказати і гарного.

Невіл. Що ти думаєш про те, що американці беруть реггі-музику та роблять великі гроші з того? Як Джонні Неш, Пол Саймон та інші. Що ти про це думаєш?

Боб. Так, вони щось роблять. А ті люди, що навколо тебе – вони ніби-то чекають, доки ми повмираємо з голоду. Бо ті люди, що навколо тебе – дуже злі люди. Зараз, Невіл, ти дуже розгнівав мене отими речами.

Невіл. Я розумію.

Боб. Подивись, як багато гарних музикантів на Ямаїці. Ну чому б кому-небудь із місцевих не сказати просто "Гаразд, давайте зробимо гарний запис ваших пісень, а потім зробимо що-небудь із того." Чому б не розворушити людей, не записати на студії 15 мелодій за 3 години. І той, хто так зробить, витратить 15000 \$ (Ямайських), а після продажу отримає мільйон. То ж він нічого не втрачає! Вони чекають, поки Джонні Неш і такі, як він, почнуть робити з цього гроші. А зараз багато таких з'являється. Вони навряд чи хочуть, щоб ми теж мали якісь гроші. Тож, я думаю, нам потрібно мати свою студію і таке інше. Щоб ми намагаємось здобути прямо зараз – це нашу власну студію. Тому що, якщо ми бажаємо цього, ІАН зробить так, щоб ми це мали.

Невіл. Ти бажав мати студію?

Боб. Так! Тому що ми хочемо робити музику. Є багато речей навколо, багато чого, кривь що нам треба буде прорватися. Хоча б кривь от "класи".

Невіл. Ти вже кілька разів згадував "класи". Середній клас і таке інше.

Боб. Так. Я дійшов висновку, що вони дійсно поділяють нас на класи. Так, це правда. Вони намагаються розділити нас на класи, але я не можу із цим погодитися. Тому що в цьому є злоність. Ніхто не може ділити людей.

Невіл. Чи є в тебе хоч крапля надії щодо цієї країни, Ямайки?

Боб. Так. Ямаїка – це маленьке, привабливе, чудове місце. Я дійсно люблю Ямаїку, тому що я пройшов багато кам'янистих земель у Ямаїці і багато пагорбів. Але я вважаю ми потребуємо спрямування. Не інструкцій, що йдуть звідкись, ми самі маємо визначитись щодо нашої країни. Що трапилось з землею? Я маю на увазі, що нам потрібно обробляти землю, вирощувати щось. І ця справа не закликати до рабовласництва, вона закликати до усвідомлення.

Невіл. Гаразд, ти, принаймні, зробив перший крок у цьому напрямку, бо ти кажеш, що ти землероб.

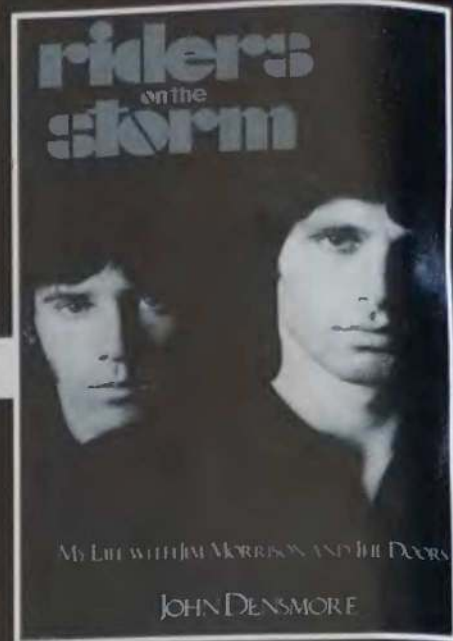
Боб. Я, чоловіче, землероб із самого початку. Невіл. О'кей. Боб Марлі, дуже приємно було говорити з тобою.

І на завершення приведу ще один уривок із книги Стефана Дейкса "Боб Марлі". Це було після концерту 21 липня 1978 року. Боб і Пітер Тош зайшли за кулиси, і раптом Боб різко підвів свою руку. Коли Пітер помітив це, Боб сказав: "Хлопче, сам Папа відчув це." Через два тижні Папа Павло VI помер у Римі. А через шість тижнів після цього його послідовник, Папа Іоан Павло I, помер також. "Вейлерз" вирішили, що то був справжній знак від ІАН про те, що основи Бабілону почали розлагоджуватися."

ДЖОН ДЕНСМОР

DOORS

ВЕРШНИКИ

БУРІ

3 розділу

"Абсолютно живий"

Ще мав бути наш перший справді великий концерт у Нью-Йорку. Джон Бонафеште, наш менеджер, казав про нашу кар'єру, що це велика хвиля, ладна розбитися щомиті. "Кінець завжди поруч" з нашим співаком - отже і з нами.

Оскільки залежність Джима від алкоголю ставала дедалі сильнішою, Сол запровадив таку ідею: хай Еш (наш другий менеджер) напередодні концерту піде у бар разом з Джимом: напоїть його там, скільки той зможе випити. Хай хоч заліється. Зате наступного дня Джиму буде занадто. Тоді ввечері, на концерті, він буде у гарній формі. Ото концепція! Ми вже були ладні випробувати все, що завгодно...

Увесь вечір я кружляв містом, намагаючись заспокоїтись. Назавтра мав відбутися наш найбільший і, мабуть, найважливіший концерт. Я машинально рахував номери вулиць, щоб не заблукати (ми мешкали у Мангер Віндзор Готелі на Шостій авеню) і молив Бога дарувати Джиму тверезість.

Зранку я застав Роббі у готельній кав'ярні. "Джим дзвонив мені о четвертій ночі!" — сказав він, сьорбаючи апельсиновий джус. "І знаєш, що він

сказав? Ясно, я був напівсонний, раптом цей траханий голос і він каже: Це дзвонить Бог, ми вирішили викинути тебе геть із Всесвіту!"

"Чорти забирай!"

"Так... Будемо сподіватись, він очуняє до вечора".

"Це ти, Рей?" — спитав я, почувши, як хтось тупає вниз по сходах.

"Угу." — відповів він своїм утробним басом. Міг і не відповідати, я вже побачив на сходах його великі білі черевики. Ми сиділи у роздягальні під ареною Медісон Сквер Гаден, двадцятип'ятитисячної зали, збудованої спеціально для проведення великих боксерських боїв.

"Що, срачка напала, як завжди? — пожартував я. "Угу," — Рей розсміявся. Ми чули, як угорі натовп почав гупати ногами у підлогу.

"Бум-бум-БУМ-БУМ... Doors-Doors-DOORS... Джим-ДЖИМ-ДЖИМ!"

"Час іти," — Рей і я промовили це в один голос.

Джим, здавалося, мав чорний настрій. Був такий делікатний момент рівноваги у його самопочутті — трохи напідпитку, але не дуже. Я трохи заспокоївся. Хоча я завжди казав: "Якщо ви не дуже нервуете, то, мабуть, не дуже і ризикуєте."

Ми вийшли на середину боксерського рингу і двадцять п'ять тисяч чоловік зустріли нас найгучнішим галасом, який я колись чув. Як довго це триватиме? Причому сцена ще залишалася темною. Оскільки завіси не було, ми йшли на вогники апаратури і вмикалися в темряві — і вони вже наче показилися!

Рей запалив сандалову паличку і поклав її на орган — ідея, запозичена нами з індійської музики. Це перетворилося на ритуал - сигнал, що ми залишаємо зовнішній світ, і цей аромат вводив нас у колективний настрій до гри.

Я почав вибивати ритм "Break On

Through" у темряві, за кілька тактів вступили Рей і Роббі, і вогні спалахнули. Поєднання могутнього електричного звуку, примітивних барабанів і зливи світла було вражаючим. Електрична поява Христа або Антихриста, хто як вважає.

А далі виник голос у стані тотальної війни, наче хвиля лави, що пропалює все, пробиваючись наскрізь...

Ми увійшли у цей стан, стан цієї пісні - аж до її вулканічного фіналу.

"Back Door Man" була наступною, без паузи, не даючи аудиторії перевести подих. Гітара почала, потім Джим закричав, змушуючи кров холонути в жилах. Ніхто не міг скрикнути так, як Джим.

Потім — "Wiskey Bar", як зміна швидкості. Наш світлоінженер Чіп Мони запрограмував освітлення окремо для кожної пісні. У "Wiskey Bar" Чіп занурював групу у блакитне світло, в той же час запалюючи над Джимом жовте гасло.

Ми зішлись посеред сцени і засперечалися, яку річ грати наступною. Харві Брукс, наш басист, склався навпіл від сміху, дивлячись, як аудиторія реагує на наш непрофесіоналізм. Їм це подобалося!

"Ви, хлопці, можете хоч срати посеред сцени — вони і це схвалять!" — шепотів Харві мені у вухо, — "Неймовірно!"

Звичайно, я не бажав дати волі напрузі, але у цей момент на публіку діяло все, що б ми не робили на сцені.

Джим, як звичайно, бажав грати "Little Red Rooster"; Роббі було однаково, ми з Реем бажали грати щось своє. Врешті-решт погодилися на "Unknown Soldier". Сцена страти у середній частині пісні була жахаючою. Я почав відбивати військовий марш, під який Джим вигукував "Hup-two-three-four". Роббі підніс гітару до динаміка, дав повну гучність і пролунав звук, схожий на арену повітряної небезпеки.

"COMPANNYYY HALL!! Preessenntt ARMS".

Роббі націлів гітару на Джима, наче рушницю; Рей підняв стиснутий кулак і щосили тріснув по клавішах — наче залп з гвинтівок вилетів у зал.

Це була звичайна рутинна, але я вже казав, Джим цього вечора був сконцентрований. Коли "постріл" поцілів у нього, він рухнувся на підлогу, як ніколи раніше. Я скочив зі свого сидіння і перекинувся через барабани, щоб підвинути його вниз. Він не рухався. Може, він вдарився головою об кут платформи для ударних, або об якусь з гітарних педаль Роббі? Здавалося, він знепритомнів, весь обплутаний мікрофонним шнуром, щойно народжене дитя. У пуповині. Паніка тривала, доки, нарешті, через кілька безкінечних секунд, він почав рухати ногою. Шаман повертався з того боку буття. І раптом — з нікуди, з тиші, донеслися уривчасті слова: "make a grave for the unknown soldier, negled in you hollow shoulder". Джим утримав мікрофон біля губ. Я швидко всівся і почав грати акомпанемент, відзвонюючи на тарілках. Ми завершили пісню, як звичайно, Джим скочив на ноги і завершив війну — постично. Я подумав про себе — пісня дійсно переросла у міні-п'єсу. Публіка так зніяковіла, що не знала, чи то мовчати, чи то аплодувати. Мені сподобалась реакція.

Настав час нашого гімну, "Light My Fire". Як завжди, пробиваючий бій барабанів, органний риф підняв увесь зал на ноги. Ми грали цей номер, мабуть, вже тисячу разів, але я завжди чекав цього моменту. Соло-секція всередині дозволяла довгі інструментальні імпровізації, які були новинами кожного разу. З імпровізацією існувала небезпека. Ми використовували акорди, схожі на "My Favorite Things", тільки розтягнуті і перекладені на ритм-енд-блюз.

Джас.

Я радів змаганням між Реєм та Роббі у їхніх соло. А потім Рей і я зливалися у ритмі, наче п'єдестал; Роббі злітав нагору і ми ставали єдиним цілим. Як тоді, у Медсоні.

Коли таке вдається, вам хочеться, щоб це тривало вічність. Не переходити до іншої частини чи заміни акордів; просто залишатися тут разом і мчати...

Потому минуло двадцять років, я об'їхав увесь світ, двічі був одружений — але це і досі один з тих моментів, за яким я сумую найбільше.

Часом Джиму доводилося "зависати" хвилин на п'ятнадцять, очікуючи, доки

...І Джим відчув, що душа старого індіанця, який помирав обіч дороги, увійшла в нього. Увійшла віра, якщо це було насправді.

ми скінчимо. Він любив грати на своєму бубні, або танцювати, як індіанець. Він підіймав одну ногу і стрибав, наче навколо вогнища. Це не була імітація. Інколи він так "відлітав" кудись у своєму русі, що я отримував натхнення, спостерігаючи за ним. Я бив сильніше, коли Джим, Рей, Роббі були "у цьому". Ми наче вросли по коліна у ґрунт.

Ці моменти змусили мене повірити в історію з дитинства, яку Джим розповідав про себе. Ніби-то душа індіанського шамана оволоділа ним колись у пустелі. Він казав, що у чотирирічному віці їхав з батьками через Нью-Мексико і вони перестріли серйозну аварію на трасі, де розбилася вантажівка з індіанцями. І Джим відчув, що душа старого індіанця, який помирав збоку дороги, увійшла в нього. Увійшла віра, якщо це було насправді.

У такі моменти здавалося, що Джим — наша маріонетка і ми можемо спрямувати його своєю музикою куди завгодно. Мабуть, він відчував, що робить те ж саме і з нами. Він знав, що музика може гіпнозувати і віддавався гіпнозу цілком.

Він розкрився так повно того вечора, тому що ми доторкнулись до якогось внутрішнього джерела його натури. Ми були введені у ритуал. Контроль зник, доки тривала дія, тріс Аполонів врівноважували одного могутнього Діонісія.

Останній куплет та приспів "Light My Fire" звичайно лунали дуже голосно, і ще гучніше — інструментальна хода, приголомшуючи публіку. Але як вони любили цю пісню!

Я мусив зробити глибокий вдих і зібрати всі сили, щоб грати останній номер. Нічого дивного. "The End" був мандрівкою Джима у біль і смерть.

... Твоє інтерв'ю з Ліззі Джеймс, яке ніколи не було опубліковано, воно таке блискуче, Джим. На жаль, я ніколи не читав його, доки ти був живий, воно б

вказало мені, які думки стояли за твоїми рядками: "Біль призначений будити нас. Люди намагаються сховати свій біль. Але вони неправі. Біль треба слухати, як радіо. Ви відчуваєте свою силу, досліджуючи біль. Біль - це почуття. Ваші почуття - це частина вас. Вашої особистої реальності. Якщо ви соромитесь і приховуєте їх, тоді ви дозволяєте суспільству руйнувати вашу реальність. Ви маєте відстоювати право відчувати вашу біль. Але люди бояться смерті. Навіть більше, ніж болю. Це дивно, що вони бояться смерті. Життя ранить сильніше, ніж смерть. Коли приходить смерть, біль закінчується. Я здогадуюсь, що смерть - це друг.

От і кінець, любий друже
От і кінець, мій єдиний друг, кінець
Боляче відпускати тебе
Але ти ніколи не підеш разом зі мною
Кінець посмішкам і солодкій брехні
Кінець ночам, коли ми торкалися смерті
От і кінець."

...Технічно, "The End" не був складений для мене, крім фіналу, але емоційна концентрація створена. Весь час віддавати себе цілком. Пам'ятаєш, як багато разів публіка приєднувалась до нас, віддаючись гіпнотичній гітарі Роббі і вирушаючи у мандри? Я завжди дивувався, яким чутливим ставав натовп за ті десять хвилин сюрреалістичної поезії, яку ти читав.

Я гадаю, записані версії не можуть передати того, що траплялося у деякі вечори.

Як жаль, у запису немає вступу, який ми робили разом з Роббі.

... Пам'ятаєш, як він зменшував звук на гітарі, брав кілька швидких акордів фламенко, потім раптом грав гарно, з фантастичним ефектом. І як я супроводжував його, граючи на тарілках і бас-барабані. Ми оволодівали увагою, але всі вже знали тему з платівки і дали Роббі брав ті високі, крихкі ноти за межою струн, від яких волосся рухалося у нас - і у публіки теж.

Ти читав:

"Верхи на змій, верхи на змій
До озера, древнього озера
Змій довгий, завдовжки сім миль
Верхи на змій, він древній
І його шкіра холодна".

Я заповнював паузи, натискаючи між тим на барабан і примушуючи його "розмовляти", як у поганських Африканських племен.

Пам'ятаєш, того вечора у Медісон Сквер Гарден, коли ти ввів кілька нових рядків і зупинив машину! "Я маю зійти тут!"

Рей перестав грати! І раптом почав натискати клавіші, мов швидко, внутрішні стони: "Ухм-ухм-ухм-ухм-ухм"

Я миттєво почав те ж саме: "блам-блам-блам" — і ми зупинили машину, авжеж! Це були поезія і музика, які з'єдналися у своєму правічному корінні. Живцем! Ніякої концепції, структури, правічний стогін. Коли ми відчули, що все закінчилося, ми знову увійшли в ритм. Господи, це було радісно.

Далі — повтор і фінал. Я завжди відчував холод у спині, коли ти гупав чоботом по сцені, вигукуючи: "Вбивця прокинувся перед світанком. Він взув черевики". Метод діяв! Мені подобалося, як ти запліщував очі у цей момент: "Тобто — так, сину, я хочу вбити тебе." Характери масок древньогрецьких традицій оживали. Коли Френсіс Копола, тепер славнозвісний режисер — ти маєш пам'ятати його по кіношколі — використав пісню для свого кінофільму "Апокаліпсис зараз", він зробив гучніше рядки "Fuck your Mama, all night long, fuck, fuck, fuck", частину, яку ми мали скасувати, приховувати у нашому першому альбомі через міркування пристойності.

Мені звичайно подобалося затягувати повтор місця про вбивцю, наскільки можливо, примушуючи всіх сповільнювати темп. А потім — органічна хода, як тоді, у Медісон, а потім ти співав останні рядки так ніжно, як завжди.

Здавалося надзвичайно приємним, коли публіка тихо залишала зал. Вони побували у мандрах і нічого більше було ані дати, ані взяти. Взаємна сатисфакція. Всі присутні відчували просвітлення — охоронці також. Таке шоу. Чистий релігійний досвід. Набагато краще, ніж у церкві. Майже так само гарно, як секс. Краще! Злиття з двадцятьма тисячами людей.

Джим, ти був великим того вечора. Коли ти був, хлопча, коли ти був.

...Я бажав би, щоб так тривало завжди. Але все почало вислизати...

Антон Яковина

Він носив платтячко, але
матусі його любили. Дітки
— теж. Це — плюс
ангелоподібний голос
зробило його найбільшою
поп-зіркою Британії. Потім
він відкрито визнав свою
гомосексуальність, тріскав
наркотики і, взагалі,
гарненько лажався. Зараз
він слідує Крішні, висуває
заперечення і пише
нескромні автобіографії.
Що примушує Енді
Дарлінга запитати...

уди його
нехай,
КИМ
вважає
себе Бой
Джордж?

Т

рошки мордатий Бой Джордж, зітхнувши, дивиться на свої непроглядно темні, вкриті синім лаком нігті, і спростовує думку, що його помітили, коли він танцював

по Оксфорд Стріт в оранжевому вбранні, зі смугою на обличчі, грав на дзвіночках та співав "Харі-Харі" чи щось таке.

— Ні, ні, ні. Я знаю, що ти думаєш. Ти думаєш, крішнаїти — це щось безкомпромісне. Це не так. Ти також думаєш, це класичний вчинок, який має зробити поп-зірка.

Дійсно, так я і думаю.

— Що ж, я незручно почувую себе серед розмаїття уявлень Крішні, особливо щодо їх поглядів на гомосексуалізм.

Погляд Крішні в тому, що недозволений секс, гомо- чи нормальний, є певного роду хибна якість, і... ну гаразд, я дуже хтива особа.

А як можна бути "дуже" хтивим?

— Ну, я вельми багато мастурбую. Не кожного дня. Інколи минають тижні, і я не думаю про це, а бувають часи, коли я постійно провокую дорожні аварії, тому що пильно дивлюся на людей на вулиці. Мені притаманний певного роду культ чоловічої форми...

Все це базікання про Крішну трошки поверхово, так?

— Ні, у вас завжди є вибір у тому, як дивитися на речі. Безумовно, деякі поведені люди стають в позу, але я просто не зважаю на те, як зі мною поводяться, і здебільшого, люди, віддані Крішні — добрі люди. Я добре зійшовся з групою у Ромфорді, ха-ха-ха. У нас бувають свята, і я щиро беру в них участь. Спочатку почувався трошки по-дурному, але потім дуже класно. Джордж Річардсон, який був ударником у The Rubettes, дуже втягнувся. Він відомий як Джаядева...

Вони сидять собі сиднем, співаючи "Давай, дитка, джазуй під програвач", як було у 1955?

— О-ха-ха! Він цілитель, співак, і він робить записи. Він велика особа. Послухай, я повністю усвідомлюю, що більшість поп-зірок живуть відповідно до цього шаблонного іміджу тих, хто стрибає вище голови. Людям не подобається проповідування, і мені також. Я вегетаріанець, так, але мій друг Майкл їсть м'ясо. Це справді не проблема. Я люблю його — незалежно від того, що він кладе собі в рот, хі-хі! Це не має значення. Доки він кладе у свій рід м'ясо, це не має значення.

Життя у Джорджа О'Дауда було дивне. Круте виховання в Південному Лондоні, що сягнуло апогею в потужному лупцюванні батьком, коли він приніс додому брудну картинку; вигнання зі школи в 15 років; нічні крадіжки з магазинів шляхом просовування зігнутої вишалки через поштові скриньки; скваттерівське життя і вибрані шмотки; комплектування свого гардеробу і поцуплення сумочок в легендарному Білі Клубі; поява в дуже пам'ятному кліпі Pika Уейкмена "He's So Straight He's A Weirdo" і викрадання костюмів; роман з Кірком Бренденом, блондином з Spear Of Destiny; спів з Bow Wow Wow під

псевдонімом Лейтенант Лаш; життя разом з солістом Sigue Sigue Sputnik Мартіном Девіллом і поцуплення грошей, які той тримав під паркетом; створення "Culture Club", який ледве не був названий "The Sex Gang Children" чи "Caravan Club", і врешті-решт перетворення на Королеву-Матір Попу, яка краще виїє чашку чаю, ніж утне щось страхотливе (за винятком, звичайно, його стосунків з ударником Джоном Моссом, якого одного разу фан-журнал обрав Найгарнісним Панком і чий дідусь представив чоботи на блискавці довічно вдячний Великобританії).

Ій-богу, вони робили свою справу, робили "Culture Club" з "Kharma, kharma, kharma, kharma, kharma chameleon" і іншими фаворитами. Їх навіть поздоровили в Палаті громад за "прорив" в Америку, але потім Бой "поїхав мозгом". Він вживав героїн із своїм добрим приятелем Мерілін, мав забагато бійок з Моссом, трівся таблоїдами, майже помер, до певної міри повернувся, і з тих пір робив всілякі всілякості, час від часу видаючи хітовий сингл, такий, як "The Crying Game" тощо. Вийшли новий іггіпопний альбом і автобіографія, "Take It Like A Man", яка могла б місяці годувати родину ікластих свинюків в бородавках.

— О, могло бути набагато гірше, особливо з Кірком і Йоном. Я розмовляв з Кірком більше року тому, він вивів мене із смуги і був справді дружним. Він сказав: "Так що буде у цій книзі, що, купа старої нісенітничі?" І я сказав: "Ні, купа старої правди, і не схоже було, щоб він особливо засмутився. Я маю на увазі... Я дійсно любив Кірка, він був чи не найбільшим коханням у моєму житті, і я не думаю, що йому за це соромно. Знаєш, ця пісня з "Theatre Of Hate", "Original Sin", це про мене. Ти це знаєш?"

Так...

"ORIGINAL, THEEE ORIGINAL... SH-INN!" — співає Бой Джордж низьким басом на гітлерюгендовий манер.

— Мабуть, Йон заспокоївся, бо думав, що могло бути набагато гірше...

Гірше, ніж "в одну хвилину ти можеш мати свого язика в чийсь дупі, а в наступну не можеш навіть спілкуватися"? Гірше, ніж "Карлик-

безчленник"?

— Так, звичайно могло бути набагато потворніше, набагато особистіше, але це не мало сенсу, бо це про мене, не про нього.

Гнусність була для Боя способом життя, чи не так? Сучасники завжди відчуватимуть, пробачте, грубий кінчик його язика.

— Я думаю, не буде помилкою сказати, що ніхто з нас не був дуже люб'язним, коли у когось іншого справи йшли добре. В цьому є трошки від британської хвороби...

Може й так, але Бой Джордж гнав полову у "The World" проти Martian Select.

— Так, я знаю, і думаю інколи, що це зайшло занадто далеко. З мого боку це були ревності, і іноді я ненавидив себе за витирання ніг об інших людей. Це виглядає так патетично. Ой, але часто це був такий сміх! Піт Бернс з "Dead Or Alive", так, я захоплювався ним роками, навіть не зустрічаючись з ним. Я чув все про нього — він був фігурою в Ліверпулі, я бачив його фотографії, і, гм, коли я нарешті зустрівся з ним, він підійшов і заверещав: "Ти обідрав мене, козел!" Він був одружений, ха-ха, але це скидалося на лесбійський шлюб, укладений в пеклі! Вона була крутіша за нього. Я думав, вона мене вдарить!

Бою завжди була потрібна аудиторія, був він на сцені чи вештався з Мерілін, чий теревеньки з хлопцями містили фрази типу "Хочете на парті?" Чи ніколи він не сідав спокійно, один, наприклад книжку почитати?

— Ой, не тоді, не тоді. Якесь біда завжди відбувалася, але... Мені завжди подобалося ходити в туалет. Ха-ха! Тобто, мені і зараз подобається. Я люблю туалети без щілин, знаєш, туалети без щілин під дверима чи стінами, де ти не чуєш, як хтось справляє потребу у сусідній кабінці. Я отримую певну викручену насолоду, коли йду в туалет, закриваю двері і розпочинаю "ммм!" Іноді, коли потрапляєш у ситуацію як в аеропорту, йдеш в туалет і прикладаєш всі зусилля, щоб не дуже шуміти, немає нічого гіршого, ніж почути, як хтось у одній з кабинок робить "пппппп!" Це, можливо, походить з часів, коли я був дитиною і у нас нарешті з'явився туалет з засувом.

Може, трошки більше роздумів верхи на унітазі запобігло б деяким з пізніших невдач. Як міг запобігти хтось, наказавши йому Облищити Понти.

— Ой ні. Боже, це було загальне твердження.

І це вивело його з рівноваги?

— Я не знаю... Не пам'ятаю. Я приймаю цю частину мене, і в цьому є певний розпач. Але ти маєш усвідомити: я знав, що все це було блискучим, але сміховинним, великим, але бросовим. Не схоже, щоб Принц це зрозумів. Я думаю, Принц "поїхав головою". Я просто вважаю, що він насправді жахливий. Він повністю одержимий собою. Коли у Мадонни в Лондоні було парті, там був хлопець, клубна химера на імення Трансформер. Він був вдянений у безумне творіння, схоже на великий вулик, і Принц сказав тамошнім амбалам зняти його, аби подивитися, чи немає там камери. Знаєш, є якісь межі...

Однак протягом існування "Culture Club" Бой навряд чи був, так би мовити, пацаном. Дійсно, слова "Тотальна П...а" були націлені точно на нього.

— Так, так. Десь ходить плівка, де я тягну в ліжку Мікі (Крейт, бас-гітарист). Це як The Troggs. Але я завжди це робив, і група завжди казала, що я не можу без них жити, тож... В певні моменти я досягаю стану повного

збентеження і думаю: О що ж за фак ти робиш? Сьогодні я можу відчувати себе винним. Я можу вибачитися. Але 10 років тому... знадобилися 6 місяці, щоб визнати, що я був неправий.

"Culture Club" сильно ризикував завдяки його стосункам з Моссом — відверто нормально орієнтованим чоловіком — чи це не так було? Коли він домагався нормально орієнтованого Кірка Брендона, чи здавалося йому, що всі чоловіки були там, просто щоб бути "навернутими"? І чи це вірно й досі?

— Конверсія! ТВН, To Be Had! Гм... не знаю. Я стаю старшим і відчуваю, що все, що насправді існує — це сексуальність, а все інше — слова. Тому що чоловіки закохуються один в одного, навіть нормальні чоловіки. Чоловіки захоплюються своїми друзями, просто сексуальний бік завжди відкидається, знаєш, завжди несвідомо.

Тож теоретично він міг би "це робити" і з жінками? Це був би вже не Бой Джордж.

— Гм, я думаю, справа скоріше в тому, що я лякаюсь; річ не в тому, що я не знаходжу їх привабливими. Я лякаюсь жінок... Я думаю, це справді глибоко і сильно. Я хочу сказати, мені подобаються жіночі груди, мені подобаються жіночі тіла, мені просто не подобаються вагіни. Я не збуджуюсь. Я думаю, справа в моєму народженні, в тій біді, яка відбувалася, коли моя матуся була вагітною, стосунки мами й тата і все таке інше. Десь два роки тому я був у жінки, можна сказати у певного роду спірітуаліста, але вона має справу і з психологією, лікар, і ми говорили про моє народження, що я про нього знав, а після цього я розмовляв з матусею, і вона сказала, що моє народження було дійсно швидким, 20 хвилин, навряд чи з будь-яким зусиллям. Це було як "Пуф!" І ця лікар висловила здогадку, що це було так, тому що я просто хотів вийти звідти. Я не хотів спричиняти нікому ніякого клопоту.

Однак і неслабий був клопіт, коли Наркотик Експресс прибув на О'Дауд Центральний. В одну хвилину він говорив пенсіонерам і дітям, які палко його любили, що наркотики — це витвір диявола; в іншу він був обдовбаний по вінця.

— У всього "Culture Club" було серйозне звикання до кокаїну, серйозне, знаєш, але все це було дуже таємничо, бо напочатку я не дав би їм палити косяки перед моїм носом. Вони всі вживали кокаїн, але я цього не усвідомлював. Іноді я дивувався, чому це Йон не міг збудитися...

Але дехто рекомендує кокаїн як засіб для "іншого"...

— Так, я вживав його сексуально.

Чи він насправді вставляв його у так зване "японське око"?

— Що, люди справді це роблять? Як би там не було, я тобі такого не казав, так пішов ти до бісової матері! "Culture Club" смакували свій кокаїн, а я завжди кричав і чогось вимагав, а їх реакцією було: "Відгребись, др..чила!" — за моєю спиною.

Ну і як був героїн?

— Уф, від нього справді цепеніш. Це дуже утробоподібний наркотик. Я його нюхав і палив, але ніколи не колов, тому що боявся передозувати і вмерти. Героїністи мають застекленілий вираз, на їх очах ніби плівка. Він робить тебе зацепеним і також примушує тебе почувати себе вищим за інших. Ти дивишся на людей зверху вниз —

"Ідіот, ти стільки втрачаєш!"

Було й таке, що його вага в певний момент спустилася до дев'яти стоунів.

— Скоріше до семи!

А як зараз?

— Господи, не питай. Ну є химерне фото з Нью-Йорку, де я виглядаю як факаний мішок з кістками. Жажливо. Це було першого разу, коли я вдягнув "Levi's!" Деякі з моїх друзів сказали: "Брррр!", а деякі сказали: "О, ти круто виглядаєш".

Його зальоти з Мерілін і різними дармоїдами з Нью-Йорку до Ямайки, до Лондону... — до казна-куди вони могли дістатися "високі як повітряні змії", влетіли йому в копійчку. Казали, що він упорався з 10 мільйонами фунтів.

— Ні, це повне перебільшення, що я не мав уявлення про свої витрати. Я пам'ятаю, як після Culture Club, після всієї наркотичної біди, я зустрівся з бухгалтерами і побачив, скільки я витратив...

Ну, тоді він справді знає.

— Я сміявся у відчай. Навіть в принципі мати такі гроші забавно.

А що про ці дні? Кури все ще не клюють? І будинок викупив повністю, чи не так?

— Так, я отримав багато грошей, але якщо порівняти їх з тими, що я мав у "Culture Club", і скільки я витратив... але я витрачав їх тільки на себе! "Do You Really Want To Hurt Me" шоттижня в компіляційних альбомах, тож гонорари надходять постійно.

Зараз він зліз з героїну, але кажуть, що наркоманлива особистість знайде собі щось інше, щоб заповнити бреш...

— Тобто махнути героїну на Кришну? Я визначено маю наркоманливу особистість. Можеш дивитися на це подібним чином, але є деякі згубні звички, кращі за інші, менш руйнівні. Я справді допитливий, я завжди допитуюся. Так, я дещо розгубився з "Culture Club". Кожний це робить, коли слава трапляється вперше.

Людина може також заглибитися у терапію і духовність.

— Іноді я відчуваю себе камерою, яка весь час за мною ж спостерігає. Так, я думаю, можна зайти надто далеко, але терапія — це найкраща річ, яку я будь-коли робив. Я вже рік нічого не роблю, але збираюсь пройти цей

річний курс, як тільки буде можливість, а мета — розібратися з усім темним лайном всередині себе.

Це терапія сам-на-сам, чи не так? Вона не є, в будь-якому разі...

— Групова терапія, так! Це групова терапія, і причина, що люди з неї сміються тому, що вони жажливо лякаються цього, і, можливо, вони ставлять на неї хрест як на тому, що роблять хіппі, і таким чином уникають необхідності мати з цим справу. Подумай про це, групова терапія — ідея ситуації з натовпом, звичайно, жажлива, починаючи зі школи. Тож насправді робити це — жорстоко. Легше цього не робити. Але більшість людей факано зламани. Зараз я знаю, що це щось зразок генерального прибирання, але я на це підтримую.

Чесноти "екстази" було вихвалено у "Everything Starts With AnE", синглі, який він випустив на своєму лейблі "Moge Protein" 1988 року. Він зараз так не вважає?

— Ну, "екстази" була формою терапії — для деяких людей — тому що вона давала їм відчуття, на що схоже добре себе почувати і бути спроможним говорити з іншими людьми. Вона була як алкоголь чи дурь, вона розслаблювала.

Звичайно, і безліч народу стало на неї молитися. А потім "підсіли". Тож "екстази" — гарна річ чи ні?

— На довгий строк погана. Небагато хто прийме один раз і більше ніколи. Але вона доводить, що люди дійсно хочуть увійти в контакт зі своїми емоціями, але у нормальному житті вони надто залякани. На духовному рівні дехто каже, що все, що ми намагаємось робити, пов'язане з єдиним — звіть це Богом, звіть це Атмою, і що всі речі, які ми робимо — просто наші слабкі потуги. Люди вважають, що вони можуть це отримати з наркотиків, трахання, успіху чи здійснення над іншими, але, на жаль, нічого не вийде.

Зараз він може триматися на поворотах. Який сенс тоді прикрашати себе і писати цей альбом, "Chearpness & Beauty"?

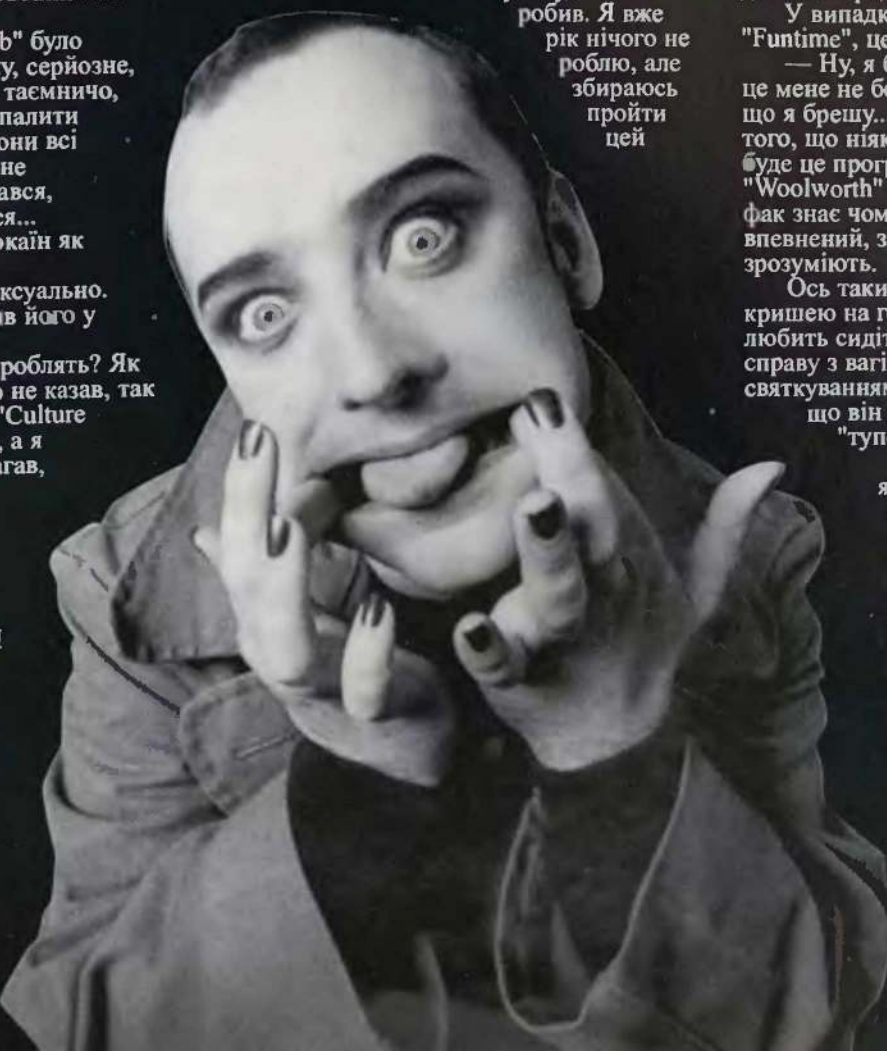
— Це інша справа... Я хочу мати успіх, бо приємно відчувати себе переможцем, але я не оцінюю себе за тим, скільки дисків я продав.

У випадку останнього синглу, "Funtime", це, мабуть, одне й те саме.

— Ну, я б збрехав, якщо сказав би, що це мене не бентежить. Уа-хей, а ти б знав, що я брешу... Але, коли ти знаєш причини того, що ніяк з місцевих радіостанцій не буде це програвати, бо це заважко, і "Woolworth" не буде мати цього у продажу, фак знає чому, то ви прокакали. Одиак я впевнений, зрештою фани тебе зрозуміють.

Ось такий він — Бой Джордж, з кришею на голові, все ще любить сміх, любить сидіти в даблї, не може мати справу з вагінами. Останнє. Що з святкуванням Дня Перемоги і усім іншим, що він думає про війну? Це все ще "тупо", а люди все ще "тупі"?

— Ха-ха-ха-ха! Відчуття, якого я все ж дотримуюсь, але хі-хі, може, це не було так поетично, як могло бути! Я дійсно був під впливом Френкі і думав: О, так, я краще зроблю щось політичне. Найгірша річ, яку я міг зробити! Блін, коли ми грали вживу, ми звичайно робили на сцені великий вибух і все інше. Єзус Марія! Це була абсолютна кульмінація нестриманого стилю 80-х. Був детонатор. І я на нього натискав. Аааааахх! Трагічно, чи як його? Ой, але яка забава!

PET SHOP BOYS

Bilingual
Parlophone-EMI, 1996

Спробою Нейла Тенната та Кріса Лоува повінчати ейфорію та меланхолію, латинську мову та осінні тумани є, або, принаймні, прагне бути "Bilingual". Спроба є досить вдалою у "De a vida e" (That's The Way Life is) та "Discoteca" (шалений атака на засилля англійської мови та

культурне обмеження англосаксів), але блідою у "It Always Comes As A Surprise" і "The Survivors". Латинізм, під знаком якого народився альбом, не є домінуючим в ансамблі пісень. Разом з "Metamorphosis" ми пірнаємо в хаос, розрізняємо яскраві негритянські дотики у "Before". Зрештою, "Saturday Night Forever" примірює групу з диско-музикою, а "A Red Letter Day" відновлює блискучо-ностальгійний світ електро-попу. У супроводі Johnny Mar, російських хорів і ще когось, відомого лише "Boys", екс-журналіст "Smash Hits", екс-дизайнер продовжують експериментувати із секретами поп-музики. Ну і хай продовжують.

VANGELIS

Oceanic
Warner, 1996

EVANGELOS PAPATANAS-SIOU, відомий в народі більше, як просто VANGELIS, колишній колега Деміса Русоса по відомій команді APHRODITE'S CHILD, а нині видатний майстер синтезаторної музики, нещодавно випустив свій новий студійний альбом

"Oceanic"

Як видно із назви диску, він присвячений мариністській тематиці. Тим, хто знайомий з творчістю Вангеліса, не важко буде уявити, як звучать синтезовані шуми тропічних вітрів, океанських хвиль, зойки чаек, таємничі звуки морських глибин, шепіт сирен і таке інше. Все це, як завжди, звучить дуже красиво, по-вангелістськи фундаментально і дуже гарно слухається, особливо у холодну пору року.

DIO

Angry Machines

Ось уже 14 років Ронні Джеймс Діо працює із власною групою. І лише три альбоми на початку солов'ячої кар'єри були особливо вдалими. Вершина його слави - 85 рік, коли співака визначили кращим хеви-вокалістом року і його група виступала хедлайнером на "Monsters of Rock". Але його потужний вокал у 3 октави уже не потрібен сучасним хеви групам. Стиль "power metal" вже вийшов з моди. Helloween і Metal Church ще за інерцією продовжують щось робити,

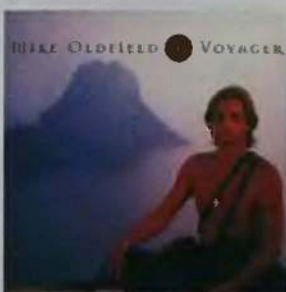
але вони ледь зводять кінці з кінцями. Були часи, коли на київських мурах та тинах поряд з уже набридлим AC/DC та Kiss з'явився гордий напис Dio. У 90-і Діо прийшов із цілком новим складом і непоганим альбомом "Lock Up the Wolves". У 86-ому з групи пішов оригінальний гітареро Вівьєн Кемпбелл, а молоді музиканти не досягали до рівня майстерності Ронні. Але ж таким складом значно легше керувати. За прикладом Діо, так стали робити й інші співаки хард-н-хеви, які розпочали солов'ячу кар'єру. В 92-ому Ронні знову опинився в Black Sabbath, з якого пішов 10 років назад. Альбом "Dehumanizer" був дуже вдалим. Але Діо знову залишає легендарну групу. Пропозиція виступити в Black Sabbath у спільному турне з Оззі Осборном, присвяченому 25-річчю групи у першому - перед Оззі - відділенні образило Діо. Вже в наступному році виходить альбом Діо під назвою "Strange Highways" - надто агресивний та з зайвою прямолинійністю

У новому альбомі "Angry Machines" тематика пісень Діо змінилася. Якщо раніше Ронні оспівував лицарське середньовіччя, то у 90-х його ворог N1 - комп'ютери та машини (пригадайте пісню з "Dehumanizer" - "Computer God"). Колись в анкеті часопису Heavy Metal Діо сказав, що його кращий друг - Вінні Еліс. З ним Ронні з 81-ого року, розлучався лише у 90-ому. На решті ж альбомів місце за барабанами завжди займав Вінні. "Angry Machines" - це ще одна спроба ветерана хеви-металу встигнути за поїздом сучасності. В піснях все більше відчувається молодий нині песимізм. Але альбом цікавий і не лише для старих прихильників Діо. Для тих, хто скучив за баладами типу "Rainbow Eyes", є пісня "This Is Your Life", однак, ясна річ, настрої зовсім інші.

Mike Oldfield

Voyager
Warner, 1996

Не дивлячись на авторитет та численні вдалі альбоми, Майк Олдфілд, як виявлялось, ще здатний вражати. В минулому році за дискусійним столом часопису Q Олдфілд разом з іншими нарікав на засилля гранджу і власне безсилля встигнути за нюансами "ню-едж" (пробачте за вимушену тавтологію). "Songs of Distant Earth" були не дуже вдалими маневром, відомий і неповторний мелодизм Майка значно постраждав. "Voyager" - альбом, до якого завжди буде приємно повертатися. Настільки композиції з нового альбому не набридливі та зворушливі. Однак його вояжер подорожував все ж таки більше Британськими

островами. В мелодії відчувається сильний вплив кельтського, шотландського та британського мелосу ("Women of Ireland", "Dark Island", "Celtic Rain"). Тому ці піси сприймаються як саундтрек до найбільш жалісних епізодів фільму "Braveheart", особливо коли Мел Гібсон змальовує шотландські краєвиди та мирне життя давніх скоттів. Про такі альбоми як "Voyager" часто говорять: просто "затишний" альбом. Олдфілд залишається

вишуканим в мелодіях і шляхетним в передачі власного романтичного настрою. Немає впевненості, що Майк наступний альбом знову не зробить експериментальним. І це добре, що він не зупиняється, але завжди залишиться його фірмовий саунд та Сонце й Квіти в його композиціях.

Pearl Jam

No Code
Еріс, 1996

Не розумію, чому стосовно до гранджових гуртів використовують порівняння з легендами минулих часів. Чи це звинувачення в аполететстві, чи комплімент? Таким чином, Soundgarden називають "новим Black Sabbath", але самотність перших вимагає говорити лише про спільне використання овердрайву. Pearl Jam же називають "новим Doors". Але й тут справа лише в ліриці і аж ніяк не в саунді. Фігура Едді Веддера стала майже центральною у вири гранджу після смерті Курта Кобейна. А Pearl Jam разом із Alice In Chains та Soundgarden залишаються оплотом та надією всієї Америки, яка ледве не молилась на столицю штату Вашингтон. Новий альбом групи - "No Code" - одразу потрапив аж на маківку чартів. У минулому році Едді та компанія, як група, що супроводжує, допомагали кумири свого дитинства, апостоли гранджу Нілу Янгу, і також разом з ним були хедлайнерами, мабуть, останньої Лолапалузи. Перш за все, обкладинка "No Code" містить чимало світлин, які не пов'язані (чи навпаки?) між собою за фабулою, і має 9 варіантів. У цьому є щось від хеппенінгу. Пісні естетично не відрізняються від загальної творчості Pearl Jam, але вони набули вишуканості і бездоганні у виконанні. "Off He Goes" та "Smile", напевне, склалися під час запису Янгівського альбому Mirror Pool, настільки відчутний його вплив. Вихід альбому випереджав сингл "Who You Are" і "Habit". Перша пісня синглу приємно дивує майже фолковим звучанням і м'якою манерою виконання. Найбільш вражає "Present Tense". А саме поступовим зростанням драйву - від напівакустичного та напівшепота Веддера спочатку до шаленої динаміки ритму та пульсації барабанів. Звичайно прикро: "Ти можеш марно тратити час на самоті. У переварюванні минулого

каття, Чи встигнути і вчасно зрозуміти. Що ти єдиний, хто не може себе вибачити." Що виробляє Веддер своїм голосом - просто чума! На його тлі інші "чумаки" ледве помітні. Поки альбом в гарячій десятці, важко прогнозувати майбутнє Едді Pearl Jam Веддера. Хай трохи охолоне, тоді й будемо їсти "перлинний джем".

R.E.M.

New Adventures In Hi-Fi
Warner, 1996

Десять років тому хтось з учасників R.E.M. чи то жартома, чи серйозно сказав, що група припинить своє існування 31 грудня 1999 року. Така заява, звичайно, збентежила всіх

шанувальників творчості цього американського колективу. Але усі сумніви щодо життєздатності та творчого росту R.E.M. розвіяв їх останній альбом "New Adventures In Hi-Fi". Критики майже вголос стверджують, що це чи не найкраща робота групи за весь час їх існування. І з цим важко не погодитись. Альбом несе в собі як меланхолійний романтизм "Automatic For The People" (1992), так і рокову напруженість їх останньої роботи "Monster" (1994). Він записувався під час концертного турне R.E.M. у США. Спочатку музиканти, з метою яконайближче передати спонтанність процесу, мали намір записати новий матеріал у його концертному виконанні, але потім було вирішено використати записи, зроблені під час репетицій. Хлопці також пишалися тим, що у записі альбому брала участь і легенда року 70-х Patti Smith, голос якої можна почути у пісні "E-bow The Letter". Зараз R.E.M.-івці (Michael Stipe, Mike Mills, Peter Buck

та Bill Berry) відпочивають, а до запису нового альбому взьмуться навесні 1997 року. Побачити їх концертні записи можна на відео "Road Movie", на якому зафіксовано кращі фрагменти їх виступів під час "Monster Tour".

Joe Cocker

Organic
Parlophone, 1996

Важко сказати, чи старина Joe Cocker дійсно органічно вписався у сучасний рок-н-рольний процес, бо, здається, що рок іде в один бік, а так, як співає Cocker зараз, він може співати це аж до самої пенсії. Рецепт дуже простий: береш чужі пісні і просто співаєш. А робити це він вміє. У нього є свій стиль, і це людям подобається. Не обійшлося і без "невеликої допомоги з боку

друзів", бо записувати альбом Кокеру допомагали чоловік з п'ятнадцять відомих музикантів - від Randy Newman до Billy Preston. А продюсером був Don Was. Тож якість гарантована. Але, на жаль, не вдалось помітити, чим відрізняється новий альбом від попереднього "Have A Little Faith".

Але ми віримо в тебе, Джо! Так тримати!

ENIGMA

Le Roi Est Mort, Vive Le Roi
Virgin Rec, 1996

Так сталося, що на просторі "ню еджа" з найбільш цікавими альбомами домінують французькі виконавці. Туманний Альбон представляють чи старі та почесні романтики (Jon Anderson та Peter Gabriel), чи заслужена арфістка Епуа. Постіп з законодавчою і вельми популярною ENIGMOЮ разом працює і Deep Forest, а якщо пригадати експерименти у 70-х групи GONG та синтезаторника Ж. М. Жарра, то можна сміливо казати, що роль Колумба в відкритті "ню еджа" належить французам. Третій альбом ENIGMA не

менш вишуканий і барвистий за попередній "Cross Of Changes". Цікава філософська лірика, численні етнічні додатки, чарівні мелодії та загадкові співи - все це здатне захопити вас подорожуванням власною країною мрії. Так, ця музика не для стадіонів і переповнених галасом концертних залів. Таку музику краще використовувати як релаксанти, коли ви в шкарпетках та халаті сидите біля батареї замість шляхетного каміну, бо ти, у кого є камінь, слухають Шуфутинського. Новий альбом набагато кращий за першу роботу ENIGMA, де набридливий звук окарини, грегорианські співи та байдуже жіноче шепотіння тягнуть гумку збочених мрій садистів XVIII сторіччя. У новому альбомі є смак. Камерність музики Мішеля Крету, засновника ENIGMA

не відштовхує. Її можна довірити свої почуття.

Phil Collins

Dance Into The Light
Warner, 1996

Мабуть, це досить банально, але перше, що спадає на думку, коли читаєш нову назву альбому Філа Коллінза, то це його безумовне протиріччя назви останнього альбому Genesis "We Can't Dance" (1991 р.). Звичайно, не танцювальні мотиви були причиною розриву Філа з рідною групою (див. "Галас" №3), але так і кортить обіграти обидві ці назви. Важко також назвати новий диск Коллінза танцювальним у прямому значенні цього слова. Під назвою "Танцюй до світла" Філ має на увазі прагнення чогось більш оптимістичного, життєрадісного, своєрідний заклик не засмучуватись і не зупинятись, а впевнено, з надією на краще, йти вперед. І дійсно, "Dance Into The Light" сприймається як найбільш жвавий та оптимістичний з усіх сольних робіт Філа. Значний вплив на музичну стилістику

альбому мали афро-латиноамериканські мотиви, під враженням яких Коллінз знаходився після свого нещодавнього концертного турне.

Досить віртуозно до цього альбому знову причеплюються критики та не зовсім розуміють його шанувальники творчості Коллінза. Але у цьому все ж таки щось є - це своєрідний виклик суспільству. Хай людина робить те, що їй подобається, і як себе відчуває. Тож вперед, до світла!

Підготували
А. Б. & Ігор Федоренко

СП Київ EuroStar

п р о п о н у є:

- Аудіокасети з записом "EUROSTAR" /більше тисячі фонограм, кольорова поліграфія, целофанування/
- Комплектуючі SKC для виробництва аудіокасет
- Комплекси для виробництва та тиражування аудіокасет
- Виготовлення поліграфічних вкладок до аудіокасет з записом
- Тиражування фонограм молодих виконавців
- Компакт-диски
- Відеокасети з записом

TEL/FAX (044) 268-80-00 TEL 269-33-83

м. Київ вул. Горького 158/160

Хард-рок бістро під назвою RUSH

Лише хвилини їм вистачило, щоб придумати назву групи. Перед виступом у маленькому кафе, у далекому 70-ому, до хлопців підбіг організатор цього концерту та, подібно до російських козаків у Парижі 1814 року, заволав: "Швидко назву, швидко!" Так у французів з'явилася "бістро", а Алекс Лайфсон перефразував гоголівського Пацюка: "Навіщо потрібен чорт тому, у кого він за плечима". У Алекса вийшло так: "Навіщо назва тому, у кого вона на язиці". А закричав організатор: "Rush! Rush!" Чим не назва?

Rush виправдовував таку назву недовго. Перші два альбоми кулею пронеслися, пісня за піснею, у скаженому ритмі, з кумедними рифмами та голосом хлопчика з привокзальної ватаги Skid Row і досі лабає "What You're Doing" як свою рідну. А кому не сподобається "By Tor & the Snow Dog"? Ой, і часи ж були...

Склад змінювали лише раз. Замість першого драмера Філа Ратсі прийшов призначений долею Ніл Піерт після першого ж альбому. І хоч вивішуй над Rush стяги, як над будинком ООН. Гостинна Канада й місто Торонто виплекали серба Живойновича (Alex Lifeson - гітара), єврея Гері Вайнріба (Geddie Lee - вокал, клавішні, бас), українця... та годі, ну, саксонця Ніла Піерта (барабани та тексти).

Все змінюється - Rush припинив поспішати, знайшов свою мову, свої теми, свою щільну у печері рок-н-ролу.

Шалений успіх "2112", який було зроблено, очевидно, під впливом оруеллівського роману "1984", того не вартий. Надто прозорою була інсинуація на невмирущість музики. Як кажуть, чим далі в ліс, тим товстіші партизани. "Signus X-1 Book I & II", композиція, що розповзлася аж на два наступні альбоми, була зарозумілою по самі вуха. Але лише з погляду вчених-філологів, котрі,

найчастіше, у математиках та фізиках не шарять. Ніл Піерт тягав до своїх віршів образи з усіх галузей сучасної науки і, навіть, з агрономії.

На любовну тематику було вже тоді накладено табу. Лише у "Counterparts" з'явилися пісні про кохання. Але які!

"At the Speed of love
Radians are travel"

І в "Cold Fire", що у 93-ому посіла 1 місце у чартах "Білборду": "Yes, my love so transcendent". Просто дивно, звідки в Rush такі тексти. Все почалося з того, що Лі та Лайфсон зрозуміли: їх поетична вдача - ніщо в порівнянні з тим, що витворює Піерт. Взагалі, це нонсенс - драмер-поет. Навіть найкмітливіші з них за перо беруться тремтячими руками і нишком від друзів:

- Ося, я тут віршика приніс.
- Непогано, але чий він?
- Сюда мого.

Тому про Rush доводиться завжди говорити в контексті її унікальної лірики. Про що вона, спитаєте ви? "Всьому в житті я вчився через пісні, - пише в книзі "Курс виживання для підлітків" соліст Twisted Sister та Widowmaker, великий педагог Ді Снайдер. - Але що таке пісня? Три хвилини. За цей час багато не скажеш (Якщо ви, звичайно, не прихильник гурту Rush)." Змістовна характеристика, чи не так? Rush найпершими з важких груп розвивали тему концептуального альбому. Позитивно настроєні до Rush критики називають їх "thinking men group", негативно настроєні - "extraorthodoxal Righth-wingers". І все це через кляті тексти! Щодо музики, то тут повний консенсус: тріо суперпрофесійних музик. У 94-ому Піерт випустив триб'ют Бадді Річу - відомому джаз-драмеру. В 85-ому Metallica пропонувала Гедді Лі продюсувати їхній альбом за наполегливим проханням свого басиста Кліфа Бартон. У 90-х довгий час виступи Rush підігрівала божівільна джаз-банда Primus. Примуси також із задоволенням експлуатують інструментальну п'єсу "YYZ" з альбому "Moving Pictures".

"Так, ми не для відпочинку, - сповідався журналістам Піерт - Багато хто вважає нас надто діловими. Хай їм не подобаються вірші, хай їм не подобається голос Гедді, однак ніхто навіть і не подумав, що таке не треба було вигадувати".

Альбоми 80-го та 81-го були дуже комерційно вдалим. Але згодом Гедді став трохи перебирати з клавішними. Однак досвідчений продюсер Пітер Коллінз допоміг повернути Rush попередній успіх. Після "Power Windows" та "Hold Your Fire" їх назвали суперзірками. Їхнє шоу порівняли з Pink Floyd. Тільки Rush не запрошував сесійників, і трюо живцем відпрацьовували дай бже. Але Rush не був би Rush, якщо б вже в "Presto" вони не позбавилися зайвого пафосу і зазвучали як Crowded House, що з переляку несподівано б заспівали:

"If I could wave my magic one..."

But I sometimes have a second sight"

Тривала пауза між датами випуску альбомів, можливо, була пов'язана з розгубленістю: у наш час гуртів прогресив-року стало дуже багато. Трюо злякалося, що їх просто загублять. Виручити знову довелося Пітеру Коллінзу. Що ж, альбом "Test for Echo" вартий спадщини Rush. Але я не буду робити якихось зайвих рекомендацій щодо придбання чи навпаки їхнього нового альбому. Впевнений, що серед безмежного виру хард-н-хеви для цієї чудової групи завжди буде гідне місце.

SUZANNE VEGA Nine Objects of Desire

4 роки нічого нового не було чути від чудової співачки Сюзен Вега. Наприкінці 80-х вона виконала англійську народну пісню "Tom's Dinner", котру у 91-ому міксері з DNA зробили танцювальним шлягером і про Сюзен узнали мільйони. Її приємний, спокійний голос і власні пісні - маленькі сюжетні оповідання - привернули увагу з першого ж альбому. Хіт "Lucas" та кліп, в якому Вега в ролі хлопця-невдахи, сподобались багатьом. "Tom's Dinner" та "Lucas" - це лише початок кар'єри великої співачки.

У 90-х Сюзен записала лише два альбоми: "The Days of Open Hand" (90 рік) та "99,9F" (92 рік). І ось у 96-ому - "Nine Objects of Desire". 8-й ці альбом виконано в одному стилі та з допомогою однієї команди. Як і раніше, "Об'єкти бажання" спродюсовано Мічелом Фруммом - чоловіком Сюзен та записано інженером Чедом Блейком. Створювався альбом у дуже обмежені строки, однак вийшов цікавим, гідним попередніх робіт Веги.

Власні вірші співачка виконує тихим голосом, використовуючи невеликий діапазон і не напружуючи голосових зв'язок, але кожна нота, кожне слово влучає глибоко у серце.

Надто довга перерва у випуску альбомів пов'язана з народженням дитини. Дворічна Рубі просиділа всі 10 днів запису і була першою слухачкою "Дев'яти об'єктів".

"Її сподобалось, - розповідає Сюзен. - Особливо "Caramel" - вона навіть починає танцювати, коли чує її. А щодо "Birthday", то вона взагалі впевнена, що пісня написана саме для Рубі".

Андрій Белай.

Так званий

JAZZ!

James Carter

Довідка про свободу

Що є у джазі найпривабливішим? Ясна річ, свобода. Не та, що "усвідомлена необхідність", і не та, що гліч-о-гліч з підвищеною відповідальністю. Це особлива джазова свобода, ступінь якої кожен обирає собі сам: і виробник, і споживач. Втім, навіть джазова свобода навряд чи колись буде здатна досягти абсолюту. І взагалі, далі буде про дещо інше. Далі буде про сухі рядки звітів, про вільну творчість найяскравіших зірок, найдовших метрів і найсміливіших героїв нашого часу та їхнього джазу. Герої ті не мої особисті чи чийсь там іще, а узагальнені, середньостатистичні і, відповідно, всенародні.

Щороку головний на нашій кулі джазовий журнал "Down Beat" публікує чергові результати анкетування своїх читачів, а також популярних джазових критиків - тих, котрі попри всю свою завантаженість і солідність знаходять час і не соромляться брати участь у формуванні джаз-парадів. Чимало людей досить скептично ставиться до подібних заходів і навіть розцінює їх як абсурдно-атракційні. Мовляв, якщо "тактико-технічні дані" музикантів ще можна якось порівнювати, то як порівнювати нерегламентовані польоти творчих думок, реалізовані у строкатому

розмаїтті стилів та напрямків? Однак, якщо такі речі все ж трапляються (до того ж, регулярно і в тому чи іншому вигляді, мало не в усій джазовій періодиці), отже, це елементарно кому-небудь потрібно. Що ж стосується "кого-небудь", то підсумками тих опитувань, здається, цікавляться усі небайдужі до джазу, незалежно від того, наскільки потужним є їх скепсис щодо табелювання творчих поривів, раптових осянь та душевних прагнень. Одні почнуть прискіпливо вивчати кожен рядок списків і сприйматимуть їх як пряме керівництво до дії, інші обмежаться поверховим поглядом і легкою посмішкою ("І без вас все знаю" чи "Що ви всі в цьому розумієте?"). До речі, якщо не всім нашим слухачам поки що відомі всі джазові імена, вказані в таблиці переможців (а ми обмежимося лише верхівками списку), є пропозиція все ж певною мірою довіритися смакам, поглядам, слуху і нюху більш компетентних джазових товаришів і сприйняти їхню узагальнену думку як ненав'язливий дороговказ у неосяжному джазовому океані, ледь відчутні бризки якого долітають вже й до нашої цілини. Що ж до цілей і завдань опитування, то, як згадує перший рекламний менеджер "Down Beat" містер Том Херрік, все

це було організовано, насамперед, щоб вдовольнити цікавість редколегії, а також враховуючи бізнесові питання. "Кожний журнал бажає знати думку своїх читачів. З іншого боку, опитування сприяло продажу рекламної площі. Стає переможцем, скажімо, барабанщик Джин Крупа, - і можна сміливо розраховувати на те, що фірма Slingerland [виробник ударних установок] придбає у нас сторінку для вітання". Все, виявляється, не так просто. Чи навпаки - надто просто?

У 1994 р. найдревніший у своїй галузі журнал "Down Beat" урочисто і всенародно відгуляв своє 60-річчя і буденно переступив у сьоме десятиліття, перший же рік якого було відзначено урочистим святкуванням шістдесятого опублікування результатів анкетування найкращих із кращих джазистів. Потрапили до цих списків (з багатьох причин), головним чином, громадяни та громадянки батьківщини джазу, і ознайомитись з усіма їхніми іменами можна, зазирнувши до минулорічного грудневого номера. А вперше "Down Beat" зайнявся підрахунком читачських голосів у липні 1936 р. Тоді опитування проводилося у десяти категоріях. Сьогодні жодного з тодішніх переможців серед живих не залишилося, але двоє з тих, хто потрапив до списків найкращих у 1936-му - саксофоніст Бенні Картер та скрипаль Стефан Граппеллі, котрим тепер під 90, - не лише живі і цілком здорові, але й фігурують серед переможців сучасних, крім того, Граппеллі вже хтосьна скільки років визначено як найкращого скрипаля джазового світу. Більш того, він продемонстрував неймовірну стабільність і став єдиним учасником усіх без винятку парадів "Down Beat" (не бувши при цьому американцем).

В 1952 р. у бюлетнях з'являється розділ "Hall Of Fame" ("Зала слави"), і до цієї Зали мали потрапляти джазисти, видатні в усіх відношеннях, ті, котрим вдавалося наслідувати в історії джазу більш, ніж серйозно. Траплялися у цьому солідному закладі і курйози. Біллі Холідей, скажімо, потрапила до Hall Of Fame лише у 1961 р., через два роки після смерті, і жодного разу ані читачі, ані критики так і не назвали її кращою співачкою року. Обхідним шляхом дісталися Зали Слави також Телоніус Монк, Джими Хендрікс, Бад Пауелл, Джанго Рейнхардт: вони також ніколи не ставали першими у своїх інструментальних розділах.

J.J. Johnson

Сьогодні статус Безсмертних отримали вже 85 музикантів, першим з яких потрапив на це священне місце Луї Армстронг. Сьомим у тому першому реєстрі геніальних джазистів значилося ім'я

Joe Lovano

(це саме суми голосів позначено поряд з іменами лауреатів). Можна, щоправда, скупувувати 50% тиражу плюс (для остаточної впевненості) ще один примірник липневого та серпневого номерів, до яких додаються офіційні читальські бюлетені, вписати різними почерками однакові імена своїх улюбленців, відіслати до редакції - і тоді перемогу ваших кандидатів гарантовано, навіть якщо вони не мають слуху. Якщо

Charlie Haden

Йогана Себастьяна Баха, а поряд був Чарлі Паркер.

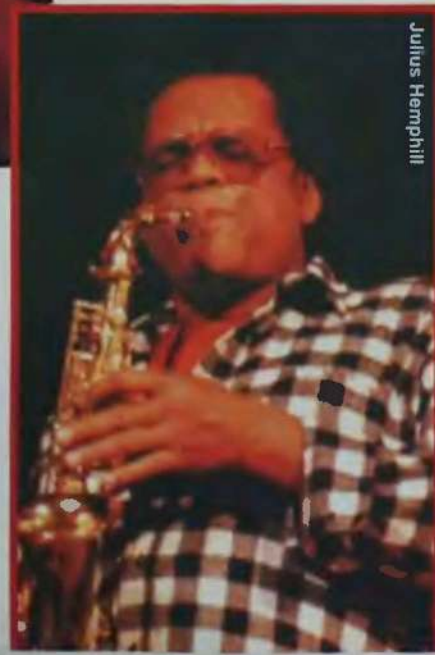
У серпні 53-го до гри вступили критики: їх вирзнили із загального читальського натовпу і наділили особливими повноваженнями. Якщо ви звичайніснький читач, то маєте право віддавати тільки один голос за одного музиканта у кожному розділі

ж ви критик, затверджений експертною радою "Down Beat" (у 1995 р. таких було рівно 80, а цього року - 89), вам дозволяється розділити 10 балів між не більше, ніж трьома, представниками кожної з категорій, віддаючи при цьому одному претендентові щонайбільше п'ять балів. Такий розподіл відбувається у двох підрозділах: "визнані майстри" і "таланти, що заслуговують більш пильної уваги" (до останнього потрапляє, здебільшого, молодь, що подає серйозні надії). Числа поряд з іменами обранців критиків означають, таким чином, не кількість останніх, а загальну суму балів. Окрім того, критикам пропонується висловити свою точку зору з трьох додаткових, більш спеціальних, питань, а саме: визначити кращих продюсера, фірму грамзапису та перевидання року. Публікуються підсумки опитування критиків у серпні, і, можливо, термін відправлення до редакції читальських бюлетенів завершується 1-го вересня не лише, виходячи з технології виробництва журналу і прагнення обнародувати смаки й уподобання того самого народу до кінця року, а й для того, щоб широкі аматорські маси отримали невеличку підказку з боку фахівців, зобов'язаних дивитися одночасно углиб і в майбуття. В останні роки п'ятнадцять, однак, підказки отримують, скоріше, самі критики. Якщо раніше відмінності між точками зору були не просто помітними, але й різкими (проф, зрозуміло, відрізнялися поглядами прогресивнішими, а аматори - традиційно-популярними), то тепер, схоже, всі досягли суцільної злагоди, що має забезпечувати стабільність американських культурних традицій. Пояснити таку ситуацію в анкетних справах можна, насамперед, стомленістю критичного корпусу і недостатньою ротацією його кадрів. А втім, що може бути кращим за єдність та стрункість лав джазових людей! Тепер фахівцям залишається лише зняти з себе повноваження пророків, а журналу - повернутися до загального параду.

Єдина кардинальна відмінність між тим, що "представили" минулого року читачі й критики "Down Beat", полягає в тому, що перші забезпечили місце у Залі Слави 71-річному мейнстрімівському тромбоністу Джей Джей Джонсону, а другі - креативному саксофоністу Джуліусу Хемпхиллу, який пішов з життя у 57-річному віці у квітні 95-го (що й визначило, значною мірою, його входження до джазового Пантеону саме тоді). Ну а Джей Джей Джонсона було визнано також кращим минулорічним тромбоністом, за взаємною згодою критико-читачів. Джей Джей - один з найяскравіших і найдавніших представників джазової еліти, і його повний успіх не став би несподіванкою і багато років тому. Імена "свіжоспечених" переможців

і в більшості інших інструментальних розділів постійно зустрічаються у верхніх рядках даунбітвських списків уже років з 20, а інколи й більше. І тут знову згадуєш про не зовсім зрозумілу і виправдану непорушність джазових авторитетів. Ветерани Сонні Роллінз, Джеррі Малліген, Томмі Фленеген, Стив Лейсі, Джиммі Сміт, Елвін Джонс, Джо Вільямс, Мілт Джексон, Бетті Картер, Тутс Тільманс, представники молодших поколінь Чарлі Хейден, Джон Мак Лафлін, Хербі Хенкок, Стив Своллоу, Пет Метіні, Джон Скофілд, Дон Байрон, Джеймс Ньютон, Уінтон Марсаліс - усі вони можуть бути впевнені у своїй значущості (і незамінності?), навіть не зазираючи до журналу: якщо і не на самій вершині, то в трійці лідерів вони опиняться обов'язково.

Найбільш цікавим з усіх точок зору, таким чином, слід вважати другий підрозділ узагальненої анкети критиків, той, що пов'язано із серйозно настроєною молоддю і котрий ми тут... не друкуємо. Абсолютним чемпіоном світу 95-го року серед "дублерів" було визнано 26-річного мульти-саксофоніста Джеймса Картера, і цей його титул не наважиться заперечувати ніхто. Картер переміг одразу в трьох "молодіжних" категоріях: "джазмен року", "тенор-саксофон" і "баритон-саксофон". Переміг би, певно, і в єдиному для всіх розділі "альбом року", якби не видав цих альбомів за звітний період одразу три і дещо не розпорошив ними уваги і однастайності критиків. У результаті певну кількість балів взяли на себе диски "Jurassic Classics" та "The Real Quietstorm", а найбільш вдалому "J. C. On The Set" залишилося вдоволятися третім місцем. J. C. - це ініціали, принаймні, трьох видатних людей, безпосередньо пов'язаних з джазом: John Coltrane, James Carter та Jesus Christ, а "on the set" може означати дуже багато речей, в тому числі "на знімальному майданчику", "на джем" та "на вечорниці". Якому із J. C. відповідає який set - вирішуйте (після прослуховування) самі. У цілому ж альбом вже забезпечив наймолодшому із згадуваних J. C. пристойне існування разом із суцільною свободою творчості. Те ж саме можна сказати і про спільний проект дуже популярного в останні роки тенориста Джо Ловано і знаменитого композитора, аранжувальника та диригента Гюнтера Шуллера. Альбом видано фірмою Blue Note під назвою "Rush Hour" ("Час пік"). Цим епохальним творінням Джо Ловано вдалося переконати як вузьких фахівців, так і широкі маси в тому, що це його потрібно вважати головним джазменом основного складу у цей історичний момент. А вразливі читачі без вагань запропонували Джо ще й корону першого тенор-саксофоніста планети. І все це з великим запасом балів і голосів, що одразу ж вказувало на

Julius Hemphill

можливість рецидивів. Цього серпня критики дійсно підтвердили безпомилковість свого минулорічного вердикту, знову назвавши Ловано джазменом року. Це його тішить, але не дуже: "Я лише щасливий дізнатися, що мою музику слухають. Ну й опинитися в компанії Сонні Роллінза та Джо Хендерсона - це для мене, звичайно, велика честь. У них я колись вчився."

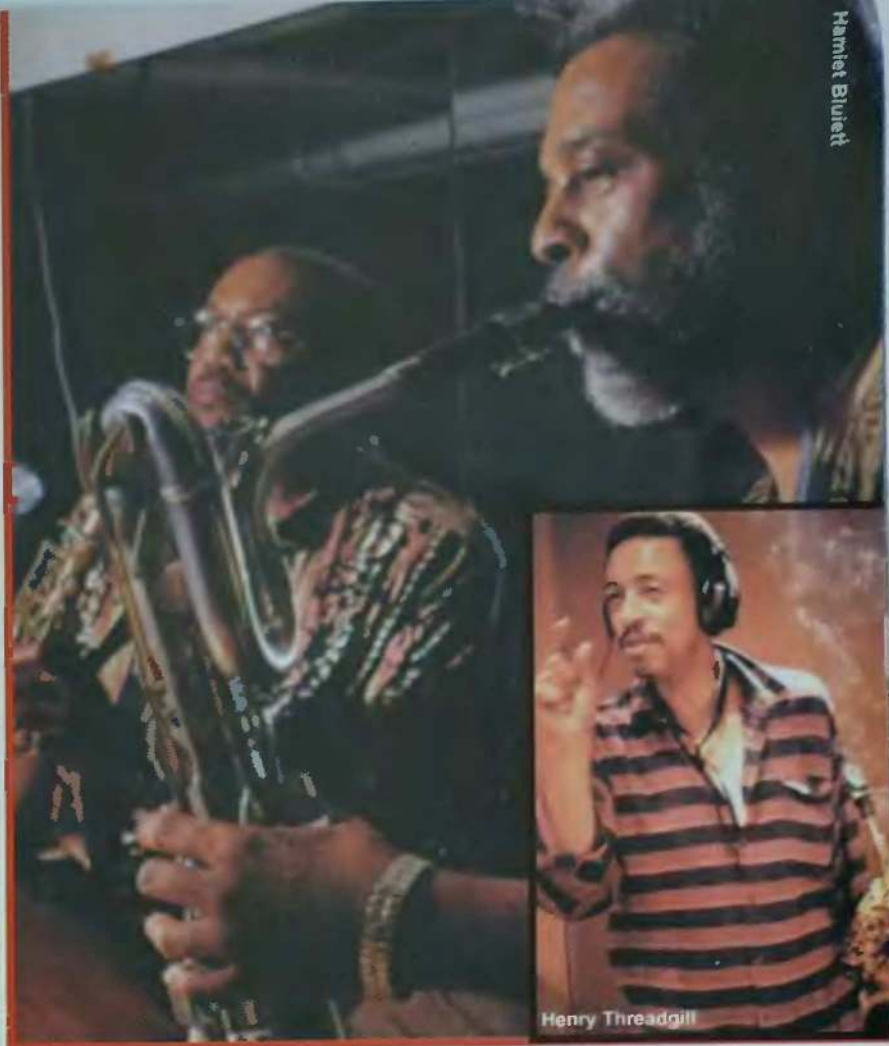
Обговорити всіх фіналістів джазового чемпіонату ми, звичайно, не зможемо. Самих лише номінацій маємо чотири десятки, включаючи три блюзові і три так звані "beyond". Справа в тому, що підзаголовок журналу в останні роки виглядає як "Jazz, Blues & Beyond" ("Джаз, блюз і все інше"). І якщо з блюзовими розділами все більш, ніж зрозуміло, - тамтешні корифеї Бі Бі Кінг та Бадді Гей досить міцно утримують свої позиції, - то з музикою в стилі "все інше" ситуація просто анекдотична. Такий собі жарт від "Down Beat", щоб підкреслити неважливість усієї іншої музики порівняно з джазом і блюзом. У розділах "beyond" і дійсно утворилась якась гримуча суміш із ніби підкреслено несумісних і непорівнюваних компонентів. King

Crimson, Доктор Джон, Ян Гарбарек разом з вокальним ансамблем Hilliard, Джоні Мітчелл, Едді Палмері, Beatles, струнний квартет Kronos, Майкл Джексон, Morphine, Грей Осбі, Стінг, Los Lobos, Френк Заппа, всілякі етнічні угруповування - усе це клієнти "beyond", і всіх їх доводиться перераховувати через кому. Аналогічна ситуація щоразу виникає і в джазовому розділі "різні інструменти". Тут "порівнюється" гра на губній гармошці і тубі, банджо і бас-кларнеті, акордеони і морських черепашках, віолончелі і...

Веселі вони хлопці - американці, не дають собі сумувати, не сидять склавши руки. Як усю роботу перероблять, починають виявляти громадську активність і виходити на демонстрацію борців за рівні права, можливості і обов'язки всіх (американських) джазистів, за ще більш повне їх визнання. От і ми туди ж, але поки що - як на роботу. вивчали реєстри, отримували інструкції, опановували технологію, занурювались в подробиці... Тепер час на пошуки наочних посібників.

Всім - спасибі. Всі вільні.

Дмитро Гальона
Фото: Down Beat

Hamiet Bluiett

Henry Threadgill

DOWN BEAT

CRITICS POLL (AUGUST 1996)

	1 місце	2 місце	3 місце
Hall of fame	Artie Shaw	Antonio Carlos Jobim	Don Cherry
Jazz artist	Joe Lovano	Wynton Marsalis	Sonny Rollins
Jazz album	Keith Jarrett At The Blue Note (ECM)	Ornette Coleman & Prime Time Tone Dialing (Harmolodic/Verve)	Sonny Rollins +3 (Milestone)
Reissue	Miles Davis Complete Live At The Plugged Nickel (Columbia)	John Coltrane The Heavyweight Champion: The Complete Atlantic Recordings (Rhino)	Eric Dolphy The Complete Prestige Recordings (Prestige)
Record label	Verve	Blue Note	Concord
Acoustic jazz group	Charlie Haden's Quartet West	Keith Jarrett Standards Trio	Phil Woods
Electric jazz group	John Scofield	Bill Frisell	Henry Threadgill
Big Band	Mingus Big Band	Akiyoshi/Tabackin	McCoy Tyner
Composer	Randy Weston	Benny Carter	Henry Threadgill
Arranger	Toshiko Akiyoshi	Melba Liston	Bob Belden
Producer	Michael Cuscuna	Giovanni Bonandrini	Orin Keepnews
Trumpet	Tom Harrell	Wynton Marsalis	Roy Hargrove
Trombone	J. J. Johnson	Steve Turre	Ray Anderson
Soprano saxophone	Steve Lacy	Jane Ira Bloom	Wayne Shorter
Alto saxophone	Phil Woods	Jackie McLean	Ornette Coleman
Tenor saxophone	Sonny Rollins	Joe Lovano	Joe Henderson
Baritone saxophone	Hamiet Bluiett	Nick Brignola	Gerry Mulligan
Clarinet	Don Byron	Eddie Daniels	Ken Peplowski
Flute	James Newton	Lew Tabackin	James Moody
Piano	Keith Jarrett	Kenny Barron	Hank Jones
Organ	Jimmy Smith	Joey DeFrancesco	Jimmy McGriff
Synthesizer	Herbie Hancock	Joe Zawinul	Chick Corea
Acoustic guitar	Bill Frisell	John Scofield	Kenny Burrell
Electric guitar	Bill Frisell	John Scofield	Kenny Burrell
Acoustic bass	Charlie Haden	Dave Holland	Ray Brown
Electric bass	Steve Swallow	Bob Cranshaw	Stanley Clarke
Violin	Stephane Grappelli	Billy Bang	Leroy Jenkins
Drums	Elvin Jones	Jack DeJohnette	Max Roach
Percussion	Trilok Gurtu	Tito Puente	Jerry Gonzalez
Vibes	Milt Jackson	Bobby Hutcherson	Gary Burton
Miscellaneous instrument	Toots Thielemans (harmonica)	Steve Turre (conch shells)	David Murray (bass clarinet)
Male Vocalist	Joe Williams	Mel Torme	Bobby McFerrin
Female vocalist	Cassandra Wilson	Betty Carter	Abbey Lincoln
Vocal group	Take 6	Hendricks Family	Manhattan Transfer
Blues artist	B.B. King	Buddy Guy	Charles Brown
Blues group	Roomful Of Blues	B.B. King	Buddy Guy
Blues album	Ronnie Earl Grateful Heart (Bullseye Blues)	Joe Louis Walker Blues Of The Month Club (Verve)	Gatemouth Brown Long Way Home (Verve)
Beyond artist	Cesaria Evora	Van Morrison	Richard Thompson
Beyond group	Los Lobos	Jerry Gonzalez Fort Apache Band	Cachao
Beyond album	Cachao Master Sessions Volume 2 (Crescent Moon/Epik)	Los Lobos Colossal Head (Warner Bros)	Cesaria Evora Cesaria Evora (Nonesuch)

"Кожен, хто приймає героїн,

думає про героїн більше,

аніж про щось інше. Ти

намагаєшся привести в е

рух, але наркотик виходить

на перше місце.

Мік Джерер

На нічному шоу Девида Леттермона Шеннон Хун з'явився із знаком запитання на лобі. За 1,5 години до цього він почув про смерть Кобейна. За 18 місяців його було знайдено мертвим від передозування кокаїну, чим і закінчилося турне його групи Blind Melon.

Ці дві смерті стали тільки вершиною айсберга, а причиною їх є справи більш забуті чи менш помітні. За ці 18 місяців від передозування героїну загинули Крістін Пфаф із Hole та Девейн Тожтел із Skinny Puppy, за приховування героїну було заарештовано гітаристку Breeders Келлі Діл, вокаліста Stone Temple Pilots Скота Нейланда, Ела Йоргенсена із MINISTRY, від залежності лікувався вокаліст ALICE IN CHAINS Лейн Стейлі. Далі в минуле. Із героїном пов'язані імена Кортні Лав із Hole, Евана Дандо з Lemonheads, Ентоні Кідіса з Red Hot Chili Peppers.

Згідно з даними Національного Інституту з проблем наркотиків США за останні 7 років у вживанні героїну відбувся різкий стрибок. Серед причин називається покращення чистоти доступного на вулиці наркотику, що дозволяє відмовитися від голок (пов'язаних із стигмами та ризиком СНІДу) на користь паління та вдихання. Згідно з останніми даними, кількість невідкладних викликів, пов'язаних із героїном, зросла по країні з 38 063 в 1988-му до 64 221 в 1994-му.

Героїновий рок-бум співпадає приблизно з цим відрізком часу. У 1988-му від передозування помер гітарист Red Hot Chili Peppers Хітел Словак, двома роками пізніше — Енді Вуд, фронтмен попередника PEARL JAM з MOTHER LOVE BONE. Ще через два роки передозування стало причиною смерті Стефані Сарджент із 7 YEAR BITCH.

Енді Вуд і Стефані Сарджент лідирували на рок-сцені Сіетла, яка лише зароджувалася. Портове місто на узбережжі, Сіетл став одним із центрів героїнового ренесансу. Після вибуху Нірвани в 91-му — ренесансу музичного.

Героїн, опіат, що добувається з маку, є беззаспокійливим засобом, який заглиблює рецептори мозку в ендорфін, розум і тіло — у відчуття комфорту і безпеки. Стивен Тайлер, який покинув із багаторічною залежністю в середині 80-х, каже: "Героїн був життям без хвилювання. Це справді повітряний, божественний політ. Люди стирчать на цьому, бо це справді робить тобі добре. Якщо вершиною людського досвіду є оргазм, героїн іде слідом за ним".

(що незабаром стає майже нестерпним), скільки необхідність позбавитися від судомів, нудоти, поноса і загальної депресії, пов'язаної з стриманням.

Трудність відмови від героїну є легендарною; він був проголошений наркотиком із найбільш високим рейтингом щодо кількості повернень. Тайлер каже: "Це називається ейфорійним пригадуванням. Його викарбувано в моїх клітинах. Ти завжди будеш згадувати про це. Воно намагається повторитися, і ти ніколи не зможеш сказати: "Все, я зав'язав".

Деякі музиканти визнають зв'язок між своїм потягом до крайнощів року і зацікавленістю сильними наркотиками. Ерік Клептон: "Це як примара. Частина мого характеру прагне довести щось до межі. Добре, якщо ця примара переплавляється у творчість, але вона намагається бути також руйнівною як у фізичному, так і в духовному відношенні".

Тайлер каже: "Спершу це був чудовий засіб. Ти ніби-то розчиняєшся у миті, він (героїн) сповільнює життя і відключає заінтелектуалізовану частину твого мозку. Але все, що він дає тобі, він починає забирати назад. Незабаром все, про що ти мрієш, це наркотик. Ти полізеши у пекло, щоб дістати його, і, якщо вже немає місця на венах, ти починаєш колотися в шию. Це вбиває тебе і тобі байдуже. Навіть прокинувшись у лікарні після передозування, ти продовжуєш його вживати. До останнього поштоуху серця ти вважаєш, що це класно і це кльово".

Стан залежності від опіатів описав Уільям Берроуз у своїй книзі 59-го року "Голой сніданок": "Я мешкав в однокімнатній квартирі в Танжері. Я не мився на протязі року, я не змінював одягу і не роздягався, за винятком необхідності встромити голку в бурю плоть тіла. Я ніколи не прибирав у кімнаті. Пусті коробки з під ампул здималися до стелі. Я абсолютно нічого не робив. Я міг дивитися на кінець свого черевика 8 годин підряд".

Берроуз став героєм покоління 60-х, яке бачило у автора "Голого сніданку" максимально можливий протест проти жорсткого істеблішменту. Подруга Міка Джагера Мар'яна Фейтфул згадує: "Берроуз був культовою фігурою серед моїх друзів. Ми всі були дітьми Берроуза. Мене ніби засліпив спалах. Це було щось, до чого я повинна була прагнути. Я мала стати наркоманкою". Вперше почавши в 60-х, Фейтфул приймала наркотик наступні 18 років. На початку 70-х її було офіційно зареєстровано і їй постачали щоденну

ГЕРОЇН-РОК

Але, як поспішає додати Тайлер, у героїні є інший, набагато темніший, бік. Опір, що поступово зростає, вимагає великих і дуже частих доз для досягнення заколисуючого кайфу. Тих, хто знаходиться в серйозній залежності, турбує не стільки цей стан

дозу героїну (згідно з Британською урядовою програмою) Фейтфул згадує далі: "Моменти творчої активності були у мене не під час кайфу, а коли я від'їжджала. Є такий період, достатньо дискомфортний, коли в свідомості з'являється дірка,

ніби двері, за якими можуть з'явитися дуже цікаві речі".

У своїх мемуарах "Життя із мертвим" екс-менеджер GRATEFUL DEAD Рок Сналі згадує про лідера групи Джеррі Гарсія. Ізольований у коконі дорогого "персу", ранньої форми героїна, який палять, на початку 80-х Гарсія був безнадійним наркоманом. Сналі описує його в цей час — особа, постійно забруднена попелом із фольги, де він палив свій "джанк", брудний, з хриплим голосом, особа, що замикається під час транс-атлантичних польотів на 3,5 години в прибиральні для своїх несамовитих сеансів. Гарсія не міг подорожувати без свого "перса" і відмовлявся від турне по містах і країнах, де, за його побоюваннями, "перса" могло не виявитися.

Творча дезінтеграція Гарсія, особливо в останні роки його життя, була очевидною для всіх. Каже колишній ударник Crosby, Stills Nash and Young Даллас Тейлор, колишній наркоман, зараз консультант реабілітаційного центру: "Припустимо, якщо ви довго граєте, ви повинні це робити все краще і краще. Чому ви думаєте, що GRATEFUL DEAD ніколи не ставали кращим? Були часи, коли це була найпрша група із тих, що ви чули; потім були моменти, коли це була найкраща група, яку ви чули. Але вони ніколи не знали, що буде далі, тому що повністю залежали від наркотиків, куди б їх це не вело."

Гарсія помер торік, у віці 53-х років, в реабілітаційній клініці, де він намагався кинути наркотики.

Найбільш відомий наркоман серед музикантів — Кіт Річардс, гітарист ROLLING STONES, про його абсолютну наркотичну залежність свідчить скелет, що просвічує, і вампірна блідість обличчя. Дафф Мак Каган, басист GUNS'N'ROSES, ні миті не коливався, відповідаючи на запитання, чому він спробував наркотик вперше: "Щоб бути як Кіт, старий. У цьому вся справа, і якщо якийсь гітарист скаже тобі інше, значить він під героїном і бреше, як будь-який героїністик" — Так у чому ж чарівність Річардса? — "Старий, подивись на нього. Він Бог. Він кльовий, він поганий. Він Кіт."

У дійсності буття Річардса не було святом. До кінця 70-х його життя становило довгий список арештів, пов'язаних із наркотиком, кульмінацією яких став арешт у 77-му році в Торонто, з такою кількістю наркотиків, що стала реальною перспектива ув'язнення за транспортування. Знаходячись під стеженням, Річардс пізнав усю привабливість ломки в номері Торонтського готелю. Згадує басист Біл Уайман: "Ніколи не забуду, як ми із Ронні Вудом зайшли до нього в кімнату і знайшли його на підлозі, де він звивався і блював. Я сказав: "Мабуть, ми повинні дістати йому героїну?" Так що ми із Ронні вишли із готеля, повного переведених шпигунів і знайшли героїн, щоб підняти його".

В інтерв'ю "Роллінг Стоуну" слова Міка Джагера звучали, як загальний плач музикантів, яким довелося працювати з наркоманами. "Кожен, хто приймає героїн, думає про героїн більше, аніж про щось інше. Ти намагаєшся привести все в рух, але наркотик виходить на перше місце." (Річардс, який відмовився від героїну, відмовився також від інтерв'ю).

Курт Кобейн теж не володів особливим імунітетом до містики героїну. В інтерв'ю 92-го року він

пояснив, що думає з приводу чуток про його потяг до наркотиків: "Спочатку це мене не особливо турбувало, оскільки я завжди захоплювався Кітом Річардсом і всіма іншими рок-зірками, чий імена були пов'язані із героїном. У цьому була певна чарівливість."

І вживання Кобейном, у свою чергу, породило ряди послідовників. Клавшник FAITH NO MORE Родді Боттам, нинішній співак і гітарист IMPERIAL TEEN, зблизився із Кобейном після того, як їх познайомила його давня подруга Кортні Лав. Боттам каже, що чутки про вживання парю героїну зробили наркотик дуже привабливим: "Не так, неначе люди — це вівці, які наслідують приклад ровесників, але певний вплив є. Якщо хтось, хто на твій погляд справді кльовий, займається цим, це вабить. В очах більшості людей Курт Кобейн був найбільш яскравою особистістю в альтернативному року — або в меда — і всім було відомо, що Курт бавиться героїном. Це було досить принадно для багатьох людей."

Звабність героїну на сцені Сієтла початку 90-х була таємницею, відомою всім у музичній індустрії. Каже Далас Тейлор: "Коли грандж тільки починався, я не зустрічав жодної групи із Сієтла, що не бавилася або не сиділа щільно на героїні." І, як звук брудної птари, популярність наркотику незабаром перекинулася на всі міста. "Зараз не має значення, звідки група. Тепер це частина культури."

Сьогоднішня мода на героїн така, що музиканти самі, здається, намагаються завоювати довіря до себе, запевняючи журналістів у своїй небайдужості до "смеку". В 1993-му Еван Дандо із Lemonheads не міг залишити балачок з приводу сильних наркотиків: "Я спробував героїн, тому що це здавалось найстрашнішим вчинком, який я міг зробити." На новій хвилі знов з'явилася стара ікона в особі Уільяма Берроуза. Після зйомки в фільмі 89-го року "Ковбой із аптеки", Берроуз брав участь в одному із останніх проєктів Кобейна "Його звали священник", де замогильне читання 79-річного автора підживлюється безладними викриками автора проєкту.

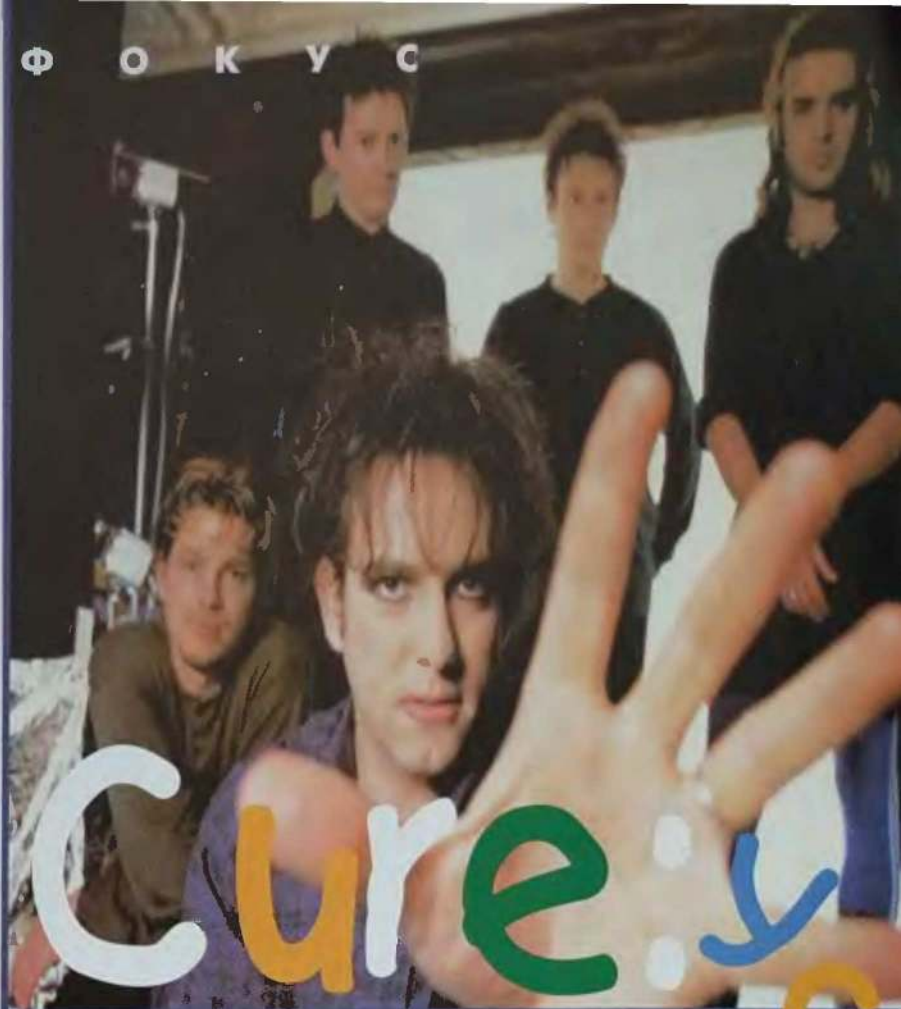
Смерть Кобейна і Хуна підняла справжню бурю в звукозаписуючій індустрії. 6 грудня 1995 року було проведено симпозиум Національної Академії звукозаписуючого мистецтва і науки США (NARAS), загальний тон якого можна висловити словами — "Щось треба робити". Основне питання, що стоїть за цим "щось" — наскільки великі повноваження звукозаписуючих фірм і менеджмента артистів у спробі вгамувати своїх підлеглих. Висловлюються полярні точки зору — від введення допінгового контролю перед допуском на студію до повного залишення музиканта напризволяще. У першому випадку компанії займаються самоциніченням, у другому — знищенням собі подібних.

Суїцидні жести Кобейна неможливо було не помітити, але хто здатний зупинити машину? Згадується Давня Традиція. Агамемнон повертається додому, щоб бути вбитим віроломним Епістом. Супутники Одисея повинні загинути. Женихи Пенелопи бенкетують в очікуванні розправи. Чим більше крові, тим цікавіше.

Хто заборонить героїн?

С. Луїнін (переклад).

Ф О К У С

Раз викликані примари не відпускають Роберта Сміта. Cure, група, заснована ним в 1976 році, приблизно з того ж часу пропагувала всесвітній біль і нескінченний відчай. Природньо, фани до цього звикли. І це настільки природньо, що відвикати від цього не хочуть. Тобто, зміни, що відбулися з Cure, є для них неприємною звісткою. Як і будь-яка культова група, Cure завжди володіла своїм іміджем, який легко ідентифікувати, і який у даному випадку втілено все в тому ж Роберті Сміті — розпалана голова, червоні губи, наведені очі. В 1979-му Сміт висловився відверто на синглі "I'm a cult hero" — "Я не культовий герой. Я не міжнародна ікона." Потім він додав: "Іноколи тиск на мене просто жахливий. Є люди, що цілком одержимі Cure і мною." І пояснив: "Здебільшого тому, що дуже добре мене знають. У деяких піснях я достатньо відвертий, в деяких оголююся досить сильно, але це нікому не дає право навішуватися на мене." На його погляд, Cure — це, переважно, розвага. "В мої плани зовсім не входить мати армію людей, що помруть за мене."

Можливо, тут робиться непрямий натяк на трагічний інцидент, що відбувся під час концерту Cure в Лос-Анжелесі 27-го липня 1986-го року, коли один із прихильників заколов себе на сцені перед 18-ти тисячами глядачів. "Мені подобається, коли люди беруть дещо з Cure, певний досвід, і після цього переносять його в життя".

Факт залишається фактом. Старий імідж "no future" настільки ж пов'язаний зі Смітом, як і апокаліптичний звук гітари, що він колись назвав "покинутим". Від цього важко позбавитися. "Очевидно, — каже Сміт, — Я не думаю, що якщо я поголю голову, надіну англійське вбрання і заспіваю високим голосом про кохання до шоколаду, щось сильно зміниться. Люди будуть казати, що в суті своїй це залишається готикою". Що саме по собі чудно. Навряд чи для блідолицих, одягнених у чорне прихильників Cure намагаються бути типовими представниками жанру. "Це мене не дивує, — продовжує Сміт, — за ці роки ми зробили дуже багато різних речей, і Cure завжди була групою достатньо похмурою. Єдине, що мене дратує, — це якщо ми робимо щось нове, а про нас пишуть, як про групу, що зробила Pornography."

І мене дратує, якщо ніхто не стане слухати нас, подумавши: "Я не збираюся любити Cure, тому що вони звучать так, як в 1982." Тим паче, що за 2 десятиріччя існування Cure справді пройшли через безліч змін. "Для мене існує, щонайменше, 7 інкарнацій Cure. Всі вони різні", — каже Сміт.

Люди широких переконань звичайно схвалюють Сміта: "9 разів із 10-ти вони реагують позитивно. І кажуть мені, як здивовані, що Cure стало таким. Вони слухають наступний альбом і знову розуміють, що він інший. В підсумку вони стають фанатами." Але як бути з тими, хто не схвалює? Наскільки тяжко вибиратися з пастки власного іміджу? — "Мабуть, це неможливо. Певно, потрібно було б з'явитися на телебаченні кожен раз по-різному, щось вигадувати, але це було б неприродним. Та й чи так це важливо?"

це як завжди.

У перегрітому світі
відтворюють себе не гі
моду і виходять із неї
категорії, хоч яким би
явища (Orbital, Sabres
декілька жанрів. Наша
таблиця дозволить вам
самої музики. І хай ва

ТА
М

ТАНЦ-
ПУТІВНИК
90-Х.

На що схоже? — На газ, що присипляє. Емб'єнт складається із багатотонарних синтетичних звуків, уривків простих мелодій, протяжних аранжировок, шумів (поїздів і т. д.), що застосовуються для створення відчуття простору, в першу чергу, і мелодій, що запам'ятовуються (якщо такі є), в останню. Барабани не схвалюються, так, як і спів (якщо не арабською). Одним словом, всі складові Dark Side of The Moon, але ефекти більш "наворочені".

Чому? До джерел можна віднести Еріка Сейті ("я хотів робити музику, що змішувалась би із дзвоном ножа і виделок під час обіду"), хоч сучасний ембієнт було виготовлено в ранніх 70-х Брайаном Іно в той час, як він лежав в постелі після аварії. Не маючи можливості повернути руку приймача і змінити радіостанцію, він прослухав цілий LP арфової музики, яка нашоухнула його на думку про створення подібної, такої, що не напружує, звучить по-різному в залежності від соусу, під яким її подають. Як наслідок – багатосерійний ембієнт від Брайана Іно (На Землі, В аеропорту і т. д.). Боу це сподобалося.

До кінця 70-х ембієнт зачепав, але було викопано із могили The KLF в їх LP Chill Out. Зараз ембієнт Хаус (тобто музика хаус без барабанів) є віддушиною для мільярдів шанувальників Pink Floyd, таких, як The Orb і Youth, і став платформою для новачків, такихію, як Pete Namlook, Sven Vath і Aphex Twin. Тенденцію підхоплюють і рок-колективи, такі, як Slowdive, Seefeel і Spiritualized. Елемент "ненапруженості" давно забутий в ім'я всь більшої і більшої химерності.

Спільники? Популярність серед змішаних общин призвала до утворення даббріду, стилізованого хітом The Orb "Blue Root", близький по духу до тріп-хопа, електронної музики для вух, експериментального джанглу.

Хто слухає і чому? Студенти і курильщики за приємну м'якість, слухачі авангардних програм за артистичні претензії.

Добре для? Злягання.

Шифр одягу? Важко сказати.

Наркотики? Героїн, м'яке екстазі.

Перспективи? Уже не на хвилі, як в 91-92-ому, але нові таланти, такі, як Beaumont Nappant, можуть зберегти його.

Що купити? UFOrb від the Orb, що-небудь із Aphex Twin і комплект React Records "Artcore!", що дає можливість відчутти смак ембієнт-джангл.

Основні моменти? Це вже не танцювальна, а експериментальна електронна музика. Найкраще слухати її вдома.

На що схоже? Всі можливі навороти програмованих ударних, синтетичні, безжалісні повторення, що змінюють свідомість, семплування голосу, все націлено більше на мозок, ніж на ноги. Звучить, як техно, але більш музично (слухай Orbital і німецьких піонерів Sun Electric).

Чому? За цією страшною назвою ховаються такі музиканти, як Scanner (що

підслуховують мобільні телефонні розмови і перетворюють їх на музичні етюди), египтолог-експериментатори The Black Dog, детройтський виходець в техно Keny Karkin і, знову ж таки, Aphex.

Всі вони об'єднані прагненням вивести техно за межі 4/4, що, проте, загрожує стати великим піжонством (послухайте Autechre).

Хто слухає і чому? Безліч самотніх хлопців у куртках із капюшонами і залушеною власною гігієною. Не надто популярно серед леді. А шкода, бо деяка електронна музика досить гарна (див. Orbital).

Спільники? Деякі виконавці електронної музики більшу частину часу приділяють ембієнту, інші — Autechre, Plaid — співпрацюють із тріп-холовою компанією Mo'Wax.

Добре для? Для заставок до наукових програм BBC, залякування ваших дітей.

Код одягу? Достатньо буде футболки Rhythm Records.

Наркотики? Кислота, холін ("розумний" наркотик для розкрутки мозку), Pro-Plus, щоб пережити нудні уривки.

Перспективи? Можна поставити на Pentatonik, спираючись на їх CD Anthology, повний ідей, і, що особливо ціниться в електронній музиці, душі.

Що купити? Фантастичний Snivilisation від Orbital і квиток на їх живе шоу. Bytes від Black Dog був улюбленим LP Бйорк в 1993-ому, вдалому і для неї.

Основні моменти? Коли вона гарна, вона дуже і дуже добра. Але коли вона погана, вона шкідлива.

Євро-чіз.

На що схоже? Це якраз те, що змушує людей найширших переконань скаржитися, що "всі танцювальна музика звучить до біса однаково". Євро-чіз — єдина танцювальна музика, яку чує більшість людей, зі всіма сатанінськими взаємозамінними приспівомі Хаддавеї, Ріел Маккої та Дулі, справді звучить однаково. Зрозуміло, кожні 6 місяців з'являється штуковина зі своєрідним шармом, скажімо, Mr. Vain від Culture Beat або No Limits від 2 Unlimited, але це не скасовує його жвавлівої спорідненості з пролетарською їжею із Оруеллівського "1984". На перший погляд веселий і доброзичливий, він призначений для знищення вільної волі і принесення нас у жертву тоталітаризму. Названий так Mix Mag-ом, чарівником танцювальної музики (cheese-погань).

Чому? Бо технологія танцювальної музики стандартна (семплер, 808-а і 909-а драм-машини, програмовані клавіші), запис Whigfield має багато спільного з найексцентричнішим продуктом із Франкфурта. Поглиблює проблему те, що італійські і німецькі продюсери використовують підхід студія-фабрика і виробляють товар метричними тонами.

Хто слухає і чому? Здебільшого, дітки. Дорослі люди на уїк-енді. Pet Shop Boys, коли схильні поорганізувати.

Спільники? Євро-чизу не потрібні спільники. Добре для? Вечірок підлітків. Божевільня на вихідних.

Код одягу? Бляшані купальники для леді. Оголені груди і штани MC Hammer для хлопців.

Наркотики? Холібрант.

Перспективи? Завтра належить йому.

Що купити? Got to know Капели досить розумний запис. І рідкісне серце не зігріє Saturday Night Whiggy.

Основні моменти? Неминучий, такий, що поглине Європу. Назавжди.

Джі-фанк.

На що схоже? Переробка гангстерського репу Західним узбережжям (звідси назва). Із синтетичними басами а-ля старий Джордж Клінтон. З гангстерського боку, застосування дешевої електроніки доводить урбаністичний реалізм до майже кінематографічного ефекту (Dr Dre і Natural Born Killaz від Ice Cube), у той час, як Adina Howard і її колеги приперчують "вулицю" сучасний соул. Значно менше розчарований, ніж гангстерський реп початку 90-х (N.W.A, Ice-T, Geto Boys), джі-фанк часто пропонує цілком благополучний маршрут: геть від бандитського минулого — великий автомобіль, гарні жінки, сонячний полудень і т. д.

Чому? Точно так, як Public Enemy і Eric B & Rakim пов'язують стрічками свої копії Funky People Джеймса Брауна, джі-фанкери заховують кислотний фанк Parliament & Funkadelic. Так, What's my name Snoop Doggy Dog є переробкою Atomic Dog Клінтона, а Bop Gun Ice Cube — Парламентської One Nation under the Groove. У джі-фанку майже немає семплів — його легко грати живу в студії.

Хто слухає і чому? Там: урбаністична чорна Америка. Тут: репофіли, ті, кому це подобається.

Спільники? Курильщики, що не мають певних

обрисів, які збираються навколо ді-джея і продюсера Marca (Cypress Hill, House of Pain, Funkdoobiest, Da Whooliganz); старі фанкери, щоб посидіти із новими хлопцями.

Добре для? Водіння автомобіля.

Код одягу? Бейсбольні майки, якщо вже так хочеться.

Наркотики? Хронік, і в великій кількості.

Перспективи? G-funk швидко стає J-фанком (jail-тюрма), бо багато хто з зачинателів жанру (Snoop, 2 Pac, T-Bone, Da Lench Mob) або знаходяться за ґратами, або посуваються в їх напрямку. Проте, поки реп знаходиться на "творчому перехресті" (Billboard), джі-фанк залишається однією із найбільших його надій.

Що купити? Regulate... G Funk Era Уоррена Джі — одне в найкращих придбань. The Chronic Доктора Dre, Paris Adina Ховард, Domino від Domino.

Основні моменти? У той час, як соул стає все більш і більш солодким, а глибокий гангстерський реп — все більш аморальним, джі-фанк пропонує середній шлях — і Америка прислуховується до нього.

Джангл/драм'н бас.

На що схоже? До біса хутко і до біса ускладнено. Семпліровані барабани тріщать зі швидкістю 160 ударів за хвилину, не повторюючись ані в одному такті; басові лінії, здебільшого, реп і / або більш і глибокий другий бас, прискорені вокальні семпли.

Чому? Джангл вийшов із хардкору, хардкор вийшов із кислоти, кислота вийшла із Ессекса в ранніх 90-х. До того часу, як ритм досягнув 106-ти в хвилину, бас залишився рівно наполовину повільнішим, демонструючи, таким чином, селу розкішне поєднання кача і божественної швидкості (ці джанглісти танцюють не під барабани, а під бас). Ортодоксний джанглу жорстокий — ніяких 4/4, нікому цього не показувати (це драм'н бас, Ok?) і ніколи не називай себе королем джунглів, а то одержиш п'яних, як General Levy.

Хто слухає і чому? Урбаністична молодь, дівчата, вдягнені в 4 мм-у фольгу (джангл подобається леді), що мріють стати гангстерами.

Спільники? Тріп-холова компанія Mo'Wax не проти поджанглювати.

Зовнішній шифр? Хлопці божественні витвори із вельвету, золоті зуби із твоїм ім'ям, дрітні майки. Дівчата: темно-бордові сатинові байкерські шорти, чудо-ліфчики, дебели черевики на випадок потасовки.

Добре для? Великих вечірок; розваг в машині, що лякають перехожих; привчання сусідів до транквілізаторів.

Наркотики? Героїн. Крек не схвалюється.

Перспективи? Джангл — найродючіший і найхвилюючий. Солідні фірми поспішають укласти контракти із джанглістами (London із Goldie, BMG із Kemet Crew), хіти потрапляють в чарти з вулиці, з'являються зірки драм'н басы (LTJ Bukem, Roni Size, жінки ді-джеї Rap і Kemistry & Storm), американські репери (Method Man, Scarface) перемішуються, 10 великих записів з'являється кожного тижня.

Що купити? Збірка Routes From The Jungle — чудово для початку. Journeys into Drum'n Bass: DJ Rap і Kings of The Jungle: Grooverider and Micky Finn — хороші придбання. В іншому випадку, шукайте імена Goldie, Noolkie, Ray Keith і A Guy Called Gerald.

Основні моменти? Ось тут якраз все і діється.

Ейсід Хаус.

На що схоже? Наркотики без наркотиків. Поп-музика прийдешнього — швидко, сильно спотворена, що збуджує. Перша кислота, що практикує DJ Pierre Aka Phuture і Bam Bam, стала причиною моральної паніки банданосців в 1988-му і була достатньо простою — драм машина і TB 303 (див. нижче). Після того, як її покинули "кислотні хлопці" (всіма палко улюблені футбольні хулігани), пішла в андерграунд, щоб породити хардкор і масу нових і значно більше експериментаторських різновидів: глибока кислота (Richie Plasticman/Hawtin), транс (CJ Bolland), датська "габба" і саг хаус (неймовірна швидкість, слизькі фашистські послідовники).

Чому? Все через машину Roland TB 303 Bassline. На відміну від інших інструментів, на цьому треба брати ноти, викривляти і модифікувати звучання початкового програмованого взірця. Внаслідок — божественні вищання і шум ейсід Хауса, що став настільки ж емблематичним для 90-х, як фейзер для 60-х. Ви можете познайомитися з ним через альбом KLF "What time is Love". TB 303 стала нині такою ж фетишизованою, як Фендер Стратокастер.

Хто слухає і чому? Всі, від школярів до болільників Хейт Ешбери.

Спільники? Починаючи із Oakenfold, Ендрю

Везарола зі своїми Sabres of Paradise і закінчуючи кислотно-металевою хіп-хоп химерою The Chemical Brothers, в британській танцювальній музиці всі були колись кислотними хлопцями.

Добре для? Базання під нього.

Зовнішній код? Тоді сміховинні футболки, велосипедні шорти, піратська пов'язка на голову, рожеві ленноновські окуляри. Тепер: стрижена голова (для обох статей), що-небудь мішкувате.

Перспективи? Райдужні Ейсід надто вкоренився в Європі. Наплив напівголих танцюристів щороку паралізує рух в Берліні під час фестивалю кислотної музики Парад Коханья.

Що купити? Plastikman, Spicelab і Hardfloor, Девіда Холмса і Secret Knowledge.

Основні моменти? Дуже хороший ритм. Що б ще додати?

Техно і прогресив хаус.

На що схоже? Починаючи із кінця Kraftwerk і закінчуючи кислотними інструментальними пошуками, техно є змішаною мовою загального користування. "Чисте", або детройтське, техно (Деррик Сей із Rhythm is Rhythm, Хуан Аткінс із Model 500) абстрактне, тверезе, дуже музичне, володіє чуттєвістю, нечестю в електронній музиці. Британське техно схильне до експериментаторства (Orbital, Pentatonik). Хардкор виготовляється бельгійцями та юними правопорушниками. Прогресив хаус, страшилка назва для приправлених техно явищ, таких, як Leftfield і Spooky, має на меті відокремити їх басові і ритмічні навороти від більш розміреного все-Європейського звуку, відомого, як транс.

Чому? Коріння веде до електронного "Year Zero" Kraftwerk. Детройтські зачинателі були запалені ними і New Order в створенні електронної Утопії, що контрастує з граничним занепадом їх рідного міста. Після цього втрило в свої руки взяли британські поклонники Afrika Bambaata і Гари Ньюмана (LFO, 808 State, Dave Angel) і небританські CJ Bo Hand, Richie Hawtin, Jam & Spoon. Зараз енергія техно живить все від джангла до евро-чиза.

Хто слухає і чому? Всі від капюшонів до кінчених рейверів.

Спільники? Всі, крім пихатих гаражистів.

Добре для? Будь-чого, крім злягання.

Наркотики? MDMA (чисте екстазі) для снів, "снід" для послідовників хардкору.

Перспективи? Тиск на сотні піджанрів. Термін "техно" скоро стане настільки ж безглуздом, як "рок".

Що купити? "Voodoo Ray" від A Guy Called Gerald. Це техно-безладдя в об'єднаному королівстві. The Prodigy і The Gild — поп-обличчя техно. "Exit Planet Dust" від Chemical Brothers — фантастична хіп-холова сторона техно. Божевільним рекомендовано манакального франкфурця Sven Vath.

Основні моменти? Ніхто не доведе, що це не музика.

Тріп-хоп.

На що схоже? Він повільний. Безжально мінімалістський і абстрактний, з дівчиною, що співає про смерть понад тягучими семплерними накладками. Вершина айсберга — Portishead.

Чому? Так само, як 5-твом людям одночасно приходить в голову одна велика ідея (радіо, атомна бомба, сухе пиво), лампочка тріп-хопа засвітилась над головами Джофа Атлі із Portishead, хіп-продюсера і репера Джеймса Воффа, фундатора Mo'Wax Records Джеймса Лавела і брістольських Tricky / Massive Attack. Захоплення старими LP, хіп-хопом, натхненний спів і паління трави будуть великими плюсами до вашого тріп-холового Curriculum Vitae. Хоч, може, це і не буде тріп-хопом.

Хто слухає і чому? Дивись електронну музику для вух.

Спільники? Прогресивні сили джангла поглядають в сторону тріп-хопа. Всі (Пол Веллер, Primal Scream, Massive Attack) хочуть ремікс Потісхеда.

Добре для? Запозичення богемних звуків для званих вечорів із коктейлями, відключки.

Зовнішній код? Вільний одяг.

Наркотики? Кислота, героїн.

Перспективи? Стає страшно масовим. Очікуйте на тріп-холову рекламу Levi's.

Що купити? Mo'Wax — це Мекка тріп-хопа, зі здоровою розмаїтістю — японський DJ Krush, Лавел і його проєкт U. N. K. L. E, DJ Shadow, співробітник Beastie Boys Keyboard Money Mork і багато, багато іншого.

Основні елементи? Ви можете зробити ці записи самі, якщо купите вініл Джона Баррі і прокрутите його зі швидкістю 16 обертів за хвилину.

Особисто я ніколи не визнавав слова heavy metal, тому що воно відразу заносить тебе до категорії настільки жорсткої, що сидницю надірвеш із неї вибратися. Вперше мене перейняло почуття, котре я потім відчував від своєї музики, під час прослуховування "You really got me" KINKS. Від цього в мене поповзли мурашки по спині, і це те, що я шукаю, коли пишу. З усієї цієї купи нових команд співаки нині не співають більше мелодій. Мій батько завжди говорив мені - якщо в тебе є мелодія, в тебе є пісня.

Хоча термін "heavy metal" було викарбувано Уільямом Берроузом у його "Голому сніданку", запущено в обіг його було лише наприкінці 60-х, завдяки чому BLACK SABBATH і став належати до нового музичного жанру - темного, міцного за формою рока, що використовує важкі ритми, пронизливий вокал, гітарні рифи, що дзвять, для розкриття своєї часто-густо doom-ової тематики. Після виходу з гурту у 1980-ому Оззі продовжив свій хрестовий похід, створюючи маніакальний імідж, що вплинув на десятки груп. Проте, не дивлячись на явні штампи, створені Осборном і SABBATH, багато хто з молодих хедбенгерів черпають натхнення в альтернативі й індастріалі. У результаті металічний ринок перетворився на киплячий горщик стилів, часто далеких для зачинателів жанру. Серед багатообіцяючих нових, TYPE O NEGATIVE, - гурт, який поєднує готичний вокал, повітряні клавіші та сумні ритми в своїй звуковій атаці. Альбом гурту, BLOODY KISSES, став золотим (500000 продано), і нещодавно гурт випустив новий "October Rust". І ось яка бесіда відбулася між вокалістом TYPE O NEGATIVE Пітом Стілом і дідусем Осборном.

Кор.: Що ви думаєте про сучасний стан heavy metal?

О.О.: Особисто я ніколи не визнавав слова heavy metal, тому що воно відразу заносить тебе до категорії настільки жорсткої, що сидницю надірвеш, щоб із неї вибратися. Вперше я перейнявся почуттям, котре потім виникло від власної музики, під час прослуховування "You really got me" KINKS. Від цього в мене поповзли мурашки по спині, і це саме те, що я шукаю, коли пишу. Нині жоден співак, з усієї цієї купи нових команд, не співає більше мелодій. Мій батько завжди говорив мені - якщо в тебе є мелодія, у тебе є пісня. Але в той самий час я можу говорити однією, тому що, можливо, комусь із хлопців це подобається.

П.С.: Що ви думали про такі гурти, як DEEP PURPLE та LED ZEPPELIN, у той час, коли BLACK SABBATH тільки набирив сили? Ви коли-небудь з ними спілкувались?

О.О.: ZEPPELIN були на іншому рівні. Вони були ніби на півголови вище за нас. У них був хороший менеджмент. У них був такий менеджмент, на тлі якого всі інші виглядали, як йологи. Вони хотіли поваги і її отримували. Але взагалі вони зневажали всю цю купу поваги. DEEP PURPLE була скоріше командою-суперницею, а суперництво - рч добра і дозволяє тобі зробити щось краще наступного разу.

П.С.: Воно мотивує тебе - це однозначно. Дружнє суперництво дає добрі результати.

О.О.: У BLACK SABBATH ми були хлопцями з подвір'я і, якщо хтось трахав нас, ми виходили на сцену з траханою місією: грати музику і відплатити

Оззі Осборн та Піт Стіл. зустріч поколінь.

кривднику. І ми це зробили. У часи ранніх SABBATH ніхто не наслідовався до нас доторкнутися. Я завжди вважав, що коли команда женеться за грошима, успіхом, наркотиками та чим завгодно, це об'єднує. Але раптово кожен одержує Полс-Ройс та особняк, і нікому вже не треба боротися. Під кінець існування BLACK SABBATH ми виходили на сцену та нудьгували, тому що зал не сприймав нас так приязно, як раніше.

П.С.: Згадаймо про початок BLACK SABBATH. Ви, хлопці, розпочинали як миролюбна команда, чи не так?

О.О.: Тобі потрібно уявити той час. Це був 1968-ий, і ти був, мабуть, ще у татовій мошонці, або десь там іще.

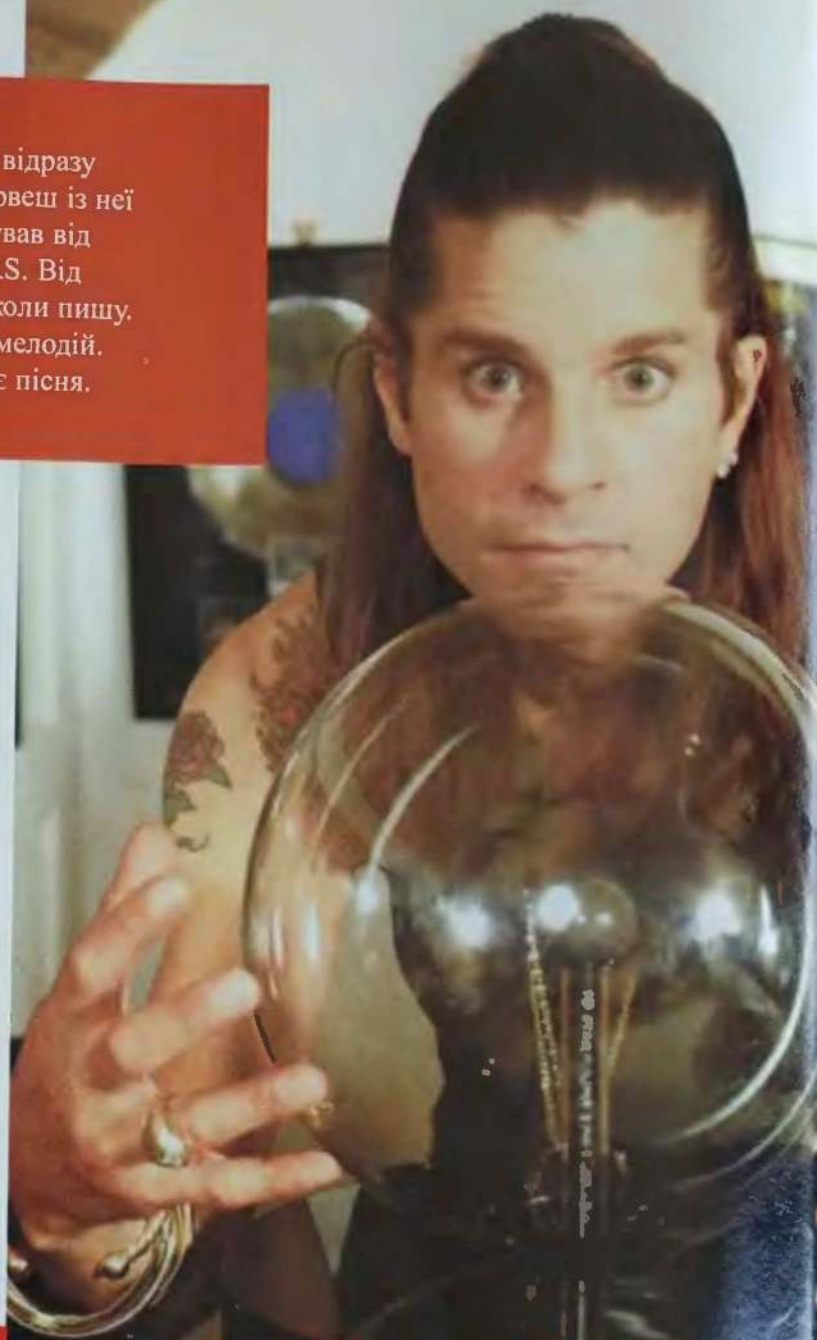
П.С.: Мені було тоді 6 років.

О.О.: Ну, дарма. Врешті-решт, у 1968-ому був мир, любов, траханий Хейт Ешбері, хіппі, кльози, Grateful Dead, пахощі. Як я ненавиджу ці пахощі! Люди накачувались наркотиками, грали на акустичних гітарах по кутках. І ми думали, хлопче, що це трахане лайно, хлопче. Теоретично все це красиво та чудово, але світ не такий. Поки все це відбувалося, хлопців розривало на клаптики у В'єтнамі. Тоді во демонстрували знак миру. Це був незрозумілий час. Ніхто не знав, хто ми такі, ми просто виходили і грали цю похмуру трахану музику, і публіка надиривалася. Вона не знала, що це ми таке робимо.

П.С.: Мені здається, медіа були винні у створенні диявольського іміджу BLACK SABBATH. І, схоже, вони зробили з вас те, що хотіли.

О.О.: А чого ще можна очікувати від назви BLACK SABBATH? Ми цю кашу і заварили. Іронія в тому, що коли я був у BLACK SABBATH, починаючи з першого альбому, на обкладинках не було нічого, пов'язаного з Сатаною. Нас нудило від цього і ми намагались змінити стан речей, підбираючи різні назви альбомів та змінюючи їх оформлення. Але потім, коли я від них пішов, їх раптом стали менше купувати, і вони знову стали сатаністами. Навіщо все це лайно?

П.С.: Мені здається, у нас тепер така ситуація, коли MTV диктує всі тенденції. Все, про що вони думають, - це залишатись на MTV. Вони готові виставляти все, що завгодно, аби тільки

ЯПОНСЬКИЙ
NOISEМУЗИКА
ДЛЯ
РОЗВАГИ

Не так насильницьки, але не менш ворожі, ніж death metal, такі виробники industrial-noise, як і MASONNA, NAMANEX і MERZBOW, створюють мало не найкорозійнішу музику на ринку. Цей матеріал змушує дез-метал звучати, як Лоренс Велк", - говорить звукооператор NAMANEX і другий президент "Relapse Records" Біл Юркевич. "В розуминні жорстокості та ж MASONNA бере будь-яку металічну команду, зминає її, як папірець, і кидася в корзину із сміттям."

Рух, що почався в 80-х групами HIJO KAIKAN, K.K.NULL і MERZBOW, досяг сили, що розриває барабани перетинки, в 85-му, незадовго після того, як на сцені з'явився HANATARASH. Під керівництвом Аема Яматсуки (нині він грає з BOREDOMS) HANATARASH створював урагани майже вільного від ритму звуку, використовуючи промислове обладнання, електроніку низької якості, переключення півки і гори діджорини. Команда заслужила репутацію руйнівників сцен, і на одному підпільному сейшені, відомому серед любителів жанру, Яматсука "увійшов" у залу на бульдозері через стіну будинку.

Сьогодні команди екстремального "noise" можна знайти в Японії, Америці і подекуди в Європі. Для деякого "noise" задовольняє невгамовну спрагу руйнування. MASONNA записує пісні з використанням частот, котрі є хворобливими для психіки навіть при малій гучності. А NAMANEX створює свою музику на таких рівнях еквілізації, що здатні пошкодити стереоблагоднання. Альбом групи MULTY-PHASE ELECTRODYNAMICS навіть попереджує про це покупців. "Чоловік 30-40 заходили і казали, що пошкодили свою апаратуру", - сміється Юркевич. - "Не знаю, може вони хочуть грошову компенсацію, чи що, але у мене живіт надригається від сміху. Якщо ви думали, що попередження було жартом, то це ваші проблеми."

Юркевич, чия компанія нещодавно випустила вражаючий підручник по "noise" для початківців The Japanese (American noise Treaty), говорить, що індустріальний noise націлений на людей, котрі завжди шукають чого-небудь голоснішого. "Це приголомшує. Це майже як наркотик. Кожен намагається "переплюнути" іншого і зробити щось таке інтенсивніше. Так що коли мені дали можливість зробити щось таке, що може дійсно пошкодити обладнання, я сприйняв це лише як наступний крок до екстремальності."

Інтелектуальний ватажок MERZBOW Масамі Акта говорить, що його музика зовсім не є виразником люти чи ворожості. "Багато людей думають, що "noise" - це дуже погана штука. Але я повинен сказати - ні. Це якраз навпаки, для щасливої розваги", - говорить він ламаюю англійською.

Як би там не було, Акта визнає, що багато хто з його найзавзятіших фанатів емоційно невірноважені.

"У деяких з них психічні хвороби, психіатричні проблеми. Один хлопець посилав мені параноїдальні листи. Він заявив, що вб'є темною силою. Інший хлопець написав мені і повідомив, що слухає мою музику на максимальній гучності в навушниках на протязі годин щодня. Він отримав пошкодження вуха."

Отже наскільки екстремальнішим може стати індустріальний "noise"?

"Я не думаю, що ми вже досягли цього, але до цього не так вже й далеко", - говорить Юркевич. - Дуже скоро єдиною можливістю для музики стати більш екстремальною буде її здібність викликати рак."

молодь дивилася. Що ти думаєш про MTV, яке диктує тенденції?

О.О.: Я над ними не маю влади, але хотів би, щоб вони диктували тенденції трохи в мій бік. Не так вже й давно я трахав POISON, CINDERELLA та MOTLEY CRUE. І зараз, кожного разу, коли я вмикаю відео, кучка траханих хлопців розмовляють під цей траханний ритм. Іноді я замислююсь, якого біса сплачую чергові \$300000 за це факане відео. Вони все-одно не збираються його крутити. Але без цього не обійтись. Вони можуть змінити формат і несподівано влаштувати тиждень Ozzy або щось таке в цьому дусі.

Кор.: Що ви думаєте про несподіваний вибух альтернативної музики, яка усунула значну частину металу в чартах?

О.О.: А що таке ця альтернатива? Що взагалі вона означає?

П.С.: Вона означає все, що важко класифікувати.

О.О.: Тобто, це означає музику, яку без енциклопедії не зрозуміти. Це ще одна лайнова класифікація. Музика є музика. Тобі вона подобається або не подобається.

Кор.: "heavy metal" завжди розвивався циклічно. Чим ти це поясниш?

О.О.: Якби тобі довелося їсти морозиво кожного ранку о дев'яті все своє життя, і воно було б одного й того ж смаку, ти б сказав: "До біса, тільки не ваніль". Люди люблять різноманітність. Ми в індустрії різноманітності. Речі з'являються і зникають. Це - як шузи на платформах знову в моді. У мене колись був повний гараж усякого лайна, і, якби я зберіг його, я б нажив собі багатство.

Кор.: Чи важко підтримувати імідж?

О.О.: Коли ви йдете в цирк Барпума і Бойлі, ви бачите хлопця з розмальованим червоним носом, який бігає туди-сюди і змушує людей сміятися. Це не те, що йому дійсно подобається. Я вважаю, що кожен, хто виступає перед публікою, відчуває те ж саме. Хлопці, які читають новини по телебаченню, роблять так само. Вони всі заокруглюють свої речення на один кшталт. Але я впевнений, що коли вони приходять з роботи додому, вони так не розмовляють.

Кор.: Тебе коли-небудь обтяжував або захоплював імідж, який пов'язує з тобою люди?

О.О.: Певна річ. Дуже важко зламати імідж. Я

нещодавно дивився по телебаченню старий фільм з Леслі Нільсоном, і в одному епізоді він грав, як серйозний актор. Але я надригався від сміху, тому що думав, що кожну хвилину він збирається утнути щось безглузде.

П.С.: З комерційної точки зору імідж надзвичайно важливий. Я вважаю, гурт повинен виглядати так, як він звучить. Я дивлюся на всі ці команди: у одного кістка у носі, у іншого півголови вигоріло. Все виглядає абсолютно по-різному. Вони не зачіпають мене, тому що вони не здаються мені єдиним цілим.

О.О.: Але найголовніше, якщо ти не створюєш лайнової музики, ти не створюєш нічого. Ти можеш вирядитися лайновою квіткою і ти нікуди не потрапиш, якщо у тебе немає гарних пісень.

Кор.: Твій погляд на деякі речі змінився з часом.

О.О.: Коли я був дитиною, я був голодним. У мене штани звисали з сідниці. Я зневажав цей лайновий світ. Коли я чув безглузді лайнові слова "Якщо ідеш до Сан-Франциско / Не забудь вставити у волосся квітку", я хотів задушити цього лірика. Я сидів у своєму індустріальному місті Бірмінгемі, Англія. Мій батько помирав від азбестозу через промислове забруднення, і я був злим молодим панком. Але зараз, у свої 47, я можу писати про те, як мене дїстав світ, в мене є великий будинок, я літаю першим класом, зупиняюсь у найкращих готелях і їм найкращі страви. Я б був лицемором, коли б співав про колючий світ. Але, якщо ви хочете стати розумним, візьміть інтерв'ю у Стінга. Він, здається, знає всі відповіді.

чакпун країни я ти в

Альбом "Soul Mining" 1983 року став віхою у рок-музиці. Ті, хто працював у подібному до раних альбомів THE THE стилі, були роздратовані останнім, майже архаїчним CD "Dusk". Ті, кому були близькі за змістом відносно раних альбомів THE THE, були роздратовані. Він містить у собі оригінальну і особисту інтерпретацію Мета Джонсона блюзу і соулу, яка є наслідком дослідження і напруженого аналізу творчості Роберта Джонсона і Хенка Вільямса.

"Раніше я дійсно експериментував із звуком. Під час гри пост-панку, гадаю, я вплив цілковито проти течії. Але зараз таке звучання стало стандартним." В середині 80-х він помітив, що думки, які містилися у його раних альбомах, відтворювалися десятками. "Кожний крав у когось іншого і навряд чи хто-небудь покладався на своє власне натхнення або почуття," жалкує, поглядаючи у минуле, Джонсон, який є для THE THE серцем, душею і мозком. "Ось чому я більше ніколи не слухаю поширену музику".

Замість цього цей незвичайний композитор звернувся за натхненням до

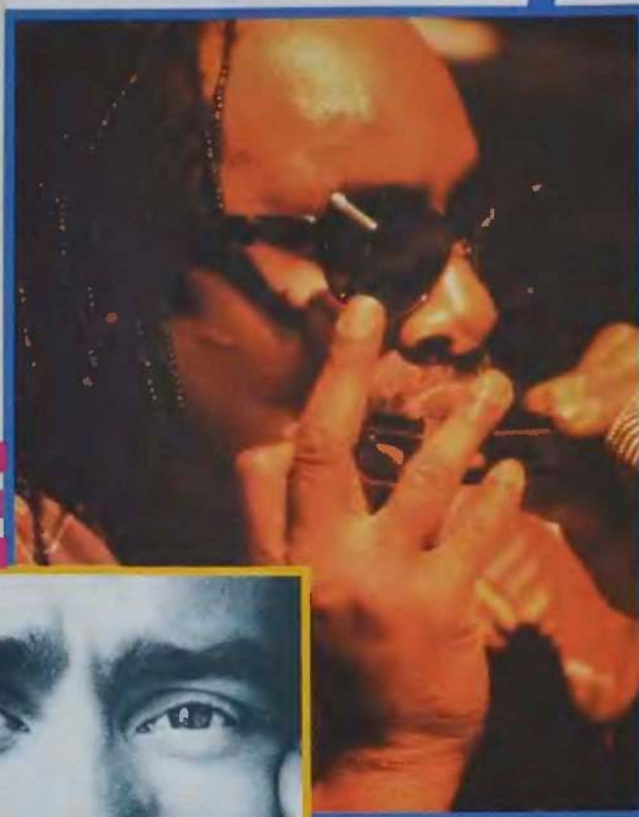
справжньої рок-класики. Результатом стала музика альбому "Dusk", з його чаруючою мелодійністю. "Я хотів бути на одному рівні з такими альбомами, як "Harvest" Нейла Янга, "Tapestry" Керола Кінга чи першим альбомом Джона Леннона "Plastic Ono Band". Крім того, я багато слухав Роберта Джонсона і Хенка Вільямса. Що мене зачаровує у цих хлопцях, то це їхня здатність перетворювати чистий біль у чарівні пісні і музику".

Останній твір THE THE "Hanky Panky" цілковито присвячено Хенку Вільямсу. Інтерпретацію кращих пісень Вільямса Мет Джонсон зробив без сентиментальності, вона далека від типових стереотипів кантрі-музики. Для нього було важливим

висвітлити ті грані пісень Вільямса, які залишилися непоміченими багатьма американцями на шляху "думай позитивно", грані темряви і депресії, які були наслідками страху і наркоманії. THE THE досягли глибокої емоційності, їхня інтерпретація пісень Вільямса особиста, хвилююча і навіть своєрідна. "Альбом пісень Хенка Вільямса дав мені відпочинок як композиторові. Я зміг проявити свої думки і просто зазнавав насолоди від співу," – пояснює Мет появу свого несподіваного альбому-присвячення. "Крім того, це було навчанням. Я не набув ґрунтовної музичної освіти. Я навчався самотужки і був занурений скоріш у неструктурну музику, ніж у написання пісень". Але він міг краще ототожнюватися з американським фолком і блюзом, ніж з англійським фолком і кельтською музикою. "Є щось таке в цій музиці, що мене спонукає". І це те, що він вірить у те ж саме, у що вірив Хенк Вільямс. Те, що так звана зірка кантрі з'являється для того, щоб писати "приємні маленькі пісеньки", є наполегливим і довичним міфом.

"Багато його пісень підіймали мільйони людей, в той час, коли він страждав на маніакальну депресію і спивав у 29-річному віці. Я гадаю, що він хотів би виразити ці проблеми у своїх піснях, але не міг цього зробити, бо був під тиском. Я намагався інтерпретувати його музику, пам'ятаючи про це".

Народження у Саґано (штат Мічиган) Стівенда Моріса, майбутнього Стіві Вандера, було справді великою подією для музичного світу. Цей сліпий від народження співак і автор пісень вплинув на музику, музикантів та

людей всього світу, як ніхто до нього. На протязі трьох десятиріч його альбоми знаходяться серед перлин популярної музики, включаючи такі, вже класичні, як "Innervisions", "Songs in the Key of life", "Talking Boole" чи "Hotter than July".

Для того, хто не бачить ніяких меж, і не існує ніяких меж. Неортодоксальний і завжди готовий

експериментувати, Стіві Вандер постійно дивує новим і, в той же час, завжди залишається собою.

Інтервали між альбомами стали довшими. Минуло вже вісім років, як вийшов його останній студійний альбом "Characters". З того часу з'явилась тільки "Jungle Fever" – звукова доріжка до фільму Спайка Лі з тією ж назвою. Аж ось настав час для нового альбому. "Conversation Peace" виявляє іншу грань Стіві Вандера, він досягає свого коріння, як у суспільних, так і в музичних темах. В 70-роках він підтримував соціальні й політичні інтереси "чорної Америки", завдяки чому став символом свободи. Сьогодні він працює для всього світу, крім того, його справа стала більш особистою і витонченою.

Проте поглиблення у благодійні і суспільні проблеми є для Вандера звичайним на протязі десятиріч. Він навіть отримав більше всесвітніх винагород за гумантарну діяльність, ніж за свою музику. Його хіт "Happy Birthday" став гімном для послідовників Мартіна Лютера Кінга, які врешті-решт домоглися проголошення його дня народження національним святом. Іноді критики визначають його вірші як альтруїстичні і філантропічні. І вони справді мають рацію, бо Стіві працює, щоб цей світ став кращим. Прибутки від "Natural Wonder Four" цього року підуть на підтримку акції "Відповідальність за голод" в Сомалі. Узгодження між Стіві – музикантом і його благодійною справою, як у роботі, так і у способі життя, незвичайне і захоплююче.

Власний шлях, нарешті, привів Вандера до міцної спорідненості з Африкою, яка відбилася у його новому альбомі. Стіві пояснює своє тривале мовчання, що передувало цьому альбому.

"Утримання публіки в необізнаності і чеканні не було навмисним. Я вимушений довго чекати, доки не зазнаю від альбому задоволення, доки не відчуваю, що

він такий, як треба. Я постійно знаходжусь у роботі і пишу багато пісень, але вони не завжди можуть бути поєднаними і цілісними. Пісні не завжди підходять одна до одної, і я не можу це контролювати. Коли ви маєте так багато пісень, завжди потрібно багато часу, щоб знайти правильне поєднання".

Він такий вибагливий до себе, що змінює і покращує свою працю тисячу разів. Такий стомлюючий педантизм доводить до божевілля "Motaun" – компанію звукозапису, яка відкрила його ще маленьким Стіві Вандером. Під час роботи над його шедевром "Songs in the key of life" музиканти вешталися у майках, на яких було надруковано: "Стіві майже готовий". Про "Conversation Peace" стало відомо п'ять років тому і тільки зараз його завершено.

Є дещо, що публіка не завжди знає. Стіві постійно працює над своїми творами і тому сьогодні він, ймовірно, є володарем скарбу із неопублікованих пісень. Звичайно він включає до своїх хвилюючих концертів чотири чи п'ять справжніх перлин, які потім зникають, щоб з'явитися роки через десять в якомусь альбомі. Що й трапилося з відомим усьому світу хітом "I Just Called To Say Loved You", який не виконувався Вандером протягом дванадцяти років. Це також ознака його вражаючої невпевненості у собі, хоча він є найбільш утаємненим композитором останньої чверті сторіччя. Він буквально сяє, коли я захоплююсь деякими з його нових пісень, особливо тими, що мають явні африканські елементи – "Take The Time Out", яка була записана з чоловічим хором Південної Африки "Ladysmith Black Mambazo". Вандер посміхається: "Останнім часом я часто бував у Гані, де я написав багато пісень для свого альбому. Тож це є природним, що вони зазнали деякого впливу місцевої музики. Крім того, ми більш ніж завжди підкреслили ритм, що зробило їх звучання дуже "африканським".

Вандер подорожував Африкою на протязі двадцяти років і його любов до цього континенту виявляється не тільки у його музиці. Всі троє його дітей мають африканські імена, регулярно запрошуються як гості до щорічного музичного фестивалю у Гані і віддають перевагу традиційному довгому африканському вбранню. "Я планую переїхати до Гани у найближчому майбутньому. Я зазнаю насолоди від перебування там, тому що я можу ототожнити себе з цими людьми і добре себе з ними почуваю. Багато мешканців Гани мають таке саме відношення до деяких членів моєї родини, які багато для мене значать. Але я був у Гані і Кот-д'Івуарі ще й для того, щоб подарувати два прилади для читання місцевим школам для сліпих. Ці прилади працюють за тим самим принципом, що й сканер, який читає цілу сторінку, а потім повторює її голосом комп'ютера".

Але Стіві Вандер і його позитивна, творча, життєва філософія стоїть осторонь від пануючої сьогодні "чорної музики", яка дратує його, особливо в Лос-Анжелесі, де він мешкає. "Я хотів зміцнити зв'язок між вуличними групами і їхнім світом – просто, щоб спробувати знайти разом з ними якусь альтернативу насильству". Але він не засуджує гангстерів, яких часто звинувачують у усявленні насильства: "Хоча я й не приймаю арґеції та жорстокості, мені не може не подобатися gangsta-гар, тому що він щирий. Кожен може помітити і оцінити справжнього музиканта, те ж саме стосується і реперів. Це люди, які вийшли із цілковито етнічного середовища, які прагнуть поділитися тим, що вони бачать і відчувають у своєму оточенні та тим, що їх спонукає".

Він здатний це зробити. Він розповідає вам те, що ви не знаєте. І це чудово!

Переклала Анжела Залевська

Переклала Анжела Залевська

Сьогодні важко відшукати гурт, котрий у своєму інструментарії не використовує синтезатора. А якщо комп'ютер Вашого приятеля не є "мультимедіа", тобто не містить в собі принаймні звукової картки, то Ви його приймаєте, у кращому разі, як непогану рахівницю. І коли Ви запускате свою улюблену "іграшку", Ви бажаєте чути повноцінні звукові ефекти та приємне музичне супроводження, а не якесь невиразне гарчання.

Усе це — електронна, комп'ютерна музика. Вона стала невід'ємною частиною сучасного побуту та музичної практики. Але колишнього цього не було. Воно якимсь чином з'явилося. Де, як, коли?

Електрика починає звучати

Спроби використати електрику для одержання музики здійснювались майже одночасно із промисловим впровадженням електричного струму. Як колись музично обдарований стрілець почув спів монохорду у дзяжжаних відпущеної тятиви луку, так напочатку нашого століття інженери збагнули можливість використання електричних коливань для створення музичних звуків.

Цей концерт нагадував сеанс гіпнотизера. На кінці невеликого стрижня таємничо відблискувала маленька кулька. Біля неї, наближаючи та віддаляючи руку, робив якісь загадкові паси артист. Виразні, мелодійні звуки, які начебто пливли у повітрі, слухняно підкорялись цим рухам, справляючи невимовне враження на слухачів. Рухи іншої руки робили звук тихішим або гучнішим. Так у 1921 році розпочав свої триумфальні виступи винахідник терменвоксу-Л.С.Термен.

А тепер відступимо на крок у часі. Уявимо собі велетенську споруду вагою 200 тон, для перевезення якої потрібен майже цілий потяг. Це не завод і не електростанція, хоч вона й містить в собі силу-силенну електричних машин-генераторів змінного струму. Це музичний інструмент, прототип "Телармоніуму" Тадеуша Кейтхіла, збудований у 1900 році.

Знаменитий орган Хамонда, який теж використовує машинні генератори, у 1939 році накоїв великого галасу на виставці у Нью-Йорку. Там найавторитетніші експерти виявились неспроможними відрізати його за звучанням від духового органу. Його винахідник - Лоуренс Хамонд - зробив ще одну велику справу - у 1934 році створив ламповий електронний орган, в якому передбачив фактично усі принципи електроорганів 50-70 років, у тому числі октавне ділення частот дванадцяти ведучих генераторів.

Музичні комп'ютери з'явилися раніше обчислювальних

Знову поглянемо у прадавні часи. І знову покличемо на допомогу уяву.

Ось якийсь гідравлічний агрегат, він нагадує водяний млин. Колеса, колеса... Великий барабан - це і пам'ять, і програмно-керуючий пристрій. На ньому "записано" музичну інформацію. Коли на колеса "млина" пускають воду, барабан обертається, стерженці по черзі натискають на клавіші органа. Звучить музика! Неначе Пігмаліон на Галатею, дивиться на своє створіння механік Кірхнер. Створіння живе, і не знадобилось ніякої допомоги богів Олімпу. Йде 1549 рік...

Взагалі, XVI-XVII сторіччя - це доба вдалих хитромудрих механічних пристроїв, музичних годинників,

А це вже 1844-й, чи 1845-й. Матінка Олександра Андрійовна привезла нові валики для оркестрини - домашнього оркестріону, і маленький Петрик Чайковський з нетерпінням чекає, аби почути свого улюбленого Моцарта.

Виготовлення валиків для оркестріону, дисків для музичних шкатулок та автоматів - все це було "програмування крок за кроком". На початку XX-го сторіччя з'явився прилад, на якому програмування здійснювалось вже в реальному часі. Згадуєте "Незакінчену п'єсу для механічного піаніно"? Це

піаніно справляло приголомшуюче враження не тільки на провінційних поміщиків. Його найбільш досконала модель - пневматичне піаніно - дозволяла

МУЗИКА,

записувати методом перфорації паперової стрічки, безпосереднє виконання, зберігаючи усе відтінки та нюанси темпу та динаміки. Завдяки пневматичному піаніно ми й досі можемо чути аутентичне виконання Рахманінова, Дебюссі, Гріга, Скрябіна, Бузона, не спотворене недосконалою технікою перших звукозаписуючих пристроїв.

На ті часи музичні "комп'ютери", як і математичні, були поки що механічними, та принципи, закладені у музичні автомати, за багато років до винаходу MIDI вже реалізували одну з його основних функцій - кодування виконавської інформації та її збереження у відокремленому від джерела звуку вигляді.

Але без джерела звуку не обійтись, і розвиток електронної музики тривав.

Перемога Муга, або що таке "патч"

Зовнішньо цей пристрій нагадував старовинний телефонний комутатор. Не вистачало лише двічі телефоністок, аби вони перемикали численні дроти, неначе з'єднуючи невідомих абонентів. Але панель цього комутатора ховала не телефонні лінії, а так звані "модулі" - керовані напругою підсилювачі, фільтри, генератори (осцилятори). Тому більш вдалим буде порівняння цього устаткування із аналоговою електронною моделюючою машиною. Приладнавши до цієї машини клавіатуру та зробивши її більш-менш придатною для виконавця, Роберт Муг створив свій знаменитий мупський синтезатор. Дроти-"патчкорди"-дозволяли робити різні варіанти з'єднання модулів - "патчі", кожному з яких відповідав певний тембр, музична барва. Згодом вираз "патчкорд" був забутий, а "патч" залишився.

Потім "патчкорди", які постійно висмикувались, були замінені на перемикачі, але ще довго панель синтезатора нагадувала пульт управління електростанції, або приборну дошку літака. Для того, щоб відтворити вдало найдений "патч", треба було відновити велику кількість установок кнопок, рукояток, перемикачів.

Усі ці проблеми вирішив мікропроцесор, він запам'ятовував результати експериментів із звуком та дозволяв викликати "патчі" єдиним дотиком до кнопки зміни програми.

Так з'явилися гібридні синтезатори - аналогові джерела звуку, керовані цифровими пристроями. Наприкінці 80-х років досить досконалі зразки таких синтезаторів були створені у Львові.

Але щоб відбувся повністю цифровий синтезатор, було потрібно, аби зазвучала цифра.

ЕЛЕКТРИКА,

КОМП'ЮТЕР

"Мюзик-боксів". Змінні диски для музичних автоматів іноді порівнюють із грамплатівками. Більш вдалим здається їхнє порівняння з флопі-дисками - носіями керуючої, тож не звукової інформації. На одну з таких "дискет" було колись "записано" дуже популярну у Європі українську пісню "Іхав козак за Дунай".

А тепер трохи наблизимось до нашого часу.

Рік 1813-й. Урочистий твір Л. ван Бетховена "Перемога Велінгтона, або битва при Віторії". Чути духові, струнні інструменти! Але оркестру немає, за нього грає "Пангармонікон" - оркестріон, створений приятелем Бетховена, віденським механіком Мельцелем, тим самим, чий метроном ми всі добре знаємо.

Андрій Білоусов

Симфонічні фрески Л. Грабовського

Творчість Леоніда Грабовського належить до "українського музичного авангарду", репрезентованого іменами таких композиторів-шестидесятиників, як Валентин Сильвестров, Віталій Годзяцький, Володимир Загорцев, Андрій Нікодемівич.

Л. Грабовський народився 28 січня 1935 року у Києві. У 1956 році закінчив Київський університет (як економіст), а у 1959 році - Київську консерваторію, де навчався по класу композиції у Льва Миколайовича Ревуцького та Бориса Миколайовича Лятошинського. У 1962 році став лауреатом Першої премії I Всесоюзного огляду-конкурсу творчості молодих композиторів. По закінченні аспірантури (1962) працював викладачем кафедри композиції Київської консерваторії (1961-1963, 1966-1968), де читав курс оркестровки. Активно виявив себе в українському музичному кінематографі (музика до художніх, мультиплікаційних та науково-популярних фільмів), у перекладацькій діяльності (переклад фундаментальної праці польського музикознавця Йозефа Хомінського "Історія гармонії та контрапункту", яку видано у Києві 1979 року, та ін.), в журнальній публіцистиці (яскраві, вдумливі рецензії та виступи в журналах "Музыка", "Советская музыка" та ін.). З 1981 року - на творчій роботі в Москві, зараз живе і працює в США.

Л. Грабовський один із перших на Україні почав використовувати новітні засоби композиторської техніки: серійну додекафонію ("Характерна п'єса" для фортепіано, четверта частина "Симфонічних фресок" - "В руїнах", 1961; "Константи" для II інструментів, 1964), тотальний серіалізм та пунтилізм ("Маленька камерна музика N1" - 1966), серіальну комбінаторику ("Візерунки" для гобоя, альту і арфи - 1969), алеаторику і сонористику ("Тріо для фортепіано, скрипки та контрабасу", 1964, вокально-інструментальні цикли - "Пастелі" на слова П. Тичини та "Із японського хокку", 1964, музика до кінофільму "Вечір напередодні Івана Купала", 1968 та ін.).

Новітні засоби не були для композитора самоцілью: їх використання сприяло якісному оновленню музичної мови, стало своєрідним "кодом спілкування" української музичної культури із сучасною світовою музикою, яка переживала в цей період значну "реконструкцію", трансформування (новації П'єра Булеза, Карлхайнца Штокгаузена,

Янніса Ксенакіса, представників "польського музичного авангарду" - Вітольда Литославського та Кристофа Пендерещького).

Пошуки нової мови йшли через "експеримент", часто доведений до граничного "екстремального" вияву-хеппенінгу, "інструментального театру" з певними запрограмованими діями музичних виконавців, як це було в "Тріо для фортепіано, скрипки та контрабасу" Л. Грабовського, 1964, який було виконано із "скандальним" успіхом у 1966 році в залі Київської філармонії), експериментування з часом (психологічна акцентуація музичних пауз в "Гомогеографії" для фортепіано та у "Візерунках" для гобоя, альту та арфи). Ряд творів композитора ("Мікроструктури" для гобоя соло, 1964, "Візерунки", 1969 та ін.) випередили появу "мінімалізму" в музиці Заходу.

Л. Грабовський започаткував на Україні "ново-фольклорну хвилю" у своєму дипломному творі "Чотири українські пісні" (1959), присвяченому Л. М. Ревуцькому. Хронологічно цей твір значно випередив музику інших українських композиторів "ново-фольклорної хвилі" (музика М. Скорика до фільму "Тіні забутих предків", 1965, кантата Лесі Дичко "Червона калина", 1969-1971 та ін.).

У "Чотирьох українських піснях" Л. Грабовського катарсично заворує варіаційно-оновлювана повторність пісенно-хорових куплетів з невинними змінами темброво-фактурної оркестрової палітри. Звертає на себе увагу якісно нова трактовка хору та оркестру, які акцентують особливу, "персоніфіковану" звуко-колеристичну виразність, що досягається специфічними виразними засобами оркестрової та хорової драматургії твору. Вже в цьому ранньому творі відчутна особлива "декоративність", "величава статичність", певна "монументальність" музичного вислову, що знайшли продовження і в наступних творах композитора - наприклад у мелодрамі "Море" для читця, хору, оркестру та органа за твором Сен-Жон Перса "Морські дорогикази" (1966-1970).

Ідеї "нової фольклорної хвилі" знайшли своє якісне продовження і в музиці Л. Грабовського до кінофільму Юрія Ільєнка "Вечір напередодні Івана Купала" за мотивами творів М. В. Гоголя. Кульмінаційний момент фільму - народне голосіння в сцені

"Лавра", яке відтворено імпровізаційним гісандуванням хорових партій на слові "Плач ..." та скандування слів "Пролий сльозу ...". Вільне нашарування інтонацій стогону (імпровізаційна алеаторика), невизначеність звуковисотних фіксацій мовної декламації підкреслюють невимушеність, безпосередність виражених почуттів, загострюють експресивність музичного вислову в даній сцені. В "Купальській пісні" з фільму майже аутентично відтворено спонтанне дисонуюче нашарування голосів, типове для українського народно-пісенного багатоголосся. Своєрідний музичний матеріал фільму композитор використав у симфонії-легенді "Вечір на Івана Купала" (1976) та п'єсі "Буколічні строфи" для органа (видана у 1980 році).

Л. Грабовський йде і на граничний експеримент, виходячи за межі "нової фольклорної хвилі". У "Візерунках" для гобоя, альту і арфи композитор повністю замінює "часову" природу музичного мистецтва "просторовою" логікою образотворчого декоративного мистецтва. Твір будується на статичному варіюванні п'ятизвукової поспівки. Аналогом живописного народного орнаменту тут є народно-пісенні інтонації. Комбінаторика звукових послідовностей, варіанти попарних тембрових сполучень, мінливість динаміки, регістрів, прийомів звуковидобування, просторові співвідношення звучання і паузування - все це з математичною точністю вираховано композитором, який виступає тут у якості техніки-дизайнера. Ці ж ідеї образотворчого декоративного мистецтва Л. Грабовський продовжує і в "Concerto misterioso" для дев'яти інструментів - творі, що конструктивно побудований за мотивами картин народної української художниці Катерини Білокур (1977). Мелодичні інтонації цього твору також будуються на народно-пісенній основі (основою "мелодичного моделювання" тут є пісні у виконанні Явдохи Зуїхи).

Тема "живописної зображальності" в музиці Л. Грабовського, мабуть, найважливіша і найвагоміша в характеристиці його стилю. Вже у ранньому творі - "Симфонічних фресках", побудованому на звукозображальному і "зоровому" ряді малюнків Б. Пророкова з циклу "Це не повинно повторитись", відтворено картини авіаційного бомбардування ("Наліт"), страхітливі руїнації війни: скрегіт металевих конструкцій ("В руїнах"), тиша після атомного вибуху ("Хіросіма"). Майстерність композитора в цьому творі стала основою частого використання його фрагментів в радіо- і телепередачах, в озвучуванні кінофільмів. Кіномузика Л. Грабовського - це не пасивний елемент фільму, а його органічна частина (згадаємо операторські новації фільму "Вечір напередодні Івана Купала" - комбінаторику "зорових елементів" кадру, як прояв дії "нечистої сили", - і відповідну їм "фантазмагорію" музичних образів, або возведення бутафорії "потемкінських деревень", і колаж класицистичної музики).

Характеристика творчості Л. Грабовського не буде повною, якщо не згадати його просвітницьку діяльність - видання перекладів українською мовою теоретичних музикознавчих праць Йозефа Хомінського (двомином "Історія гармонії та контрапункту"), Карлхайнца Штокгаузена ("Ритмічні каданси у Моцарта"), Ернста Кшенека ("Лекції з дванадцятизвучного контрапункту") з чудовими передмовами і примітками. Переклади не тільки познайомили українського читача з новітніми теоретичними досягненнями зарубіжної музикознавчої думки (щ переклади були першими і єдиними в тогочасному Радянському Союзі), але і формували сучасну музикознавчу українську термінологію.

Шановні

читачі!

ГАЛАС

З другого числа нашого часопису, поряд із друкованим матеріалом, ми розпочали випуск аудіо-додатків кращих вітчизняних груп та виконавців. З третього номера такий аудіо-додаток виходить також і на компакт-дисках.

Такі збірки носять жанрово-тематичний характер і мають намір

продемонструвати все краще в українській рок- (як це було на аудіо-додатку до №2) та поп-музиці (таку тему було запропоновано на аудіо-додатку до №3).

На першому аудіо-додатку "Рок-Топ" — пісні рок-груп КОМУ ВНИЗ, ТАВУЛА РАСА, ПЛАЧ ЄРЕМІЇ, виконавців Н.Сумської, Т.Баланюк та багатьох інших. На другій збірці "Поп-Топ"

презентовано пісні І.Вілик, О.Тищенко, О.Пономарьова, гурту СКРЯБІН та інших.

Номер, який ви тримаєте, супроводжує аудіо-касета та компакт-диск "Рідне". За

концепцією ця збірка передбачає презентацію двох музичних напрямків

української сучасної музики, які вважаються аутентичними: рок-

виконавці, що працюють у стилі псевдофолксових традицій (В.В., БРАТИ ГАДЮКІНИ, КОМУ ВНИЗ), і

поп-виконавці, які передають своєю творчістю ліричний мелос української народної пісні

(Т.Петриненко, Н.Сумська, Т.Повалій, Ю.Оранський, Ж.Боднарук та ін.). Наклад цієї аудіо-збірки: касет — 5000 примірників, компакт-

дисків — 2000. З питаннями про придбання аудіо-

додатків звертайтеся до своїх місцевих розповсюджувачів журналу

"Галас".

Передплата

1) у будь-якому відділенні зв'язку України через передплатний каталог «Укрпошти»
Передплатний індекс 40289

2) фірма «Періодика», тел.228-00-24

3) АТЗТ «Саммит» (доставка кур'єром),
тел.212-22-78, 212-23-58,

філії агенції «Саммит» по Україні:

м.Луганськ, тел.52-82-37

м.Миколаїв, тел.22-52-43

м.Севастополь, тел.71-86-36

м.Харків, тел.43-70-78

м.Черкаси, тел.45-15-08

4) «Київська служба передплати» (передплата за телефоном, доставка кур'єром),

тел.245-26-96, т/ф.412-77-07, т/ф.212-08-46,

філії агенції «КСП» по Україні:

м.Вінниця (46-12-77, 46-65-71)

м.Дніпропетровськ (46-82-27)

м.Донецьк (55-40-87)

м.Кривий Ріг (23-44-79)

м.Одеса (68-87-90, 60-43-25)

м.Сімферополь (51-02-70, 51-02-80, т/ф.25-81-74)

м.Харків (38-21-50, 33-25-72)

м.Хмельницький (3-29-31)

5) за межами України — у всіх представництвах «Укрпошти» та АТ «Міжкнига». Тел. для довідок 228-49-69.

Запрошуємо до співробітництва усі юридичні та фізичні особи, що зацікавлені у розповсюдженні часопису. Пропонуємо дуже вигідні умови для оптових покупців.

Наша адреса:
Україна, 253094, Київ, вул.Попудренка, 52, офіс 710
тел./факс (380 44), 554-71-16, тел. (380 44) 551-63-00

Де можна придбати журнал «Галас»

КИЇВ
юоски «Союздруку» (443-13-62)
мережа розповсюдження газети «Всеукраїнские Ведомости» (211-41-09)
мережа розповсюдження «Іма» (228-74-57)
«БУМ» Ltd. (універмаг «Дитячий світ»)
рок-магазин «Перекресток» (вул.Заньковецької)
рок-клуб «Барви» (475-66-77)
мистецьке об'єднання «Гарба» (229-29-19)
бібліотека Національної музичної академії ім.П.Чайковського
магазини та торговельні пункти «Караван CD» (290-45-10)
магазин «Компакт диск» (446-82-36)
магазин «Ноти» (228-82-00)
магазин «Касети» (269-33-83)
студія звукозапису «Сімож» (446-64-80)
фірма «IPD & T Ltd.» (290-06-96)
фірма «Валілекс» (416-35-14)
супермаркет «Korn de la Vita» (441-49-61)
супермаркет «Біля золотих воріт» (225-51-88)
супермаркет «Лос-Анджелес» (227-62-36)
парфумерний салон «Лаура» (216-19-13)
магазин «Людмила» (229-83-36)
магазин «Дипломат» (224-74-14)
магазин «Трембіта» (216-94-40)

магазин «Колгрін» (216-13-47)
магазин «Славутич» (555-59-09)
магазин «Турист» (516-22-07)
готель «Дніпро» (229-42-20)
ресторан «Барселона» (213-70-63)
ресторан «Італія» (224-20-54)

ДНІПРОПЕТРОВСЬК
«Центр розповсюдження друку» (45-25-71)

ЗАКАРПАТТЯ
фірма «Комбо» (33-51-06)
ІВАНО-ФРАНКІВСЬК
Поштамт (33-51-06)

КИЇВСЬКИЙ
«Престоргмарка» (22-08-58)

ЛЬВІВ
мережа розповсюдження газети «Експрес» (64-64-58)
МО «Дзига» (76-74-29)
студія «Лева» (72-77-35)
«Торгпреса», тел.(34-41-76)

ОДЕСА
фірма «Трігон» (63-32-38)

ПОЛТАВА
Поштамт(7-05-62)

РІВНЕ
фірма «ММТ ВІД» (23-70-99)

СУМІ
«Суми-пошта» (22-36-31)

ТЕРНОПІЛЬ
союздрук (24-44-89)

ХАРКІВ
АТЗТ «АРТ-МУЗИКА», вул.Красна,3(40-04-25)
«Національна Аудіо-Компанія» (43-03-79)

ХЕРСОН
«Імідж-Контакт» (51-56-71)

ЧЕРКАСИ
Торгпреса (63-45-35)

ЧЕРНІВЦІ
Престоргмарка (2-72-88)